C:\Users\Plazma\Desktop\Krimi\Gulik\Gulik Robert-Strasidelny klaster.pdb

PDB Name: Robert_van_Gulik-Strasidelny_kl
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

STRAŠIDELNÝ KLÁŠTER

Robert van Gulik

OSOBY
Hlavní postavy:
TI Žen-ťie / hejtman z Chan-jüanu, horského okresu, v němž se nalézá klášter Jitřních mraků
TAO Kan / jeden z Tiových pobočníků

Osoby z Případu balzamovaného opata:
Pravá Moudrost / opat v klášteře Jitřních mraků Nefritové Zrcadlo / bývalý opat téhož kláštera
SUN Ming / taoistický mudrc, bývalý císařský vychovatel, žijící v ústraní téhož kláštera

Osoby z Případu zbožné panny:
Paní PAO / vdova ze sídelního města
Bílá Růže / její dcera
CUNG Li/ básník

Osoby z Případu nevraživého mnicha:
KUAN Laj / ředitel divadelního souboru
slečna TING / herečka
slečna OU-JANG / herečka
MO Mo-te / herec

I. KAPITOLA

Dva muži, sedící těsně vedle sebe v odlehlé místnosti vysoko ve věži starého kláštera, chvíli mlčky naslouchali jekotu vichřice, která řádila venku v temných horách. Věž se otřásala v prudkých nárazech vichru, a přestože okna byla opatřena pevnými dřevěnými okenicemi, protahoval dovnitř ledový průvan.
Jeden z nich se zneklidněně zahleděl na rozkmitaný plamen jediné svíčky, která vrhala na omítnuté stěny jejich pitvorně pokroucené stíny. Znovu se otázal unaveným hlasem:
"Proč to mermomocí chcete udělat dnes v noci?"
"Protože jsem se tak rozhodl," odpověděl druhý klidně. "Nemyslíte, že dnešní slavnost je k tomu ta nejvhodnější příležitost?"
"Se všemi těmi lidmi kolem?" otázal se druhý pochybovačně.
"Doufám, že nemáte strach, či ano?" prohodil jeho společník s úsměškem. "Tehdy jste strach neměl, víte kdy!"
Druhý neodpověděl. V dalekých horách zaduněl hrom. Nato se spustil prudký liják. Déšť bubnoval do okenic tak silně, jako by to byly kroupy. Náhle řekl:
"Ne, nemám strach. Ale musím vám říct, že tvář toho zamračeného chlapa je mi povědomá. Mrzí mne, že si nemohu vzpomenout, kde nebo kdy jsem ..."
"Zarmucujete mne," přerušil ho muž s předstíranou zdvořilostí.
První se zamračil a pokračoval:
"Přál bych si, abyste ji tentokrát nezabil. Lidé by si mohli vzpomenout a začít se divit, proč tři..."
"To záleží na ní samotné, ne?" Jeho úzké rty se zkřivily v krutém úsměvu. Prudce povstal a dodal: "Vraťme se, dole v sále nás budou pohřešovat. Nesmíme nikdy zapomenout hrát svou úlohu, příteli."

Druhý se rovněž zvedl. Něco zamumlal, ale jeho slova zanikla v hukotu dalšího hromu. Tentokrát se zdálo, že bouře je velmi blízko.

II. kapitola

O kus dál odtud v horách na jižním okraji Chan-jüanu přimělo toto zahřmění soudce Ti, aby v lijáku pozvedl hlavu a s úzkostí se zahleděl na temné vichrné nebe. Těsně se přitiskl k postranici vysokého vozu, s nímž zajeli pod převislou skálu nad horskou cestou. Utíraje si déšť z očí, pravil k dvěma vozkům, kteří stáli před ním zachumláni do slaměných pláštěnek proti dešti:
"Měli bychom snad raději přečkat noc přímo tady ve voze, když už se dnes večer nedostaneme do Chan-jüanu. Nemohli byste opatřit k večeři rýži z nějakého stavení v okolí?"
Starší vozka si přitáhl kus naolejované látky, jejíž konce se třepotaly v silném větru, těsněji k hlavě a řekl:
"Pane, to není moc bezpečné, tu zůstávat. Já znám ty podzimní bouře v horách, tohle je teprve začátek. Za chvíli se strhne hotový uragán. Mohlo by nám to srazit vůz do propasti, co je vedle cesty."
"Jsme vysoko v horách," dodal druhý vozka. "Široko daleko není jediné stavení ani žádná usedlost, je tu jen nahoře starý klášter. Vy byste přirozeně nechtěl..."
V tu chvíli blesk ozářil divokou horskou scenérii. Na krátký okamžik spatřil soudce Ti vysoké, ježaté hory, strmící na všech stranách, a rudý masív starého kláštera, tyčícího se na svahu vysoko nad nimi na druhé straně rokle. Nato se ozvala ohlušující rána a všechno se znovu ponořilo v temnotu.
Soudce byl na vahách. Svůj dlouhý, černý vous zabořil hlouběji do záhybů promočeného cestovního oděvu. Pak se rozhodl:
"Běžte oba dva nahoru do kláštera," řekl úsečně, "a řekněte jim, že soudce zdejšího okresu je zde a hodlá se zdržet přes noc. Ať sem pošlou pár mnichů laiků se zavřenými nosítky pro mé dámy a zavazadla."
Starší vozka chtěl něco říci, ale soudce houkl: "Tak hněte sebou!"
Muž rezignovaně pokrčil rameny. Oba dlouhými kroky odběhli a jejich lucerny do bouře z naolejovaného papíru vypadaly ve tmě jako dva tančící světelné body.
Soudce Ti tápal kolem vozu, až došel ke schůdkům u vozu. Vlezl dovnitř a rychle za sebou zatáhl plachtu. Jeho tři dámy, choulící se do prošívaných cestovních obleků, seděly na vacích s lůžkovinami. Vzadu ve voze mezi pytli a krabicemi se krčily služebné. V obličeji byly bílé strachem a při každém zahřmění se k sobě přitiskly ještě těsněji. Uvnitř ve voze bylo sucho, ale silnou plachtovinou pronikal dovnitř ledový vítr.
Ve chvíli, kdy soudce usedl na krabici se šatstvem, První dáma pravila:
"Neměl jste chodit ven. Vždyť jste skrz naskrz promočen."
"Snažil jsem se pomoci Tao Kanovi a vozkům přidělat rozbitou osu," řekl s ustaraným úsměvem, "ale nedá se s tím nic dělat, musí tam přijít nová. Koně jsou beztoho unaveni a bouře teprve začíná. Zůstaneme na noc v klášteře Jitřních mraků, je to v okolí jediné obývané místo."
"To máte na mysli tu ohromnou červenou budovu se zelenými prejzy, kterou jsme viděli vysoko na svahu, když jsme tudy před dvěma týdny jeli?" optala se Druhá dáma.
Soudce přikývl.
"Nebudete se tam cítit nepohodlně," řekl. "Je to největší taoistický klášter v celé provincii a v době náboženských svátků jej navštěvuje spousta lidí. Určitě tam budou mít slušné pokoje pro hosty."
Vzal si ručník od Třetí dámy a snažil se jím osušit si vous a licousy.
"S tím už si poradíme," řekla Třetí dáma. "Byly jsme o svátcích za svého pobytu v městě v domě vašeho strýce tak hýčkány, že nějaká ta nesnáz nebude na škodu. A vůbec, bude zajímavé vidět, jak ten starý klášter vypadá uvnitř."
"Třeba tu mají strašidla," řekla Třetí dáma s úsměvem a její krásně tvarovaná ramena se příliš nápadně otřásla.
Soudce Ti svraštil husté obočí.
"Moc k vidění toho tady není," řekl pomalu. "Je to jen starý klášter. Povečeříme ve svém pokoji a půjdeme si brzy lehnout. Když vyrazíme zítra ráno ještě za svítání, hned jak podkoní kláštera nám vymění osu, budeme v Chan-jüanu před obědem."
"Co asi dělají naše dětičky!" řekla Druhá dáma a z jejího hlasu zaznívala starost.
"Postarali se o ně starý Chung a sluha," řekl soudce chlácholivě. Pak hovořili o domácích záležitostech až do chvíle, kdy hlasitý křik zvenku oznamoval příchod mužů z kláštera. Tao Kan, jeden ze soudcových pobočníků, strčil dovnitř svůj dlouhý zasmušilý obličej a oznámil, že pro dámy je přistaveno čtvero nosítek.
Zatímco soudcovy tři dámy a jejich služebné nastupovaly do nosítek, soudce Ti s Tao Kanem dohlíželi, jak laičtí bratři valí obrovské balvany a podkládají jimi kola vozu. Nato vozkové vypřahali koně a průvod vykročil po točité cestě; jen déšť bubnoval na plachtovinu nosítek. Soudce Ti a Tao Kan se vlekli za nimi - stejně byli oba promoklí až na kůži. V silném vichru nemělo smysl roztahovat deštníky z olejového papíru.
Když kráčeli po přírodním můstku přes rokli, Tao Kan se otázal:
"Není tohle ten klášter, jejž Vaše Ctihodnost zamýšlela před nějakým časem navštívit, aby prošetřila případ těch tří žen, Liou, Chuang a Kao, co zde loni zemřely?"
"Je to on," odvětil soudce. "Není to zrovna místo, které bych si vyvolil pro přenocování se svými dámami. Ale nedá se nic dělat."
Nosiči jistým krokem stoupali rychle po příkrých kluzkých schodech, vinoucích se mezi vysokými stromy. Soudce Ti jim šel v patách, ale připadalo mu obtížné udržovat s nimi krok. Byl proto rád, když slyšel, jak někde nad ním se se skřípěním veřejí otevírá brána. Vstoupili na velké nádvoří, ze všech stran obehnané zdí.

Nosiči vynesli nosítka do dalších schodů na druhé straně dvora a pod vysokou arkádou ze zčernalých cihel je postavili na zem. Tady na ně už čekala skupina mnichů v šafránových řízách s lampiony a čadícími pochodněmi v rukou.
Soudce Ti zaslechl, jak se hlavní brána se zabouchnutím zavřela. Náhle se otřásl. Měl pocit, že se v dešti musel nachladnout. Předstoupil pomenší zavalitý mnich a hluboce se mu uklonil. Zvučným hlasem pravil:
"Vaše Ctihodnost budiž vítán do kláštera Jitřních mraků. Jsem zdejší převor a jsem vám, Ctihodnosti, k službám."
"Doufám, že naše nenadálá návštěva vám nezpůsobila žádné nepříjemnosti," řekl soudce Ti zdvořile.
"Je to pro nás neobyčejná pocta, pane," zvolal převor a jeho poněkud vystouplé oči zamžikaly. "Tomuto šťastnému dni dodává zvláštního lesku. Oslavujeme založení našeho kláštera, jak to činíme tento den každým rokem. Dnes je to po dvousté třetí, Vaše Ctihodnosti."
"To jsem nevěděl," řekl soudce. "Nechť váš klášter vzkvétá po věky!" V tu chvíli pronikl průchodem dovnitř závan chladného vzduchu. Soudce Ti s úzkostí pohlédl na své tři dámy, kterým právě služebné pomáhaly z nosítek, a pokračoval: "Zaveďte nás prosím do našich pokojů. Všichni se potřebujeme převléknout."
"Samozřejmě, samozřejmě!" zvolal malý převor. "Pojďte za mnou, prosím!" Když s nimi Šel do úzké temné chodby, pokračoval: "Doufám, že vám ty schody nevadí. Zavedu vás oklikou do východního křídla. Je tam hodně schodů, ale aspoň nebudete muset chodit ven a moknout."
Kráčel napřed a držel přitom papírový lampión blízko u země, aby soudce Ti a Tao Kan na schody viděli. Za nimi šel novic s lampiónem na dlouhém bidle a průvod uzavíraly dámy soudce Ti spolu se šesti laickými bratry, kteří jim nesli na ramenou na bambusových tyčích zavěšené cestovní kabely a krabice. Když vystoupili po prvním schodišti a zahnuli za roh, kolem dokola se všechno ztišilo a z bouře zuřící venku nebylo nic slyšet.
"Tady musí být pěkně tlusté zdi," poznamenal soudce Ti k Tao Kanovi.
"Lidé dřív uměli stavět a nešetřili." Když začali stoupat po dalším příkrém schodišti, Tao Kan poznamenal: "Ale schodů nadělali přespříliš."
Když vystoupili další dvě patra, převor jim otevřel těžké dveře. Vstoupili do dlouhé chladné chodby, kterou osvětlovalo několik luceren zavěšených na tlustých, lety zčernalých trámech. Po pravici byla slepá omítnutá zeď, po levici řada úzkých vysokých oken. Zde znovu slyšeli, jak venku zuří vichřice.
"Nyní jsme v třetím patře východního křídla," vysvětloval převor. "Schody tamhle vlevo vedou dolů do sálu v přízemí. Jestli se Vaše Ctihodnost zaposlouchá, může slyšet slabě hudbu ze hry mystérií, které právě předvádějí."
Soudce se zastavil a zdvořile naslouchal. Zdálky slyšel nejasné dunění bubnů, ale to brzy zaniklo v šumění deště, který pleskal do okenic. Vítr nabýval na síle. Soudce byl ze srdce rád, že jsou pod střechou.
"Tamhle vpředu za rohem bude ubytována Vaše Ctihodnost," pokračoval převor rychlým úsečným hlasem. "Doufám, že to pro vás nebude příliš nepohodlné. Vašeho pobočníka vezmu hned dolů o patro níž, kde máme pár dalších hostů."
Pokynul novici s lampiónem, aby šel napřed, oni za ním pokračovali v cestě.
Soudce Ti se rozhlédl. Na konci chodby se nad schody právě vynořovaly jeho tři dámy se svými služebnými. Šel dál za převorem.
Náhle se při prudkém náporu vichru rozletěly okenice po jeho levici a dovnitř pronikla chladná sprška deště. S nevrlým zahučením se soudce Ti vyklonil ven a uchopil okenice, kterými lomcoval vichr, aby je přibouchl. Ale v tom okamžiku ztuhl.
Okno ve zdi protější budovy bylo dokořán otevřeno; na vzdálenost asi tak šesti stop hleděl do matně ozářené místnosti. Viděl široká záda muže s těsně přiléhající přilbou, jak se pokouší obejmout nahou ženskou postavu. Pravou rukou si zakrývala tvář a místo levé ruky měla rozervaný pahýl. Muž ji pustil, žena zavrávorala a narazila na zeď. V tom okamžiku vyrval vítr soudci Ti hák od okenic a ty mu před nosem přibouchly. Se zaklením je soudce Ti znovu otevřel, ale teď už neviděl nic než černou clonu deště.
Ve chvíli, kdy zavřel okenice, přistoupil k němu Tao Kan a převor, aby mu je pomohli zajistit zrezavělými háky.
"Měl jste mě nechat, byl bych to udělal, Vaše Ctihodnosti," řekl převor provinile.
Soudce na to nic neřekl. Počkal, až přešli jeho dámy a nosiči, a pak řekl:
"Co je to za budovu naproti?"
"Pouze skladiště, Vaše Ctihodnosti," odvětil převor. "Radši bychom měli..."
"Právě jsem viděl jedno z těch oken dokořán otevřené," přerušil ho úsečně soudce Ti. "Ale někdo je moc rychle zavřel."
"Okno?" opáčil převor udiveně. "Vaše Ctihodnost se musela mýlit. Na téhle straně skladiště nejsou žádná okna. Je tu jen slepá zeď. Tadyhle račte prosím."

III.kapitola

Soudce Ti ho mlčky následoval za roh. Za očima mu seděla tupá bolest, zřejmě někde nastydl na hlavu. Do toho okna se díval šedým závojem deště, a byl to jen letmý pohled. Cítil, že má horečku, mohla to být tedy i halucinace. Rychle pohlédl na Tao Kana, ale jeho pobočník zřejmě nic neviděl. Řekl:
"Měl bys jít a převléci se, Tao Kane. Jakmile budeš hotov, vrať se sem."
Převor se rozloučil s mnoha úklonami. S Tao Kaném se vrátili k schodišti.
V prostorném obývacím pokoji dávala jeho První dáma právě služebným příkazy, kterou z krabic by měly otevřít. Jeho další dvě dámy dohlížely na nosiče, kteří měli plné ruce práce s naplňováním ohřívadla řeřavým uhlím. Soudce Ti chvíli postál a pak se odebral dozadu do ložnice.
Byl to veliký pokoj jen s několika málo kusy solidního starožitného nábytku. Přestože okna zakrývaly husté záclony,

doléhalo sem zvenčí slabé burácení. U zadní stěny stálo obrovské lože a vysoko u stropu s trámovím visely na baldachýnu vyřezávaném ze slonoviny těžké brokátové záclony. V rohu spatřil toaletní stolek z ebenového dřeva a vedle něho malý čajový stolek se čtyřmi sedátky. Kromě velkého bronzového ohřívadla tu nebyl žádný jiný nábytek. Podlahu pokrýval tlustý vyrudlý hnědý koberec. Pokoj nevypadal příliš lákavě, ale říkal si, že když se v ohřívadle topí a všechny svíce jsou zapáleny, nemuselo by to být tak špatné.
Rozhrnul závěsy u lože. Bylo tu spousta místa pro něho i jeho tři dámy. Obyčejně neměl moc rád, aby všichni spali pohromadě. Doma každá z jeho dam měla vlastní oddělenou ložnici a on buď trávil noc tam, nebo pozval jednu z nich k sobě na noc do ložnice. Jako pravověrný konfuciánec to pokládal za jediné vhodné řešení. Věděl, že řada manželů tráví noc společně se svými ženami v jedné ložnici, ale sám to pokládal za špatný zvyk. Snižovalo to úctu žen k sobě samým a nepřispívalo to k harmonické domácnosti. Při cestování však se nedalo nic jiného dělat. Vrátil se do obývacího pokoje a několikrát kýchl.
"Zde máte svůj prošívaný oděv," řekla jeho První dáma. A tišeji se optala: "Mám těm mnichům dát něco od cesty?"
"Radši ne," zašeptal soudce. "Až budeme zítra odjíždět, věnujeme něco klášteru." A hlasitěji dodal: "Ty budou dobré, ty šaty!"
Jeho Druhá dáma mu nahřála nad ohřívadlem suchý oděv a pomohla mu se do něho převléci.
"Dejte mně mou novou čapku," řekl soudce Ti První dámě. "Budu teď muset sejít dolů a prohodit pár zdvořilých slov s opatem."
"Ale vraťte se, prosím vás, brzy!" řekla. "Uvaříme trochu horkého čaje a pak se tu najíme. Měl byste jít brzy do postele, jste nějaký bledý. Myslím, že jde na vás rýma."
"Budu tu, jak jen budu moci," slíbil soudce Ti. "Máte pravdu, necítím se nejlépe. Musel jsem pořádně nastydnout."
Kolem pasu si ovázal černou šerpu a jeho tři dámy ho doprovodily ke dveřím.
Na chodbě čekal na soudce Tao Kan s novicem, který nesl lampión. Jeho vyzáblý pobočník se mezitím převlékl do dlouhého pláště vyrudlé modré barvy a na hlavě měl posazenou malou hranatou čapku z ošoupaného černého sametu.
"Opat očekává Vaši Ctihodnost dole v přijímacím pokoji," řekl novic uctivě, když vstupovali do chodby vedoucí ke schodišti. Soudce Ti se zastavil a řekl: "Půjdeme tam hned."
Chvíli stál a naslouchal. Zdálo se, že déšť ustává. Pootevřel okenice v okně, jímž předtím spatřil tu podivnou podívanou. Z temné noci se sem sneslo jen pár kapek deště. Přímo před sebou spatřil důkladnou cihlovou zeď. Nahoře ve věži bylo vidět dvě okna. Dole mizela slepá zeď v hluboké šachtě, která oddělovala obě budovy. Znovu zahřmělo. Zavřel okno a nenuceně prohodil k novici:
"Hnusné počasí. Odveď nás teď tamhle na druhou stranu do skladiště."
Novic na něho udiveně pohlédl.
"To půjdeme pěkně dlouho, pane," pronesl nerozhodně. "Musíme nejdřív sestoupit o dvě poschodí níž, abychom se dostali do průchodu, který spojuje obě budovy, a pak musíme znovu vystoupit dvě..."
"Veď nás!" přikázal mu úsečně soudce Ti.
Tao Kan se zvědavě podíval na soudce. Když však viděl jeho nehybnou tvář, upustil od otázky, která se mu drala na jazyk.
Sešli mlčky po temném schodišti. Novic je provedl úzkým průchodem a pak se pustili po strmém schodišti nahoru. Nahoře kolem velké čtvercové šachty byla plošinka. Skrze mřížovanou zástěnu, obklopující šachtu ze všech čtyř stran, se linula těžká vůně indického kadidla.
"Tam hluboko pod námi je klenba našeho chrámu," vysvětloval novic. "Jsme ve stejné úrovni, jako je pokoj Vaší Ctihodnosti ve východním křídle." Když vstupovali do dlouhé úzké chodby, dodal: "Tahle chodba vede do skladiště."
Soudce Ti se zastavil. Hleděl na tři vysoká okna v omítnuté zdi po své pravici a přitom si hladil dlouhý černý vous. Římsy oken byly asi jen dvě stopy nad úrovní podlahy.
Novic otevřel těžké dveře. Zavedl oba muže do podlouhlé místnosti s nízkým stropem. Hromady krabic a vaků ozařovalo světlo dvou svic.
"Nač tu hoří ty svíce?" zeptal se soudce.
"Sem si každou chvíli přicházejí mniši pro masky a divadelní kostýmy," odpověděl novic. Ukázal na řadu velkých dřevěných masek a přepychové brokátové oděvy, pokrývající stěnu nalevo. Stěnu na pravé straně zabíral velký dřevěný stojan, kam bylo naskládáno plno halaparten, oštěpů, trojzubců, stožárů na vlajky a jiných příslušenství, kterých se užívá ve hrách mystérií. Soudce si všiml, že ani na jedné ze stěn není žádné okno, jenom na zadní stěně byla dvě malá okénka. Odhadl, že obě okénka jsou na vnější zdi kláštera, obrácené k východu. Obrátil se k novici a řekl: "Počkej na nás venku!"
Tao Kan si prohlížel místnost a v zadumání si pohrával s třemi dlouhými chlupy, které mu vyrážely z bradavice na levé tváři. Náhle se tiše otázal:
"Co se vám nelíbí na tomhle skladišti, Vaše Ctihodnosti?"
Soudce Ti mu pověděl o podivné scéně, jejímž byl svědkem, když se díval z okna protější budovy s pokoji pro hosty.
"Převor prohlásil, že ve zdi skladiště obrácené k našim pokojům není žádné okno," doložil, "a zřejmě mluvil pravdu. Ale přece se mi to všechno nezdálo! Ta žena musela o svou levou paži přijít už dřív, protože jsem neviděl žádnou krev. Vidět krev, tak jsem si pochopitelně pospíšil, abych zjistil co a jak."
"No," řekl Tao Kan, "to by nebylo tak obtížné, vypátrat ženu s jednou rukou, takových tu nemůže běhat po klášteře mnoho. Viděl jste něco ze zařízení místnosti, pane?"
"Ne. Říkal jsem ti přece, že to byl jen letmý pohled," řekl soudce nevrle.
"Ať je to jakkoli, muselo to být v tomhle skladišti," řekl Tao Kan zvesela. "Já prozkoumám zeď, třeba za všemi těmi oštěpy a prapory se skrývá okno. Možná že jde o falešné okno."

Soudce Ti sledoval pohyby svého pobočníka, který se hmoždil se stojanem. Tao Kan rozhrnul zaprášené hedvábné prapory, podíval se mezi oštěpy a trojzubce a tu a tam na zkoušku zaklepal svými tvrdými kotníky na zeď. Počínal si velmi rychle a obratně, neboť tento druh práce kdysi náležel k jeho zaměstnání. Tao Kan byl původně potulný šejdíř. Před rokem, krátce potom, co soudce nastoupil svůj úřad v Chan-jüanu, vysekal Tao Kana z prekérní situace, a potom se ten mazaný šejdíř dal na cestu nápravy a vstoupil k soudci Ti do služeb. Jeho široká znalost metod běžných v podsvětí a jeho schopnost orientovat se v tajných chodbách a otvírat složité zámky se neobyčejně osvědčila při pátrání po nepolapitelných zločincích a soudci Ti pomohla vyřešit víc než jeden obtížný případ.
Soudce Ti ponechal Tao Kana jeho činnosti a sám se vydal podle zdi nalevo, prodíraje se přitom mezi vaky a krabicemi, které se tu povalovaly po zemi. S nechutí pohlížel na groteskní masky, které se na něho šklebily se stěn. Napůl k sobě a napůl k Tao Kanovi zahučel:
"Podivná víra tenhle taoismus! Nač člověk potřebuje celou tuhle šaškárnu s mystériemi a pompézní náboženské obřady, když máme moudré a průzračně jasné učení našeho mistra Konfucia, které nám ukazuje pravou cestu? Pro taoismus mluví jen to, že je to aspoň čistě čínská víra a žádný import ze západu jako buddhismus."
"Já mám za to, že taoisté zřizují kláštery a všechno tohle jen proto, aby soutěžili s tou buddhistickou čeládkou," poznamenal Tao Kan.
"Pah," ulevil si soudce hněvivě. Hlava mu třeštila; vlhká atmosféra místnosti pronikala i jeho prošívaným oblekem.
"Podívejte se na tohle, pane!" zvolal náhle Tao Kan.
Soudce Ti k němu rychle přistoupil. Tao Kan rozhrnul křiklavé hedvábné fábory, které visely na stěně vedle velkého starodávného příborníku v nejzazším rohu místnosti. Pod nánosem prachu, který pokrýval cihlovou zeď, bylo možno rozeznat obrysy okna.
Oba muži mlčky zírali na zeď. Nato Tao Kan pohlédl znepokojeně na nehybnou tvář soudce Ti a řekl pomalu:
"Tady skutečně bývalo okno, ale muselo být zazděno už před drahným časem."
Soudce Ti s překvapením vzhlédl. Pronesl bezbarvým hlasem:
"Je to blízko rohu budovy. To znamená, že je to naproti oknu, z kterého jsem se díval ven."
Tao Kan zaklepal na zeď. Nebylo pochyby, že není dutá. Vyndal nůž a špičkou vyrýpl kus omítky, pokrývající cihly, které tvořily výplň okna. Zašťoural nožem ve spárech mezi cihlami a objel jím i obrysy okna. Zmaten zavrtěl hlavou. Po chvilce váhání řekl nejistě:
"Tento klášter je velmi starý, Vaše Ctihodnosti. Často jsem slýchal od lidí, že na takových místech se někdy dějí tajemné, nevysvětlitelné věci. Znovu se objevují scény, které se odehrály před dávnými časy a ..." Zmlkl.
Soudce Ti si přejel rukou oči. V zamyšlení řekl:
"Muž, kterého jsem viděl, opravdu měl typ přilby, který už je dnes zastaralý, takovou, jaké naši vojáci nosili před víc než sto lety... To je divné, Tao Kane, velmi divné." Dlouho přemýšlel zíraje na cihlovou zeď. Náhle pohlédl ostře na Tao Kana a pravil: "Mám dojem, že jsem brnění stejného starobylého typu zahlédl viset mezi jevištními kostýmy. Ano, tamhle je!"
Přistoupil k brnění, jehož hrudní pláty ze železa byly vymodelovány do podoby draků, jakoby přichystaných ke skoku, a které viselo pod řadou rozšklebených masek démonů. Po straně visel pár železných rukavic a prázdná pochva na dlouhý meč.
"Přiléhavá kulatá přilba, která k tomuhle vybavení patří, chybí," pokračoval soudce Ti.
"Leckterý Z těch kostýmů je neúplný, pane. Jsou to jen jednotlivé kusy."
Soudce ho neslyšel. Pokračoval:
"Neviděl jsem, co má dotyčný muž na sobě. Ale měl jsem dojem, že je to něco tmavého. Měl široká záda a jinak to byl myslím vysoký chlapík." Vyděšeně pohlédl na Tao Kana: "Všemohoucí nebesa, Tao Kane, mám snad halucinace?"
"Půjdu změřit, jak jsou výklenky oken hluboké," řekl Tao Kan.
Odešel a soudce Ti se zahalil ještě těsněji do svého pláště; měl třesavku. Z rukávce vytáhl hedvábný kapesník a utřel si jím slzící oči. Říkal si, že má s největší pravděpodobností horečku. Že by byl měl halucinaci?
Tao Kan se vrátil.
"Ano," řekl, "zeď je dost tlustá, skoro čtyři stopy, ale přece jen ne tak silná, aby v ní mohla být tajná místnost, kde by muž mohl vyvádět s nahou ženskou."
"No, to jistě ne," řekl soudce Ti suše.
Obrátil se k starodávnému příborníku. Jeho černě lakované dveře zdobil pár draků, obrácených k sobě a zasazených do vzoru stylizovaných plamenů. Otevřel dveře. Příborník byl až na hromadu mnišských kápí prázdný. Na zadní stěně příborníku se motiv dvou draků opakoval. "Pěkný starý kousek," poznamenal k Tao Kanovi a s povzdechem dodal: "No, myslím, že bychom prozatím měli zapomenout na scénu, kterou jsem viděl, nebo myslel, že vidím, a měli bychom se starat o problémy, které máme před sebou. V tomhle klášteře zemřely tři dívky, a to se stalo loni, ne před sto lety! Snad si pamatuješ, že jedna, jménem Liou, zemřela údajně na nějakou nemoc; slečna Chuang spáchala sebevraždu a slečnu Kao potkalo nějaké neštěstí - aspoň se to tak říkalo. Využij u téhle příležitosti k tomu, abych od opata získal víc informací o těchto případech. Pojďme dolů!"
Když vstoupili do chodby, našli tam novice těsně přitištěného u dveří, nepřítomně civěl před sebe a napjatě naslouchal. Soudce Ti si všiml jeho pobledlé tváře a udiveně se otázal:
"Co tu děláš?"
"Já... já jsem měl pocit, že tamhle za rohem se na mě někdo dívá," vysoukal ze sebe s námahou novic.
"Hm," řekl soudce popuzeně, "vždyť jsi sám říkal, že tu courají ustavičně lidé, ne?"
"To byl voják," zahučel chlapec.
"Voják?"

Novic přikývl. Znovu naslouchal a pak řekl tlumeným hlasem:
"Před sto lety tu bývalo plno vojáků. Tohohle kláštera se zmocnili vzbouřenci a usadili se tady i se svými rodinami. Ale armáda klášter dobyla a povraždila všechny, muže, ženy i děti." Pohlédl na soudce a zorničky se mu rozšířily strachem. "Říká se, že za nocí, kdy zuří bouře jako dnes, se jejich duchové tady procházejí a znovu předvádějí ty strašlivé scény... Neslyšíte nic, pane?"
Soudce Ti se zaposlouchal.
"Jenom déšť," řekl netrpělivé. "Odved nás dolů, tady táhne."

IV. kapitola

Novic je odvedl změtí chodeb dolů do přízemí ve východním křídle. Dole byla prostorná chodba, lemovaná vysokými, rudě lakovanými sloupy a vyzdobená spletitou zlacenou dřevořezbou, znázorňující draky prohánějící se v mracích. Plstěné střevíce nesčetných návštěvníků, kteří tudy po generace procházeli, vyblýskaly prkna v podlaze tak, že zářila krásnou hnědou barvou. Když došli před zasedací sál, soudce Ti poznamenal k Tao Kanovi:
"Zatímco budu mluvit s opatem, dojdi za převorem a řekni mu o té zlomené ose. Doufám, že ji dnes večer budou moci spravit a zasadit." Nato dodal šeptem: "Koukej získat od převora nebo někoho jiného slušný plánek tohohle ponurého místa!"
Přijímací pokoj ležel blízko vchodu do hlavního sálu. Když ho novic zavedl dovnitř, soudce Ti s uspokojením zaznamenal, že pokoj je slušně vytopen ohřívadlem naloženým vrchovatě řeřavým uhlím. Teplo uvnitř udržovaly drahé brokátové tapisérie.
Na druhém konci místnosti se z pozlaceného křesla zvedl vysoký hubený muž a po tlustém koberci vykročil soudci v ústrety. Měl impozantní postavu a vypadal ještě vyšší, než ve skutečnosti byl, protože byl oděn v dlouhou splývavou řízu ze žlutého brokátu a na hlavě měl vysokou žlutou tiáru, kterou zdobily rudé třapce spadající mu na záda. Při přivítání si soudce povšiml, že opat má zvláštní oči břidlicové barvy, které vypadaly zcela nehybné - stejně jako jeho podlouhlá přísná tvář, zcela hladká až na tenký knírek a krátkou ježatou bradku.
Usedli do křesel s vysokými opěradly. Novic nachystal čaj na rudě nalakovaný stolek v rohu pokoje.
"Jsem poněkud nesvůj z toho," začal soudce Ti, "že moje návštěva se kříží s velkou vzpomínkovou slavností. Budete tu v klášteře mít plno hostů a velice se obávám, že když se zdržím přes noc, způsobím vám tím velké nepříjemnosti."
Opat na něj upíral své mlčenlivé zraky. Ačkoliv měl pohled upřen na něho, soudce Ti měl podivný pocit, že je ve skutečnosti obrácen do sebe. Opat pozvedl své dlouhé, klenuté obočí. Tichým, suchým hlasem odvětil:
"Návštěva Vaší Ctihodnosti nám nečiní nijaké potíže. Ve východním křídle našeho ubohého kláštera je v prvním a druhém poschodí víc jak čtyřicet hostinských pokojů - přestože ani jeden z nich není vhodný pro ubytování tak významného hosta, jakým je osoba pana hejtmana."
"Já mám pokoj nesmírně pohodlný," ujistil ho spěšně soudce. A vzal si šálek horkého čaje, který mu novic uctivě podával oběma rukama. Hlava mu třeštila tolik, že mu připadalo zatěžko formulovat obvyklé zdvořilostní otázky. Rozhodl se, že přejde rovnou k věci, a tak řekl: "Ihned po tom, co jsem se ujal úřadu v Chan-jüanu, chtěl jsem si dopřát potěšení navštívit váš proslulý klášter. Nicméně neodkladné úřední záležitosti mi celé minulé léto nedovolily vzdálit se z Chan-jüanu. Kromě toho, že jsem chtěl využít vzácné možnosti rozhovoru s vámi a zhlédnout tuto zajímavou starou stavbu, měl jsem také v úmyslu požádat vás o nějaké informace."
"Jsem vám zcela k službám, Vaše Ctihodnosti. Jaké informace byste si přál?"
"Rád bych se dozvěděl některé podrobnosti ohledně případů úmrtí v loňském roce," pravil soudce. "Jen abych si doplnil své záznamy, víte?"
Opat pokynul novici, aby se vzdálil. Když se za chlapcem zavřely dveře, řekl opat s úsměvem prozrazujícím nespokojenost:
"Žije tu přes sto mnichů, Vaše Ctihodnosti, a v to nepočítám laické bratry, novice a příležitostné hosty. Lidský život je podřízen omezení stanovenému Nebem, lidé upadají do nemocí a umírají tak jako všude jinde. Které případy úmrtí má Vaše Ctihodnost na mysli?"
"Nuže," odpověděl soudce, "když jsem se probíral svými spisy, mezi úmrtními oznámeními, která váš klášter do Chan-jüanu zaslal, našel jsem tři, která se týkala dívek ke klášteru nepatřících. Domnívám se, že k vám přišly, aby tu byly vysvěceny na jeptišky." Protože viděl, že se opat chmuří, rychle se usmál a dodal: "Nevybavuji si jejich jména ani žádné podrobnosti. Byl bych se na to podíval, než bych sem byl šel, ale protože moje návštěva je zcela náhodná..." Větu nedokončil, dívaje se v očekávání na svého hostitele.
Opat pomalu přikývl.
"Myslím, že vím, které případy má Vaše Ctihodnost na mysli. Ano, byla tu mladá dáma z hlavního města, nějaká slečna Liou, která tu v loňském roce onemocněla. Učený mistr Sun ji sám osobně léčil, leč ..."
Náhle zmlkl a upřeně se zadíval na dveře. Soudce Ti se otočil v křesle, aby viděl, kdo to přišel, ale zahlédl už jen, jak se dveře znovu zavírají.
"Ti nevychovaní herci!" zvolal hněvivě opat. "Vrazí dovnitř a ani se neobtěžují, aby zaklepali." Vida užaslý pohled soudce Ti, řekl: "Najali jsme malou skupinu profesionálních herců jako obvykle, aby pomohli mnichům s nastudováním mystérií, které se dávají při naší vzpomínkové slavnosti. Vystupují rovněž mezi jednotlivými scénami, hlavně předvádějí akrobatiku, žonglování a vůbec obstarávají i jinou lehkou zábavu. Jsou docela užiteční, ale o klášterním řádu a chování neznají pochopitelně nic." Zlostně zabušil o zem holí a závěrem dodal: "Příště se bez jejich služeb obejdeme."
"Ano," řekl soudce Ti, "teď si vybavuji, že jedna z těch dívek, jménem Liou, zemřela na nějakou vleklou chorobu.

Mohu se vás zeptat, jen abych záznam upřesnil, kdo provedl pitvu?"
"Náš převor, Vaše Ctihodnosti. Je to kvalifikovaný lékař."
"Aha. A nebyla tady ještě jiná dívka, která spáchala sebevraždu?"
"To byl smutný případ," odvětil opat s povzdechem. "Docela inteligentní děvče, ale velmi vznětlivý typ, víte, trpěla halucinacemi. Nikdy jsem neměl svolit, aby sem byla přijata, ale protože byla celá žhavá a její rodiče tolik naléhali... Jednou v noci dostala slečna Chuang nervový záchvat a pozřela jed. Tělo jsme vrátili její rodině, byla pohřbena ve svém rodišti."
"A třetí? Tak se mi zdá, že to byla taky sebevražda, ne?"
"Nikoli, to byla nešťastná náhoda, pane. Slečna Kao byla velmi nadaná dívka, velmi se zajímala o dějiny našeho kláštera. Měla ve zvyku prozkoumávat klášter a přilehlé budovy. Jednou, když se nakláněla přes zábradlí na střeše jihovýchodní věže, zábradlí povolilo a ona se zřítila do rokle, která se na východní straně táhne podle našeho kláštera."
"K papírům slečny Kao nebyla připojena žádná zpráva o pitvě," poznamenal soudce.
Opat smutně pokýval hlavou.
"Nikoli, Vaše Ctihodnosti," řekl zvolna, "ostatky nebylo možno sebrat. Na dně rokle je prohlína hluboká víc než sto stop. Nikomu se dosud nepodařilo ji probádat."
Nastala pauza. Nato se soudce Ti otázal:
"Je ta věž, s které se zřítila, nad skladištěm? V tom případě je to právě proti východnímu křídlu, kde jsem ubytován."
"Jistě, pane!" Opat si usrkl čaje. Zřejmě se už domníval, že je čas rozhovor ukončit. Ale soudce Ti se nehýbal z místa. Chvíli si hladil dlouhé licousy a pak se otázal:
"Ale vy tu nemáte nastálo jeptišky, že?"
"Ne, naštěstí ne," řekl opat s náznakem úsměvu. "Já mám svých povinností až nad hlavu. Ale ježto toto místo, zcela nezaslouženě ovšem, se v naší provincii těší velké vážnosti, mnoho rodin, kde mají děvčata, která touží vstoupit do kláštera, naléhá na to, aby byla vysvěcena zde. Projdou tu několikatýdenní výukou, a když dostanou potvrzení, že se staly jeptiškami, odejdou odtud a usadí se v některém ze ženských klášterů v naší provincii,"
Soudce Ti kýchl. Hedvábným šátkem si otřel knír a řekl přátelsky:
"Díky za vaše vysvětlení. Chápete ovšem, že kladu otázky z pouhé formality. Nikdy ani na okamžik mi nepřišlo na mysl, že by tu bylo něco v nepořádku."
Opat vážně pokývl hlavou. Soudce Ti vyprázdnil šálek čaje a poté pravil:
"Právě jste se zmínil o Mistru Sunovi. Není to náhodou ten slavný učenec a spisovatel Sun Ming, který před několika lety působil v paláci jako vychovatel Jeho císařské Milosti?"
"Právě ten! Mistrova přítomnost dodává tomuto klášteru velké vážnosti. Jak snad víte, Jeho Excelence má za sebou význačnou kariéru. Po řadu let sloužil v sídelním městě jako prefekt a poté, co mu zemřely jeho dvě ženy, se uchýlil do ústraní. Pak byl jmenován císařským vychovatelem. Protože v době, kdy odešel z paláce, byli jeho tři synové už dospělí a nastoupili úřednickou dráhu, rozhodl se, že zbytek života zasvětí metafyzickému bádání. Jako útočiště si vybral právě náš klášter. Jeho Excelence tu meška už dva roky." Pomalu pokývl hlavou a pokračoval se zřejmým uspokojením: "Mistrova přítomnost znamená pro nás skutečně jedinečnou poctu. A vůbec se nedrží stranou, naopak, projevuje velmi lichotivý zájem o vše, co se zde děje, a pravidelně se účastní našich náboženských obřadů. Jeho Excelence je tak důkladně obeznámena se všemi problémy a nikdy nikomu neodmítne přispět svou cennou radou."
Soudce Ti mrzutě uvažoval, že bude muset vykonat zdvořilostní návštěvu u této vysoko postavené osobnosti.
"A v které části kláštera sídlí Mistr Sun?" otázal se.
"Byla mu dána k dispozici západní věž. Ale Vaše Ctihodnost se s Mistrem setká v zasedacím sále, neboť tam je právě přítomen představení. Vaše Ctihodnost tam uvidí rovněž paní Pao, zbožnou vdovu ze sídelního města. Přicestovala před několika dny zároveň se svou dcerou, které se říká Bílá Růže a jež touží vstoupit do kláštera. Přítomen je rovněž pan Cung, známý básník, který se tu zdržuje už několik týdnů. Tohle jsou naši jediní hosté. Řada ostatních svou zamýšlenou návštěvu vzhledem k hanebnému počasí odřekla. Je tu ovšem divadelní soubor pana Kuan Laje, ale Vaše Ctihodnost zřejmě o tuhle sprostou chásku nebude mít zájem."
Soudce Ti zlostně odfrkl. Vždycky mu to připadalo nespravedlivé, když lidé bez rozdílu považovali divadlo za znevažující profesi a herce a herečky za vyvržence. Byl by od opata čekal humánnější stanovisko. Řekl:
"Podle mého vykonávají herci užitečnou práci. Za nízkou odměnu obstarávají prostým lidem zábavu a tím obohacují jejich tak často nudný život. Krom toho historické hry seznamují lid s naší skvělou minulostí. Tuhle přednost, mimochodem, vaše hry mystérií postrádají."
"Naše mystérie mají spíše alegorický než historický charakter," řekl opat koženě. "Jsou určeny k šíření Pravdy a žádným způsobem je nelze přirovnávat k normálním hrám." Aby však ubral ostří své poznámky, dodal s úsměvem: "Ale stejně doufám, že Vaše Ctihodnost v nich najde aspoň něco historicky zajímavého. Masky a kostýmy, kterých se používá, byly v tomto klášteře zhotoveny před víc než sto lety a jsou to cenné staré kusy. Dovolte mi, abych Vaši Ctihodnost zavedl nyní do sálu. Představení trvá už od samého poledne a teď se odehrává závěrečná scéna. Po skončení se v refektáři bude podávat skromný oběd. Doufám, že Vaše Ctihodnost nepohrdne a přijme pozvání."
Soudce Ti nelákala vůbec představa účastnit se oficiální hostiny, ale jako soudce okresu, ve kterém klášter ležel, nemohl pochopitelně odmítnout.
"Bude mi nesmírným potěšením," odpověděl radostně. Oba povstali a opat ho doprovodil ke dveřím.
Když vyšli, opat se rychle rozhlédl po chodbě tonoucí v přítmí. Když zjistil, že je opuštěna, zdálo se, že se mu ulevilo. Zdvořile vyprovázel soudce Ti až k vysokým dvojitým dveřím.

V. kapitola

Při vstupu do ohromného sálu byli uvítáni ohlušujícími údery gongů, cimbálů a nějakými pronikavými strunnými nástroji. Tyto zvuky pocházely z orchestru mnichů, kteří seděli na malém pódiu nalevo. Mezi silnými vysokými sloupy, které podpíraly střechu zčernalou staletími, sedělo přes sto mnichů. Na jejich žluté kutny dopadalo světlo několika desítek velkých papírových lampiónů. Když opat vedl soudce Ti uličkou uprostřed k vyvýšenému pódiu vedle jeviště vzadu v sále, mniši uctivě povstali. Opat usedl do křesla z vyřezávaného ebenu s vysokým opěradlem a vyzval soudce, aby usedl po jeho pravici. Třetí židle po opatové levici zůstala neobsazena.
Malý převor předstoupil a oznámil, že Mistr Sun odešel, ale že se co nevidět vrátí. Opat pokývl. Nakázal mu, aby přinesl ovoce a jiné občerstvení.
Soudce Ti zvědavě sledoval fantastickou podívanou, která probíhala na jevišti osvětleném řadou rudých lampiónů. Uprostřed stála vysoká židle z pozlaceného dřeva, na které trůnila hezká žena, oblečená do rudozelených šatů blyštících se zlatými ozdobami. Vysoký účes měla ozdobený záplavou papírových květin a ve složených rukou držela žezlo z nefritu. Zřejmě představovala Královnu vil z taoistického Západního ráje.
Před královnou do rytmu slavnostní hudby předvádělo pomalý tanec osm postav, sedm mužů a jedna žena, oblečených do přepychových dlouhých rouch z vyšívaného hedvábí. Představovali Osm nesmrtelných z taoistického panteonu, skládajících hold své královně.
"Ty dvě ženy jsou jeptišky?" zeptal se soudce.
"Nikoli," odpověděl opat, "královnu hraje herečka z Kuanova souboru, myslím, že se jmenuje slečna Ting. O přestávce předvedla dosti dobrý akrobatický tanec a žonglovala s šálky a talíři. Květinovou vílu hraje Kuanova žena."
Soudce Ti sledoval chvíli představení, ale připadalo mu to dost nudné. Říkal si, že asi na to není ve vhodné náladě. Hlava mu třeštila a ruce a nohy měl jako led. Pohlédl do lóže z druhé strany jeviště. Ze tří stran byla obklopena mřížovanou dřevěnou zástěnou, takže dvě ženy sedící uvnitř diváci neviděli. Jedna z nich byla zavalitá matróna, značně nalíčená a v krásných šatech z černého damašku, druhá byla mladá dívka, oblečená rovněž v černém, ale vůbec nenalíčená. Měla hezký pravidelný obličej, ale obočí hustší, než se pokládá u ženy za přitažlivé. Obě v uchvácení sledovaly představení. Opat, který sledoval pohled soudce Ti, pravil:
"To je paní Pao a její dcera Bílá Růže."
S úlevou soudce zaznamenal, že Osm nesmrtelných s královnou doprovázenou dvěma novici převlečenými za pážata opouští jeviště. Hudba končila hlasitým úderem na velký bronzový gong, rozléhajícím se po celém sále. Ze shromáždění mnichů zaznělo pochvalné mručení. Soudce Ti znovu kýchl. Všiml si, jak v sále nepříjemně táhne.
"Pěkné představení," prohodil k opatovi. Koutkem oka spatřil Tao Kana, který vystoupil na stupínek, postavil se za soudce Ti a zašeptal mu:
"Převor byl zaneprázdněn, ale mluvil jsem s almužníkem, pane. Tvrdí, že nemají žádný plánek."
Soudce Ti přikývl. Sál se opět ztišil. Na jevišti se objevil rozložitý muž s širokou, pohyblivou tváří herce. Zřejmě to byl pan Kuan, vedoucí souboru. Hluboce se uklonil směrem k opatovi a nato oznámil jasným hlasem:
"S laskavým svolením Vaší Svatosti uzavřeme nyní představení jako obvykle krátkou alegorií. Znázorňuje zkoušky lidské duše hledající Spasení. Bloudící duši hraje slečna Ou-jang. Je soužena Nevědomostí, kterou hraje medvěd. Děkuji."
Mručení udiveného obecenstva zaniklo v pochmurné melodii, přerušované kvílivými zvuky dlouhých mosazných trumpet, rozléhajícími se sálem. Na jevišti vystoupila štíhlá dívka, oděná do bílých šatů s širokými rukávci, a začala, předvádět pomalý tanec otáčejíc se přitom dokola tak, že rukávy a vlající konce rudého pásu vířily vzduchem. Soudce Ti hleděl upřeně na její silně nalíčený obličej a pak se pokoušel zahlédnout dívku v lóži na druhé straně jeviště. Ale korpulentní matróna byla tak vykloněna kupředu, že její dceru neviděl. Udiven řekl Tao Kanovi:
"To není herečka, to je slečna Pao, to děvče, co sedělo tamhle v té lóži."
Tao Kan si stoupl na špičky.
"Vaše Ctihodnosti," řekl, "nějaká mladá dívka tam dosud sedí. Vedle té poněkud tlusté dámy."
Soudce Ti natáhl krk, aby se znovu podíval do lóže. "Ano, je tam," řekl pomalu. "Ale vypadá vyděšeně, jako by se dívala na přízrak. Zajímalo by mě, proč se ta herečka nalíčila tak, aby vypadala jako slečna Pao. Snad ..."
Náhle se odmlčel. Na scéně se objevil mohutný muž oděný jako impozantní válečník. Těsně přiléhající černý kostým ještě podtrhoval jeho pružné svalnaté tělo. Rudé světlo dopadalo na jeho kulatou přilbu a dlouhý meč svištící vzduchem. Obličej měl nalíčen rudě a přes tváře měl dlouhé bílé pruhy.
"To je ten muž, kterého jsem viděl s tou nahou dívkou," zašeptal soudce Ti Tao Kanovi. "Zavolej sem ředitele souboru!"
Válečník zacházel s mečem skvělým způsobem. Jak tančil kolem dívky, udělal proti ní špičkou meče několik výpadů. Pak se k ní ještě víc přiblížil, mrštně našlapuje do rytmu bubnu. Meč jí zasvištěl těsně nad hlavou, nato prudce sjel dolů a o vlásek minul její rameno. Z dámské lóže se ozval pronikavý výkřik. Soudce Ti spatřil, jak slečna Pao povstala a s vyděšenou tváří sleduje obě postavy na scéně a přitom křečovitě svírá zábradlí. Korpulentní dáma jí něco povídala, ale ona jako by nevnímala.
Soudce se znovu zahleděl na jeviště.
"Jeden chybný krok a došlo by k neštěstí," řekl s obavami opatovi. "Mimochodem, co je to za člověka?"
"To je herec, jmenuje Mo Mo-te," odpověděl opat. "Máte pravdu, že se k ní příliš přibližuje. Ale teď už začíná dávat víc pozor."
Válečník skutečně přestal útočit na dívku. Z určité vzdálenosti nyní prováděl řadu složitých klamavých pohybů. Ve světle lampiónů jeho pomalovaný obličej podivně zářil.
Vedle soudce Ti se objevil Tao Kan, přivádějící pana Kuan Laje, ředitele divadelního souboru.

"Proč jste neohlásil, že v alegorii vystoupí Mo Mo-te?" zeptal se ostře soudce Ti. Kuan se usmál.
"Často tak trochu improvizujeme, pane," pravil. "Mo Mo-te rád ukazuje svou obratnost jako válečník, a proto se podjal role Pochybnosti, sužující bloudící duši."
"Pro můj vkus se to blíží až příliš opravdovému týrání," řekl soudce Ti úsečně. "Podívejte se, útočí na tanečnici znovu!"
Děvče teď zřejmě jen nesnadno uhýbalo před ďábelskými výpady meče, kterými na ni válečník dorážel; ňadra se jí zvedala a její nalíčený obličej byl skropen potem. Soudce měl pocit, že s její levou rukou není něco v pořádku. Široký, vlající rukávec mu zabraňoval v pohledu, ale zdálo se, že ho dívka neužívá, protože celou dobu ho přidržovala těsně u těla. Zlostně si říkal, že se bude muset vzpamatovat, aby všude neviděl samé jednoruké dívky. Posadil se vzpřímeně. V tu chvíli zasvištěl meč a zasáhl cíp levého rukávce tanečnice. Z dámské lóže zazněl poděšený výkřik.
Soudce Ti vyskočil a už už chtěl křiknout na válečníka, aby toho nechal, když v tom okamžiku dívka hvízdla a na jeviště se vyvalil ohromný černý medvěd. Svou velkou hlavu otočil k válečníkovi a ten rychle ucouvl do rohu jeviště. Soudce Ti znovu usedl.
Medvěd zamručel a pak se pomalu přiblížil k dívce, potřásaje těžkou hlavou. Dívka, která vypadala, jako by měla strašný strach, si rukávcem pravé ruky zakryla obličej. Medvěd se stále blížil. Hudba zmlkla a nastalo mrtvé ticho.
"To ošklivé zvíře ji zabije," řekl soudce zlostně.
"Patří slečně Ou-jang, Vaše Ctihodnosti," řekl Kuan tónem, který zaháněl veškeré pochyby. "Řetěz, který má na krku, je přivázán ke sloupu vzadu na jevišti."
Soudce na to nic neřekl. Vůbec se mu to nelíbilo. Všiml si, že slečna Pao zaujala znovu své místo, a zdálo se, že ji hra přestala zajímat. Ale obličej měla dosud bledý.
Válečník udělal několik posledních klamavých pohybů mečem a nato zmizel. Medvěd se pomalu otáčel kolem dívky, která nyní předváděla špičkový tanec.
"Kam zmizel ten chlap?" zeptal se soudce Tao Kana.
"Jde do naší šatny, pane," odpověděl ředitel souboru. "Bude hledět, aby se co nejdřív zbavil toho nalíčení a kostýmu."
"Byl na jevišti tak asi před hodinou?" zeptal se znovu soudce.
"Byl tam od přestávky stále," odpověděl Kuan s úsměvem. "A celou tu dobu musel mít nasazenou těžkou dřevěnou masku. Předváděl Ducha smrti. Každý druhý na jeho místě by byl teď se silami u konce, ale on ne, má sílu jako lev. Teď vystoupil znovu, protože neodolal pokušení předvést svou dovednost."
Poslední slova soudce Ti už nezaslechl. Jeho zrak byl upřen na jeviště, kde se nyní medvěd vztyčil na zadní. Jeho obrovské tlapy se natahovaly po dívce. Přitom vydával hněvivé bručení. Dívka ucouvla, ale v tu chvíli se na ni medvěd střemhlav vrhl. Dívka upadla na zem a zvíře nad ní stálo s otevřenou tlamou, z které čouhaly dlouhé žluté tesáky.
Soudce potlačil výkřik. Najednou se dívka zpod nemotorného zvířete odplížila a půvabně povstala. Pohladila medvěda po hlavě, nato ho vzala za obojek a hluboce se poklonila a za bouřlivého potlesku obecenstva odváděla zvíře z jeviště.
Soudce Ti si otřel zpocené čelo. V rozčilení zapomněl na svou rýmu, ale teď si znovu uvědomil, že ho strašně bolí hlava. Chtěl se zvednout, ale opat mu položil ruku na rameno a řekl:
"Nyní pronese epilog pan Cung Li, básník."
Do středu prázdného jeviště postoupil mladý muž s chytrou,hladce vyholenou tváří. Uklonil se a nato spustil zvučným, čistě modulovaným hlasem:

"Vážené publikum, páni a dámy,
mniši a bratři, novici s vámi,
vy, co jste laskavě přišli v tomto sále
hru naši skromnou zhlédnout nenadále,
vzrušený příběh o Bludné duši,
jak s pochybou bojuje, tak jak se sluší,
pozorně vyslyšte, co vám teď povím:
ať jakkoli kolem řádí temné síly,
jen Pravda Tao spasí a dovede vás k cíli,
můj neumělý verš vám čirou pravdu sdělí,
nad Pravdu Nejvyšší na tomto světě není,
zlo všechno potře Rozum a Pravda Věčná,
jitřní mraky zažene Světlo nekonečna."

Nato se znovu hluboce uklonil a opustil jeviště. Orchestr spustil finále.
Soudce Ti tázavě pohlédl na opata. Poslední verš o rozehnání jitřních mračen, pronesený v klášteře Jitřních mraků, zněl nevhodně, dokonce hrubě.
"Okamžitě doveďte básníka ke mně!" vyjel opat na ředitele. "To je ale nestoudný darebák."
Když mladého muže dovedli, opat se do něho zprudka pustil:
"Co vás vedlo, pane Cungu, k tomu, že jste přidal ten poslední verš? To úplně zkazilo pohodu této slavnostní příležitosti."
Zdálo se, že mladý muž si z toho nic nedělá. Pohlédl škádlivě na opata a s úsměvem odpověděl:
"Poslední verš, Vaše Svatosti? Já měl strach, že spíš předposlední verš by mohl být považován za nevhodný. Víte, není to tak snadné na místě si z hlavy vymyslet správné rýmy."
Opat už už chtěl něco zlostně odseknout, ale Cung pokračoval smířlivě:

"Kratší verše jsou pochopitelně snazší. Jako tohle například:

Jeden opat v sále,
druhý pod zemí -
jeden káže mnichům,
druhého červ už jí."

Opat zlostně udeřil holí o zem. Ve tváři mu to škubalo. Soudce Ti čekal, že dostane záchvat zuřivosti, ale opatovi se podařilo ovládnout se. Řekl chladně:
"Můžete jít, pane Cungu."
Povstal. Soudce si všiml, že se mu chvějí ruce. Několika zdvořilými frázemi se s opatem rozloučil.
Cestou k východu řekl soudce Tao Kanovi:
"Teď zajdeme do šatny herců, musím si promluvit s tím chlapíkem Mo Mo-te. Víš, kde to je?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti, ve stejném patře, jako bydlím já, v postranní chodbě."
"Takový labyrint jsem jaktěživ neviděl," zahučel soudce Ti. "Ale jak je proboha možné, že neexistuje žádný plánek? Vždyť podle zákona musí nějaký mít."
"Almužník tvrdí, že horní část, to jest část kláštera nad chrámem, je uzavřena všem s výjimkou opata a řádových mnichů. Tato část, do níž je zakázán přístup, nesmí být na mapě ani vyobrazena. Almužník rovněž považoval za mrzuté, že neexistuje plán tak velkého objektu, jako je tento. Sami mniši tu často zabloudí."
"Všechno je postaveno na hlavu," řekl soudce podrážděně. "Jen proto, že Palác ráčil projevit zájem o taoistickou víru, ti lidé se domnívají, že jsou postaveni mimo zákon. A dokonce se říká, že buddhistický vliv na dvoře rovněž vzrůstá. Nevím skutečně, které z těchto dvou náboženství je horší."
Kráčel do kanceláře na druhé straně sálu. Mnichu, který tam měl službu, řekl, že by chtěl, až se převlékne, aby ho některý novic odvedl k Mistru Sunovi. Tao Kan si od mnicha půjčil lucernu a pak oba čekali před kanceláří, než přejde zástup mnichů opouštějících sál.
"Podívej se na ty statné chlapy," řekl soudce Ti nevrle. "Měli by konat svou společenskou povinnost, oženit se a vychovávat děti."
Kýchl.
Tao Kan na něj starostlivě pohlédl. Soudce znal jakožto muže podivuhodně vyrovnaného, který málokdy dával něco najevo, i když byl roztrpčen. Zeptal se:
"Podal vznešený opat nějaké uspokojivé vysvětlení, pokud jde o smrt těch tří dívek?"
"Nepodal," řekl soudce s důrazem. "Je to právě tak, jak jsem předpokládal, všechno to je vysoce podezřelé. Až se vrátíme do Chan-jüanu, zjistím si od rodin těch zemřelých dívek víc podrobností o nich a pak se sem do kláštera vrátíme se seržantem Chungem, Ma Žungem, Ťiao Tajem, písaři a houfem strážmistrů a zahájíme podrobné vyšetřování. A pamatuj si, tu návštěvu předem neohlásím. Malé překvapení, které mám v záloze pro našeho přítele opata."

VI. kapitola

Tao Kan spokojeně přikývl. Pak řekl:
"Stejný příběh s duchy těch, kteří tu přišli o život před sto lety, mi vykládal almužník. Teď chápu, proč ten novic v té chodbě s takovým zájmem naslouchal!"
"Proč?" zeptal se soudce Ti uhlazuje si vous.
"Říká se, pane, že ta strašidelná zjevení někdy šeptají něčí jméno. To znamená, že osoba, která je slyší, brzy zemře."
"To jsou hloupé pověry. Pojďme nahoru do šatny herců."
Když vystoupili na první odpočívadlo, soudce Ti vrhl maně pohled do úzké zšeřelé chodby napravo. V tu chvíli se zarazil. Kvapně se od nich vzdalovala štíhlá dívka celá oblečená v bílém.
"To je to děvče s medvědem!" poznamenal soudce rychle k Tao Kanovi. "Rád bych s ní mluvil. Jak se, u čerta, jmenuje?"
"Slečna Ou-jang, pane."
Soudce se rozběhl za bílou postavou. Když ji dohonil, řekl:
"Na minutku, slečno Ou-jang!"
Dívka poděšeně vykřikla a otočila se. Soudce si všiml, že má obličej smrtelně bílý a oči rozšířené hrůzou. Napadlo ho, že je velmi podobná slečně Pao.
"Nemusíte mít strach, slečno Ou-jang," řekl laskavě. "Chtěl jsem vám jenom pogratulovat k vašemu výkonu. Musím říci, že-"
"Děkuji vám, pane," přerušila ho dívka měkkým, kultivovaným hlasem. "Musím už jít, musím..."
S úzkostí pohlédla za soudce a opět se obrátila.
"Neutíkejte," řekl soudce úsečně. "Jsem soudce a rád bych s vámi mluvil. Zdá se, že jste úplně vyvedena z míry. Působí vám snad ten herec Mo Mo-te nějaké nesnáze?"
Netrpělivě zavrtěla drobnou hlavou.
"Musím jít nakrmit svého medvěda," řekla rychle.
Soudce Ti si všiml, že levou ruku drží těsně u těla.
"Co to máte s levou rukou?" zeptal se ostře. "Neporanil vás snad Mo Mo-te svým mečem?"
"Ach ne, to mě škrábl medvěd, ale to už je dávno. Teď už musím doopravdy jít..."

"Mám obavu, že se Vaší Ctihodnosti mé básně příliš nezamlouvaly," ozval se za soudcem veselý hlas. Soudce Ti se obrátil. Spatřil Cung Lia, jak se mu přeuctivě uklání.
"Nezamlouvaly, mladý muži," řekl soudce nevrle. "Být opatem, tak bych vás byl hnal!"
Obrátil se znovu k dívce, ale ta mezitím zmizela.
"Však si to opat rozmyslí, mě vyhodit, pane," řekl básník sebevědomě. "Můj zemřelý otec, doktor Cung, byl patronem zdejšího kláštera a moje rodina dosud pravidelně věnuje klášteru značné peněžité částky."
Soudce Ti si ho změřil od paty k hlavě.
"Tak vy jste syn guvernéra Cung Fa-mena. Byl to velký učenec, četl jsem jeho příručku o správě provincií. Tomu by se ty vaše skládačky moc nelíbily."
"Já chtěl opata jen trochu poškádlit," řekl Cung rozpačitě. "To je takový veledůležitý náfuka. Můj otec, pane, o něm neměl valné mínění."
"I když tohle připustíme," pravil soudce, "vaše báseň byla krajně nevkusná. A co jste proboha měl na mysli tou hloupou rýmovačkou o dvou opatech?"
"Což to Vaše Ctihodnost nechápe?" řekl Cung Li s údivem. "Před dvěma lety zemřel bývalý opat tohoto kláštera, Nefritové Zrcadlo se mu říkalo, nebo vlastně, správněji řečeno, byl přenesen! Byl balzamován a nyní sedí na trůně v kryptě pod svatyní zakladatele tohoto kláštera. Opat Nefritové Zrcadlo byl svatý muž - zaživa i po smrti."
Soudce Ti na to nic neřekl. Měl dost svých starostí i bez životních osudů opatů kláštera Jitřních mraků.
"Jdu právě do šatny herců," řekl, "takže vás nebudu déle zdržovat."
"Měl jsem tam rovněž namířeno, pane," řekl Cung uctivě. "Mohu vám, Ctihodnosti, ukázat cestu?"
Odvedl jej za roh do dlouhé chodby, kde po obou stranách byly dveře.
"Je tu někde nablízku místnost slečny Ou-jang?" otázal se soudce.
"Kousek dál," řekl Cung. "Ale bez ní bych tam sám nechodil, Ctihodnosti. Ten medvěd je nebezpečný."
"Musí být ve svém pokoji," řekl soudce Ti. "Což jste ji neviděl právě teď, když jste šel k nám nahoru?"
"Přirozeně že jsem ji neviděl," řekl básník udiveně. "Jak by tu byla mohla být. Právě chvilku před tím, než jsem k vám přišel sem nahoru, jsem s ní mluvil dole v sále. Je tam ještě."
Soudce na něj ostře pohlédl a jeho zrak zalétl k Tao Kanovi. Pobočník zavrtěl hlavou a na jeho dlouhém obličeji se objevil zmatený výraz.
Cung Li zaklepal na dveře na konci chodby. Vešli do velkého neuspořádaného pokoje. Kuan Laj a dvě ženy, kteří seděli u kulatého stolu, se rychle zvedli a na znamení pozdravu se soudci hluboce uklonili.
Hezkou mladou dívku představil Kuan jako slečnu Ting, herečku, která hrála královnu Západního ráje. Dodal, že její specialitou je akrobatický tanec a žonglování. Nevkusně oděnou ženu středních let představil Kuan jako svou manželku.
Soudce Ti prohodil několik přívětivých slov o představení. Zdálo se, že ředitel souboru je udiven zájmem, který tak význačná osoba o jeho soubor projevuje. Nevěděl, zda má soudce pozvat, aby k nim přisedl, nebo zda by to bylo příliš troufalé. Jeho rozpaky vyřešil soudce Ti tím, že nevyzván usedl sám. Cung Li zaujal místo naproti, kde stál džbánek na víno z hrubé kameniny. Tao Kan usedl na židli stojící za soudcem Ti. Soudce se otázal:
"Kde je slečna Ou-jang a Mo Mo-te? Rád bych jim rovněž složil svou poklonu. Mo vládne mečem vynikajícím způsobem, při vystoupení slečny Ou-jang s medvědem mi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě."
Tento laskavý projev však ředitele zřejmě neuklidnil. Jak naléval soudci číšku vína, ruka se mu třásla tak, že trochu vína vylil na stůl. V rozpacích usedl a řekl:
"Mo Mo-te musel jít vrátit kostým do skladiště, pane." A pak, ukazuje na hromadu zmačkaných listů rudě zbarveného papíru na toaletním stolku, dodal: "Jak je vidět, už tu byl, aby se odlíčil. A pokud jde o slečnu Ou-jang, řekla mi, že sem přijde hned, jak nakrmí medvěda."
Soudce Ti povstal a popošel k toaletnímu stolku pod záminkou, že si chce před zrcadlem upravit čapku. Přitom vrhl nedbalý pohled na zmuchlané papíry a na nádobky s oleji a barvami. Říkal si, že rudé skvrny na papírech by zrovna tak dobře mohly být stopy od krve. Když si znovu sedal na své místo, cítil, že na něj paní Kuan zneklidněně hledí. Usrkl vína a položil Kuanovi otázku týkající se jevištní techniky historických her.
Ředitel se pustil do obsáhlého výkladu. Soudce poslouchal jen napůl; zároveň se snažil pochytit něco z konverzace ostatních.
"Proč jste nešla pomoci slečně Ou-jang nakrmit jejího medvěda?" ptal se Cung Li slečny Ting. "Byla by to jistě uvítala."
"Starejte se o sebe!" odbyla ho úsečně slečna Ting. "Starejte se o své růžičky, jo?" Cung Li se zašklebil:
"No, slečna Pao je velmi přitažlivá dívka, tak proč bych na ni neskládal básně? Ale i pro vás, má milá, jsem složil báseň. Poslechněte si:

Láska pravá, láska klamná,
láska včera a dnes zas,
plus a minus -
jaká radost
věčně bude poutat nás!
minus a minus - strašná věc -
nebe nás ztrestá nakonec."

Soudce Ti se rozhlédl kolem. Slečna Ting byla v obličeji celá rudá. Slyšel, jak paní Kuan říká:

"Měl byste si dávat pozor na to, co říkáte, pane Cungu."
"Chtěl jsem ji jen varovat," řekl Cung Li klidně. "Vy neznáte ten šlágr, co teď letí v sídelním městě?" A zanotoval líbivou melodii, udávaje si přitom ukazováčkem rytmus, a pak zapěl tichým, příjemným hlasem slova:

"Dvakráte deset - dosud nezadána
před sebou stále jasný zítřek máš -
třikráte osm - na pustém lůžku sama
více než žal chladný nepoznáš!"

Slečna Ting chtěla poznamenat něco ostrého, ale vtom zasáhl soudce Ti, který se chladně obrátil na básníka:
"Pane Cungu, rušíte můj rozhovor. Musím vám rovněž sdělit, že nemám příliš velký smysl pro humor. Nechtě si své vtipkování pro publikum, které to více ocení." Poté se obrátil ke Kuanovi se slovy: "Musím nahoru, abych se převlékl na recepci. Nemusíte se obtěžovat, abyste mne doprovázel."
Pokynul Tao Kanovi, aby šel za ním, a když vyšli, zavřel dveře před nosem zneklidněnému řediteli. Nato se obrátil ke svému pobočníkovi a řekl: "Než půjdu nahoru, pokusím se najít Mo Mo-tea. Ty zůstaň tady a ještě s nimi trochu popij. Cítím tu různé podtóny. Musíš se pokusit vypátrat, co se tu děje. Mimochodem, co měl na mysli ten ubohý pisálek s tím svým plus a minus?"
Tao Kan vypadal zaraženě. Odkašlal si a řekl: "Vaše Ctihodnosti, to jsou sprosté výrazy, jakých užívá ulice. Plus znamená muže a minus ženu."
"Aha! Dobrá, až se dostaví slečna Ou-jang, pokus se zjistit, jak dlouho byla dole. Nemohla být na dvou místech najednou."
"Básník, pane, možná lhal, když říkal, že ji potkal dole v sále. A taky když dělal, že ji neviděl s námi mluvit. Je sice pravda, že chodba je velmi úzká a my jsme mu stáli v cestě, ale byl by ji přece musel vidět."
"Jestli Cung Li mluvil pravdu," poznamenal soudce, "dívka, s kterou jsme na chodbě mluvili, musela být slečna Pao, která vystupovala jako slečna Ou-jang. Ale ne, to je nesmysl. To děvče, které jsme potkali, drželo paži těsně u těla a slečna Pao se opírala o zábradlí oběma rukama, když ji tolik vyděsila ta hra s mečem, kterou Mo Mo-te předváděl na jevišti. Já se v tom vůbec nevyznám. Zjisti, co se dá, a pak za mnou přijď ke mně do pokoje!"
Vzal od Tao Kana lucernu a zamířil ke schodům. Tao Kan se vrátil do pokoje herců.
Soudce Ti se domníval, že cestu ke skladišti si pamatuje docela dobře. Když vystupoval po schodech nahoru v druhé budově, uvědomil si, že ho bolí záda a nohy. Uvažoval, zda je to následkem rýmy nebo toho, že není zvyklý běhat pořád nahoru a dolů. Říkal si, že Kuan je docela sympatický, ale zato Cung Li že patří k těm drzým holobrádkům, pro které nechová zrovna velké pochopení. Zdálo se, že básník je s herci jedna ruka. Podle všeho měl zájem o slečnu Pao, ale protože ta byla předurčena stát se jeptiškou, básník u ní zřejmě neměl moc naděje. Jeho nevkusná veršovánka o slečně Ting naznačovala vztah mezi ní a slečnou Ou-jang. Ale do morálky těch lidí mu nic nebylo, zajímal ho Mo Mo-te.
Oddechl si, když konečně zjistil, že stojí na odpočívadle nad středem chrámu, kde to značně protahovalo. Mřížovím se nesl k němu zdola monotónní zpěv mnichů, zřejmě nacvičovali večerní mši.
Když vstupoval napravo do chodby, byl udiven, že se tu nesvítí. Nadzvedl lucernu a viděl, že zašel do špatné chodby. Po pravé straně nebyla ve zdi žádná okna a chodba byla užší než ta, která vedla ke skladišti. Z nízkého trámoví visely dolů pavučiny. Už se chtěl obrátit a vrátit se, když náhle zaslechl šepot hlasů.
Zůstal stát a zaposlouchal se, udiven, odkud šepot přichází. Chodba byla opuštěná a na jejím konci byla těžká, železná mříž. Došel k jejímu ústí, ale tam šepot zanikl ve zpěvu mnichů. Udiven kráčel zachmuřeně doprostřed chodby a hledal dveře.
Tu náhle zaslechl šepot znovu, ale nebyl s to rozeznat jediné slovo. Pak najednou zaslechl zcela jasně své jméno: Ti Žen-ťie.
Nato všechno zmlklo.

VII.kapitola

Soudce si hněvivě potahoval vous. Strašidelný hlas ho znepokojil víc, než byl ochoten si připustit. Nato se ovládl. Pravděpodobně o něm mluvili nějací mniši někde blízko v cele nebo přilehlé chodbě. Ve starých budovách ozvěna často vyváděla podivné kousky. Na chvíli se znovu zaposlouchal, ale už nic neslyšel. Šepot utichl.
Pokrčil rameny a kráčel nazpátek k odpočívadlu. Viděl, že si to namířil špatně. Chodba vedoucí ke skladišti byla na druhé straně. Obešel šachtu a ocitl se ve správné chodbě; po pravici rozpoznal tři úzká okna. Dveře do skladiště byly otevřeny dokořán. Zevnitř bylo slyšet hlasy.
Vešel dovnitř a ke svému zklamání zjistil, že jsou tam jenom dva mniši, plně zaměstnaní zámkem velkého kufru z čerstvě nalakované kůže. Mo Mo-te tam nebyl, ale letmý pohled nalevo ho přesvědčil, že kulatá železná přilba visí na svém místě nad brněním a že dlouhý meč je uložen zpátky v pochvě.
"Viděl jste herce Mo-Mo-te?" otázal se staršího muže.
"Nikoli, Vaše Ctihodnosti," odvětil mnich. "Ale my jsme právě přišli, museli jsme ho asi minout."
Muž mluvil celkem zdvořile, ale soudci se nezamlouvalo nevlídné vzezření mladšího mnicha, vysokého chlapíka se širokými rameny, který na něj podezíravě hleděl.
"Chtěl jsem mu složit svou poklonu za to, jak umí zacházet s mečem," řekl soudce jen jakoby na okraj. Zřejmě se herec vrátil do Kuanova pokoje a tam už na něj dá Tao Kan pozor.
Vydal se na dlouhou cestu do svého pokoje v druhém poschodí východního křídla.

Když konečně zaklepal na dveře, cítil se velmi znaven. Otevřela mu jedna ze služebných. Ostatní v rohu připravovaly na ohřívadle k večeři rýži.
V ložnici nalezl soudce Ti své tři dámy seskupené kolem čajového stolku a zabrané do partie domina. Zvedly se, aby ho pozdravily, a První dáma řekla s uspokojením:
"Přišel jste právě na jednu partii, než začne večeře."
Soudce lítostivě pohlédl na kostky na stole, neboť domino byla jeho oblíbená hra.
"Je mi líto, ale nemohu s vámi večeřet," řekl. "Musím se zúčastnit hostiny, kterou dole dává opat. Je tu i jeden bývalý císařský vychovatel, takže to nešlo odmítnout."
"Proboha!" vykřikla První dáma, "to znamená, že musím vykonat zdvořilostní návštěvu jeho ženě!"
"Nikoli, vychovatel je vdovec. Ale musím ho vyhledat ještě před hostinou. Vyndáš mi mé slavnostní šaty?"
Důkladně se vysmrkal.
"To jsem ráda, že se nemusím oblékat," řekla s úlevou. "Ale je to hanba, že musíte být stále na nohou. Určitě máte chřipku. Podívejte se, jak vám teče z očí!"
Mezitím co otvírala krabici s oděvy a vyndávala zelený brokátový šat, Třetí dáma řekla:
"Udělám vám z pomerančové kůry obklad. Když si jej přiložíte na hlavu, budete se zítra cítit o mnoho lépe."
"Jak mohu jít na večeři s obvazem na hlavě!" zvolal soudce zděšeně. "Vždyť bych vypadal jako blázen!"
"Čapku si přece můžete přetáhnout přes, ne?" řekla První dáma prakticky, zatímco mu pomáhala s převlékáním. "Toho si nikdo nevšimne."
Soudce něco mumlal na protest, ale mezitím Třetí dáma vyndala z lékárničky hrst sušených pomerančových slupek a vložila je do šálku s horkou vodou. Když pěkně nasákly vodou, Druhá dáma je zabalila do plátěného obvazu a obě společně mu je pevně uvázaly kolem hlavy. První dáma mu přes obvaz stáhla sametovou čapku a řekla:
"Tak vidíte, že to vůbec není vidět."
Soudce Ti jim poděkoval a slíbil, že přijde hned, jak bude slavnostní hostina u konce. U dveří se otočil a dodal:
"Dnes večer je tu všelijaká sebranka, bylo by lepší, kdybyste dveře na chodbu zavřely a daly na závoru a nevpouštěly dovnitř nikoho dřív, než se služebné přesvědčí, kdo to je."
Vešel vedle do pokoje, kde už na něj čekal Tao Kan, a nařídil služebným, aby ženám donesly do ložnice čaj. S Tao Kanem usedl do rohu ke stolu a tiše se otázal:
"Šel Mo Mo-te do Kuanova pokoje? Právě jsem ho propásl."
"Ne," odpověděl Tao Kan, "někde tu musí chodit. Ale chvíli nato, co jste odešel, přišla slečna Ou-jang. Bez nalíčení se slečně Pao nepodobá, přestože má stejný pravidelný oválný obličej. Myslím, že to byla slečna Pao, koho jsme potkali na chodbě, neboť jistě si vzpomínáte, že měla měkký, příjemný hlas, zatímco slečna Ou-jang má hlas hrubší a trochu chraplavý. A ačkoliv o sobě netvrdím, že jsem znalec žen, myslím, že dívka, kterou jsme potkali, byla baculatější než slečna Ou-jang, která je spíše kostnatá."
"A přece to děvče, co jsme potkali, nepoužívalo právě tak jako slečna Ou-jang levé paže. O čem mluvila?"
"Zdá se, že je to mlčenlivá dívka. Jenom trochu ožila, když jsem ji přiměl, aby se se slečnou Ting začala bavit o akrobatických tancích. Jen tak mimochodem jsem prohodil, že Cung Li potkal slečnu Ou-jang dole v sále. Kysele poznamenala, že je to otravný člověk. Pak jsem řekl, že se vám nelíbilo, jak se tak uprostřed rozhovoru s vámi zčista jasna vytratila. Vrhla na mě ostrý pohled a neurčitě řekla, že její medvěd vyžaduje spoustu pozornosti."
"Někdo si z nás dělá blázny!" zvolal soudce Ti, zlostně se potahuje za vous. "A co říkali o Mo Mo-teovi?" otázal se.
"Zdá se, že je to muž s poněkud výstředními manýrami. Vždycky se asi tak na měsíc připojí k souboru a pak zase zmizí. Pokaždé vystupuje v roli nějakého ničemy a Kuan tvrdí, že to po čase udělá z člověka nedůtklivého podivína. Vysoudil jsem, že Mo Mo-te má rád slečnu Ting, ale ona že o něj nestojí. Proto Mo strašně žárlí na slečnu Ou-jang, neboť obě dívky podezírá, že něco spolu mají, zrovna tak jak to Cung Li naznačil ve své básni. Kuan má za to, že Mo zašel trochu daleko s tím, jak při mečovém tanci slečnu Ou-jang děsil, ale zároveň tvrdí, že ona, pokud má u sebe toho protivného medvěda, se nemusí nikoho bát. To zvíře chodí všude za svou paní a poslouchá ji jako pes, ale nikdo se k té bestii neodváží přiblížit. Je strašně zlý."
"To je zatracená hádanka!" zahučel soudce. "Dejme tomu, že slečna Ou-jang nebo Pao prchala před Mo Mo-teem, když jsme na ni narazili na chodbě, a on že je nebezpečný maniak. To by přesně odpovídalo té podivné scéně, kterou jsem viděl z okna. Muž, kterého jsem viděl, nemohl být nikdo jiný než Mo Mo-te, ale kdo byla ta dívka, na kterou se sápal? Musíme vypátrat, zda tu jsou ještě jiné ženy než ty, o kterých víme."
"Neodvažoval jsem se pátrat po té zmrzačené ženě bez vašich příkazů, pane," řekl Tao Kan. "Ale nemyslím, že kromě paní Kuan, těch dvou hereček a paní Pao s její dcerou by tu byly ještě jiné ženy."
"Nezapomínej, že jsme viděli jen malou část zdejšího kláštera," řekl soudce. "Vědí jen nebesa, co se děje v části, kam je vstup cizím zakázán. A ani nemáme mapu tohoto místa. No, půjdu a navštívím Mistra Suna. Ty se zatím vrať k hercům! Kdyby se objevil ten Mo Mo-te, co nám neustále uniká, tak se k němu přisaj jak pijavice a jdi s ním na slavnostní večeři! Tam se uvidíme."
Na chodbě čekal na soudce novic.
"Musíme vyjít ven, když chceme do západní věže?" otázal se soudce Ti. Déšť stále ještě bubnoval do okenic a soudce Ti by byl nerad, aby mu promoklo jeho slavnostní roucho.
"O nikoli, pane," řekl novic. "Do západního křídla se dostaneme průchodem nad chrámovou síní."
"Zase schody," zabručel soudce.

VIII. kapitola

Kráčeli známou už cestou k odpočívadlu nad chrámovou lodí. Novic to vzal chodbou ležící naproti té, co vedla do skladiště. Byla to dlouhá, rovná chodba, kterou osvětlovala jediná rozbitá lucerna.
Jak tak soudce Ti kráčel za novicem, zmocnil se ho náhle nepříjemný pocit, že ho zezadu někdo sleduje. Zastavil se a ohlédl se přes rameno. Zahlédl, jak daleko u ústí chodby se něco temného mihlo. Mohl to být muž v šedém plášti.
"Chodí touhle chodbou mniši často?" otázal se cestou novice.
"Kdepak, pane. Já jsem to tudy vzal jen proto, abychom nemuseli na déšť. Všichni, kdo mají co pohledávat v západní věži, jdou po točitém schodišti, které je blízko vchodu k refektáři."
Když došli do čtverhranné síně v západní části budovy, soudce Ti se zastavil, aby se trochu zorientoval.
"Kam tohle vede?" otázal se a ukázal na úzké dveře po své pravici.
"Tudy je přístup do galerie Hrůz, pane, která je v levém křídle prostředního dvora za chrámem. Ale nám novicům není tam vstup povolen."
"Řekl bych, že zhlédnutí takové galerie každého odradí od páchání hříchů," poznamenal soudce Ti. Věděl, že každý větší taoistický klášter má galerii, kde tresty hrozící hříšníkům v taoistických deseti peklech jsou vyvedeny na stěnách v křiklavých barvách nebo zpodobněny plasticky jako sochy modelované do hlíny nebo vyřezané v dřevě.
"Musíte být opatrný, pane," varoval ho novic, když stoupali po schodišti nahoru, "zábradlí před pokojem Mistra Suna se opravuje. Držte se prosím těsně v mé blízkosti!"
Na odpočívadle před vysokými, rudě nalakovanými dveřmi si soudce Ti povšiml, že skutečně kus zábradlí chybí. Pohlédl dolů do černé šachty schodiště, připadala mu skutečně hluboká.
"To jsou schody, o kterých jsem se vám právě zmínil, vedou dolů do západního křídla," vysvětloval novic. "Končí tři poschodí pod námi před refektářem."
Hřmotný hlas je vyzval, aby vstoupili dovnitř.
V zářivém světle čtyř vysokých stříbrných svícnů seděl za ohromným stolem, na kterém se kupily knihy a papíry, vysoký muž a četl. Novic se hluboce uklonil a položil na stůl navštívenku. Mistr Sun na ni vrhl letmý pohled, nato se rychle zvedl a pokročil soudci Ti v ústrety.
"Tak vy jste náš okresní soudce," řekl hlubokým zvučným hlasem. "Vítám vás do našeho kláštera Jitřních mraků, Ti!"
Soudce Ti se uklonil s rukama uctivě vloženýma do dlouhých rukávců svého pláště.
"Má osoba se nikdy neodvažovala doufat, pane," řekl, "že nehoda cestou mi poskytne tak dlouho toužebně očekávanou příležitost, abych složil hold tak vynikajícímu muži."
"Nechme těch pustých formalit, Ti," řekl Mistr Sun vesele. "Sedněte si zde a já si zatím složím své papíry." Znovu zaujal místo v křesle za stolem a řekl novicovi, který jim nalil dva šálky čaje: "Děkuji ti, hochu, můžeš jít. Postarám se o hosta již sám."
Soudce Ti srkal voňavý jasmínový čaj a přitom pozoroval svého hostitele, jak rychle třídí své papíry. Byl stejně vysoký jako soudce, ale postavy poněkud robustnější. Tlustý krk měl napůl vražen mezi široká, hromotlucká ramena. Soudce Ti věděl, že Mistrovi musí být skoro šedesát, ale jeho růžový kulatý obličej nejevil přitom stopy po jediné vrásce. Bradu mu lemoval krátký, šedý věneček vousů, stříbrné vlasy měl z širokého čela zčesány dozadu a hladce přilíznuty k hlavě. Ježto Mistr přijal stav taoistického poustevníka, nenosil na hlavě nic. Vous měl krátce zastřižen, obočí měl tlusté, huňaté. Všechno nasvědčovalo tomu, že jde o výjimečnou osobnost.
Soudce Ti si zatím četl nápisy na taoistických svitcích, které kolem dokola pokrývaly stěny. Sun odstrčil seřazené papíry, a pohlížeje na soudce svýma pronikavýma očima, otázal se:
"Zmínil jste se o nehodě cestou. Doufám, že nešlo o nic vážného?"
"Ach ne, pane. Zdržel jsem se dva týdny v sídelním městě a dnes brzy ráno jsem se vydal ve voze na zpáteční cestu do Chan-jüanu. Očekávali jsme, že dojedeme před večeří. Ale brzy po tom, co jsme překročili hranice okresu, počasí se zhoršilo a cestou zdejšími horami se nám zlomila osa. Z toho důvodu jsem byl nucen žádat v tomto klášteře o přístřeší. Zítra ráno odtud odjedeme. Bouřky tu prý netrvají dlouho."
"Pro vás to byla smůla, ale pro mne štěstí," řekl Sun s úsměvem. "Vždy mne těší hovořit s mladými schopnými úředníky. Měl jste sem přijet dříve, Ti! Tento klášter spadá pod vaši správu!"
"Nedostatečně jsem se věnoval svým povinnostem, pane," řekl soudce Ti spěšně. "Ale pravda je, že v Chan-jüanu byly nějaké nepříjemnosti a -"
"O tom jsem slyšel," přerušil ho Sun. "Udělal jste tam kus dobré práce tím, že jste zabránil nepřístojnostem většího rozsahu."
Soudce Ti se uklonil, aby projevil uznání za složenou poklonu.
"Určitě se sem brzy vrátím, abych mohl u vás načerpat poučení, Vaše Excelence." A ježto tento vysoce postavený, učený a zkušený muž byl zřejmě v dobré náladě, řekl si, že by se měl pokusit vyřešit aspoň jednu stránku problému s tou zmrzačenou nahou ženou. Po chvilkovém zaváhání řekl: "Mohl bych se osmělit otázat se Vaší Excelence na něco ohledně podivného případu, s kterým jsem se zde setkal?"
"Ovšemže! Co se stalo? A kde?"
"Ve skutečnosti nevím, co se vlastně udalo," řekl soudce Ti vyveden poněkud z míry. "Když jsem se ubíral do komnat, které mně byly vyhrazeny, stal jsem se na krátký okamžik svědkem scény, která se musela odehrát před víc než sto lety, když vojáci tady vraždili povstalce. Je něco takového možné?"
Sun se zvrátil dozadu do křesla.
"Neřekl bych, že je to nemožné, Ti," řekl vážně. "Nestává se často, že při vstupu do prázdné místnosti víte jistě, že před několika vteřinami tam někdo byl? Nemůžete to vysvětlit, je to jen pocit. To znamená, že osoba, která tam byla před námi, po sobě něco zanechala. A přece možná tam nic zvláštního nedělala, možná že si jen prohlédla nějakou knihu nebo napsala dopis. A teď si představte, že stejná osoba v té místnosti sešla násilnou smrtí. Dá se jen očekávat, že

atmosféru toho pokoje prostupuje strašlivý pocit onoho okamžiku, a to tak silně, že přetrvává léta. Jestliže se stane, že na takové místo vstoupí hypersenzitivní člověk nebo člověk přecitlivělý z velké únavy, může to vycítit. Nemyslíte, Ti, že tento výklad by mohl vysvětlit to, co jste viděl?"
Soudce pomalu přikývl. Zřejmě se Sun důkladně zabýval takovými obskurními záležitostmi. Vysvětlení ho nepřesvědčilo, ale přesto to byla možnost, kterou bude muset brát v úvahu,
"Máte, pane, podle všeho pravdu," pronesl zdvořile. "Jsem skutečně poněkud unaven a k dovršení všeho jsem včera venku v dešti nastydl. V takovém stavu -"
"Nastydl? Já jsem nenastydl za posledních třicet let ani jednou," přerušil ho Sun. "Ale já se řídím přísnou kázní, víte, a tím vyživuji svou životní sílu."
"Věříte v taoistickou teorii o získání nesmrtelnosti v tomto životě, pane?" otázal se soudce Ti poněkud zklamán.
"Pochopitelně že ne," opáčil Sun povýšeně. "Každý člověk je nesmrtelný, ale jen pokud žije ve svých potomcích. Nebesa omezila lidský život na několik desítek let a všechny pokusy jej uměle prodloužit za jeho hranici jsou marné. Měli bychom usilovat o to, žít svůj omezený život se zdravým duchem a tělem. A toho lze dosáhnout přirozenějším způsobem života, než na který jsme zvyklí, zvláště pak úpravou své životosprávy. Buďte v tomto směru opatrný, Ti!"
"Jsem vyznavačem Konfuciovým," řekl soudce, "ale plně připouštím, že i v taoismu je obsažena hluboká moudrost."
"Taoismus navazuje jen tam, kde konfucianismus končí," poznamenal Sun. "Konfucianismus učí, jak by se člověk měl chovat jako člen spořádané společnosti, zatímco taoismus objasňuje vztahy člověka k vesmíru, přičemž společenský pořádek je jen jeden z aspektů těchto vztahů."
Soudce Ti nebyl právě v nejlepší náladě, aby se pouštěl do filosofické debaty, ale cítil, že by neměl odcházet, dřív než se pokusí zjistit dvě věci. Po vhodné pauze se otázal:
"Bylo by možné, že se zde potloukají nežádoucí živly? Právě teď, kdy mne sem novic vedl, jsem měl pocit, že jsme sledováni. Abych to upřesnil, bylo to na místě, kde jsme procházeli chodbou, která spojuje chrámovou loď s věží."
Mistr Sun se na něj pátravě zahleděl. Na chvíli se zamyslil a pak se náhle otázal:
"Máte rád ryby?"
"Ano, mám," odpověděl soudce vyveden z míry.
"V tom to vězí. Ryby znečišťují celý systém, můj drahý. Zpomalují krevní oběh a to zas působí zpětně na nervy. Proto pak vidíte a slyšíte věci, které neexistují. Co potřebujete, je myslím rebarbora. Ta čistí krev. Podívám se na to. Mám slušnou sbírku lékařských knih. Připomeňte mi zítra ráno. Sestavím vám dietní jídelníček."
"Děkuji vám, pane. Nerad vás obtěžuji, ale byl bych vám nesmírně vděčen, kdybyste mi mohl objasnit ještě jednu věc, nad níž jsem si často lámal hlavu. Slyšel jsem, že někteří taoisté pod záminkou náboženských rituálů provozují potajmu orgie a nutí mladé ženy k účasti na nich. Je na tomto tvrzení něco pravdy?"
"Čirý nesmysl, pochopitelně," vykřikl Mistr Sun. "Nebesa! Ti, jak bychom mohli my taoisté se svou přísnou životosprávou holdovat orgiím? Orgiím, považte!" Povstal a dodal: "Měli bychom už raději jít dolů. Hostina začne každým okamžikem a opat už nás očekává. Musím vás upozornit, že to není žádný velký učenec, ale má dobré úmysly a docela obstojně spravuje klášter."
"To musí být obtížný úkol," řekl soudce Ti a rovněž se zvedl.
"Klášter vypadá jako malé město. Byl bych jej rád trochu prozkoumal, ale bylo mi řečeno, že od něho neexistuje žádný plán a že část za chrámem je tak jako tak pro návštěvníky uzavřena."
"To jsou žvásty! To má zapůsobit jen na věřící! Jen nebe ví, kolikrát jsem opatovi říkal, že klášter má mít plán, podle článku číslo 28 Předpisů pro oficiálně uznávaná bohoslužebná místa. Podívejte se, Ti, v mžiku vám mohu poskytnout orientaci!" Přistoupil ke stěně, ukázal na visící svitek a pokračoval: "To je náčrtek, který jsem dělal sám. Je to skutečně docela jednoduché. Lidé, kteří tuto stavbu před dvěma sty lety stavěli, chtěli, aby její půdorys představoval vesmír a zároveň člověka jako jeho miniaturní repliku. Celý komplex je oválný a symbolizuje Velký počátek. Je orientován na jih a rozkládá se ve čtyřech rovinách na horském svahu. Po celé východní straně se táhne hluboká rokle. Na západě se táhne les.
A teď! Začneme od předního dvora v podobě trojúhelníku. Kolem dokola jsou situovány kuchyně, stáje a cely pro laické mnichy a novice. Pak máme chrámový dvůr, a ty čtverce po stranách, co vidíte, představují velké dvoupatrové budovy. V západním křídle v přízemí je refektář, v prvním patře je knihovna, a obydlí převora, registrátora a almužníka je v druhém patře. Ve východním křídle je v přízemí velký zasedací sál, kde se teď hrají mystérie, a úřadovny. První a druhé patro je vyhrazeno cizím návštěvníkům. Tam vás asi ubytovali s rodinou, ne?"
"Ano," odpověděl soudce, "my jsme v severovýchodním rohu v druhém patře. Jsou to dvě velké, pohodlné místnosti."
"Dobrá. Pojďme dále. Na konci chrámového dvora se nachází samotný chrám s několika krásnými starými sochami, které opravdu stojí za zhlédnutí. Za chrámem se rozkládá ústřední dvůr, který v každém rohu má věž. Vy jste teď tadyhle, což je jihovýchodní věž, která je určena pro mne. Na levé straně dvora je galerie Hrůz - je to ústupek lidovým pověrám, Ti! - na pravé straně jsou ubikace řádových mnichů a vzadu za branou je privátní rezidence samotného opata. Nakonec je tu okrouhlá část, svatyně. Abychom to shrnuli, máme trojúhelník, dva čtverce a kruh. Každý z těchto tvarů má svůj mystický význam, ale to zatím necháme. Hlavní věc je, že teď víte, jak se orientovat. Jsou tu přirozeně stovky průchodů, chodeb a schodišť, které jednotlivé budovy mezi sebou spojují, ale uchováte-li si v mysli tento hrubý náčrtek, nemůžete příliš zabloudit."
"Díky, pane," řekl soudce vděčně. "A co za budovu je v oné svatyni?"
"Malá pagoda, která obsahuje urnu s popelem Světce zakladatele."
"A v té části kláštera nežije nikdo?"
"Samozřejmě že ne. Sám jsem to místo navštívil, je tam jen pagoda a kolem dokola zeď. Ale protože toto místo je

pokládáno za nejsvětější, nezakreslil jsem je do svého plánku, abych se nedotkl našeho dobrého opata. Namaloval jsem zde kruh rozdělený na dvě půlky, jak vidíte tady nahoře, taoistický symbol pro činnost vesmíru. Představuje to vzájemné působení dvou základních sil, věčný přírodní rytmus, zvaný Tao. Těm dvěma silám můžete říkat světlo a tma, klad a zápor, muž a žena, slunce a měsíc - co si vyberete. Kruh ukazuje, jakým způsobem klad, když dosáhl nejnižší hranice, se proměňuje v zápor, a jak zápor, když dosáhl nejvyššího vrcholu, se přirozeně proměňuje v klad. To je, Ti, svrchované učení o Tao, vyjádřené jediným prostým symbolem."
"Co znamenají ty dva body v každé polovině?" otázal se soudce Ti, chtě nechtě zaujatý výkladem.
"To znamená, že klad chová v sobě zárodek záporu a naopak. To se týká všech přírodních úkazů, muže i ženy. Snad je vám známo, že každý muž chová ve své povaze nějaký ženský prvek a žena naopak zase mužský prvek."
"To je pravda," řekl soudce přemítavě. Po chvíli dodal: "Neurčitě si vzpomínám, že jsem někde viděl kruh rozdělený vodorovně. Má to nějaký zvláštní význam?"
"Nic takového mi není známo. Dělící čára má být vertikální, tak jak jsem ji zde nakreslil. No, nenechávejme opata čekat. Můj starý přítel je na formality dost velký puntičkář."
Když vyšli ven, Sun dodal rychle: "Pozor na schody, zábradlí je zde porušeno. Laičtí bratři je měli opravit, ale vymlouvají se, že měli co dělat s přípravami na slavnost. Stejně je to líná pakáž. Tudyhle, já vás podržím, já na závratě netrpím."

IX. kapitola

Začali sestupovat po točitých schodech dolů. Schodištní šachta byla studená a vlhká. Soudce Ti byl rád, když vstoupili nakonec v přízemí do refektáře, vytápěného nesčetnými ohřívadly.
V ústrety jim vyšel nervózně mrkající malý převor. Seč mohl se snažil, aby byl stejně zdvořilý k Mistru Sunovi jako k soudci Ti Hned je odvedl dozadu k hlavnímu stolu, kde už je očekával opat. Soudce Ti chtěl, aby Mistr Sun zaujal místo po opatové pravici, ale Sun protestoval, že je pouze učencem bez úřední hodnosti a že soudce Ti jako představitel císařské vlády by měl usednout na čestné místo. Nakonec se soudce musel podvolit a všichni tři usedli. Převor, almužník a Cung Li usedli nedaleko nich k menšímu stolku.
Opat pozvedl číši, aby připil na zdraví dvou vznešených spolustolovníků. To bylo znamení pro houf mnichů rozsazených kolem čtyř dlouhých stolů před nimi, aby se chopili tyčinek, což učinili s nevšední čilostí. Soudce Ti si povšiml, že Kuan Laj, jeho žena a dvě další herečky sedí u zvláštního stolu blízko vchodu do sálu a že s nimi sedí Tao Kan. Mo Mo-te nebyl nikde vidět.
Soudce hleděl váhavě na studenou smaženou rybu, kterou mu opat naservíroval na talíř. Miska lepkavé rýže s rozinkami nevypadala rovněž příliš lákavě. Neměl vůbec chuť na jídlo. Aby zakryl nedostatek svého nadšení, poznamenal:
"Domníval jsem se, že se v taoistických klášterech nepodává maso ani ryby."
"My taky dbáme přísně na klášterní pravidla," pravil opat s úsměvem. "Zdržujeme se veškerých alkoholických nápojů - má číše je naplněna čajem. Nikoliv však vaše. V tomto jediném ohledu děláme pro své ctěné hosty výjimku, jinak přirozeně jíme vegetariánsky. Ta ryba je ze sojové pasty a to, co vypadá jako pečené kuře, je vyrobeno z mouky a sezamového oleje."
Soudce Ti byl omráčen. Nebyl sice žádný velký labužník, ale přece jen měl rád, když věděl, co jí. Přiměl se k tomu, aby ochutnal kousek ryby vyrobené ze sojové pasty, a skoro se zakuckal. Když viděl opatův vyčkává vy pohled, řekl rychle:
"Je to skutečně znamenité. Máte vynikající kuchaře."
Rychle do sebe obrátil číšku s horkým rýžovým vínem. Nechutnalo tak špatně. Takzvaná ryba zírala na něj smutně svým scvrklým okem, což byla ve skutečnosti suchá švestka. Soudci Ti přišel jaksi na mysl balzamovaný opat.
"Po hostině bych si rád prohlédl klášter," řekl, "a rovněž kryptu pod svatyní, abych se mohl pomodlit za duši vašeho předchůdce."
Opat pomalu odložil misku s rýží a řekl:
"Má nepatrná osoba si bude považovat za čest ukázat Vaší Ctihodnosti chrám. Kryptu bohužel je možno otevřít jen v určité dny během suchého období. Kdybychom ji otevřeli nyní, vzduch v ní by zvlhl a to by mělo neblahé důsledky na stav balzamovaného těla. Vnitřnosti byly pochopitelně z těla vyňaty, ale některé orgány, které v těle zůstaly, podléhají dosud rozkladu."
Tato technická informace zbavila soudce Tia posledního zbytku chuti, kterou vůbec měl. Rychle do sebe obrátil další číšku vína. Obklad zmenšoval sice bodavou bolest hlavy, ale tělo měl pořád celé ztuhlé a bolavé a bylo mu trochu nevolno. Se závistí pohlédl na Mistra Suna, který jedl s ohromnou chutí. Když Mistr Sun dojedl, otřel si ústa ručníkem namočeným do horké vody, který mu podal novic, a řekl:
"Poslední opat, Jeho Důstojnost Nefritové Zrcadlo, byl muž velikých vloh. Dokonale rozuměl i všem těm nejtemnějším textům, vyznal se v kaligrafii a mimoto byl vynikajícím malířem zvířat i květin."
"Rád bych něco z jeho prací viděl," řekl zdvořile soudce Ti. "Předpokládám, že zdejší knihovna obsahuje řadu jeho rukopisných děl i obrazů."
"Nikoli," pravil opat, "bohužel ne. Na jeho výslovný příkaz bylo nutno všechna jeho díla a obrazy pohřbít s ním společně v kryptě."
"Toť chvályhodná skromnost," řekl Mistr Sun s uznáním. "Ale poslouchejte, je tu přece ten poslední jeho obraz, jak maloval tu kočku. Visí teď v postranní chrámové síni. Po jídle vás tam, Ti, zavedu."
Soudce neměl nejmenší zájem o kočku zemřelého opata a krom toho v chrámě asi bude strašlivá zima. Nicméně zahučel

něco, jako že se cítí nesmírně potěšen.
Sun s opatem se s chutí pustili do hustého hnědého vývaru. Soudce Ti šťouchl podezíravě tyčinkami do několika neidentifikovaných věcí plujících po povrchu. Nebyl s to sebrat dost odvahy k tomu, aby polévku okusil. Namáhal se, seč mohl, aby pokračoval v rozhovoru, a nakonec se mu podařilo zformulovat několik inteligentních otázek týkajících se vnitřní organizace taoistické církve. Ale zdálo se, že tyto otázky nejsou opatovi příliš vhod, neboť je odbyl několika stručnými větami.
Soudce pocítil úlevu, když viděl, jak převor, almužník a Cung Li přicházejí k jejich stolu si připít. Soudce Ti vstal a na oplátku za jejich zdvořilost šel zase s nimi k jejich stolu. Usedl naproti básníkovi, který tam zřejmě holdoval horkému vínu. Tváře mu žhnuly a patrně měl špičku. Převor soudci sdělil, že dva laičtí mniši už vyměnili zlomenou osu a podkoní že už vyhřebelcovali a nakrmili koně, takže vznešený host může zítra ráno pokračovat v cestě dál, pokud by se přirozeně nerozhodl svůj pobyt zde si prodloužit, což by jeho, převora, velmi těšilo.
Soudce Ti mu vřele poděkoval. Převor zamumlal několik ponížených vět, nato se zvedl a omluvil se, že on a almužník musí ještě vykonat přípravy pro večerní pobožnost.
Když se ocitl s básníkem o samotě, soudce poznamenal:
"Nevidím tu paní Pao a její dceru."
"Dceru?" otázal se Cung Li, sotva vládna jazykem. "Vážně zastáváte teorii, že taková jemná štíhlá dívka může být dcerou takové vulgární tlusté ženské?"
"No," řekl soudce Ti nezaujatě, "s přibývajícími lety lidé někdy doznávají překvapující změny."
Básník škytl.
"Promiňte," řekl. "Mají mě v úmyslu tím svým žrádlem otrávit. Obrací se mi žaludek. Paní Pao není žádná dáma. Z toho logicky vyplývá, že Bílá Růže není její dcera." A šermuje ukazováčkem soudci před očima, otázal se spiklenecky: "Jak víte, že na tu ubohou dívku není činěn nátlak, aby se stala jeptiškou?"
"To nevím," odvětil soudce, "ale mohu se jí zeptat. Kde by mohly být?"
"Pravděpodobně jedí ve svém pokoji. Moudré opatření pro slušné děvče, nemá-li být vystaveno oplzlým pohledům těch sprostých mnichů. Tohle ta tlustá ženská zařídila moudře!"
"To děvče ale neuchránila před tím, aby bylo vystaveno vašim pohledům, můj příteli!" poznamenal soudce Ti.
Básník nikoli bez obtíží se narovnal.
"Mé úmysly, pane," pravil strojeně, "jsou přísně počestné."
"To rád slyším," pravil soudce Ti suše. "Mimochodem, byl bych rád viděl kryptu, o které jste mluvil, ale od opata jsem se právě dozvěděl, že v této roční době není možno ji otevřít."
Cung Li se dlouze zadíval na soudce svým kalným zrakem. Pak pronesl:
"To vám řekl, jo?"
"Vy jste tam dole byl?"
Básník vrhl rychlý pohled na opata a nato řekl tiše:
"Ještě ne, ale chci se tam podívat. Myslím, že ten chudák byl otráven, stejně jako se teď pokoušejí otrávit vás i mě. Pamatujte si má slova!"
"Jste opilý," řekl soudce Ti s pohrdáním.
"To nepopírám," řekl Cung mírně. "To je jediný způsob, jak zůstat v téhle márnici duševně zdráv. Ale ujišťuji vás, pane, že starý opat nebyl opilý, když psal ten dopis mému otci, poslední před smrtí - odpusťte, než byl přenesen."
Soudce pozvedl obočí.
"Zmínil se starý opat v dopise o tom, že jeho život je ohrožen?" otázal se.
Cung Li přikývl a nato se dlouze napil ze své konvice.
"A kdo ho podle něho ohrožoval?" otázal se znovu soudce Ti.
Básník zprudka postavil konvici. Káravě potřásl hlavou a pravil:
"Neměl byste mne, pane hejtmane, svádět k tomu, abych někoho falešně nařkl. Znám zákon." Naklonil se k soudci a řekl výhružně: "Počkejte, až shromáždím důkazy."
Soudce Ti si mlčky uhlazoval licousy. Ten mladík byl nechutný, ale jeho otec byl vynikající muž, velmi vážený jak v kruzích úřednických, tak vědeckých. Jestliže starý opat před svou smrtí napsal skutečně takový dopis doktoru Cungovi, věc by si zasloužila, aby byla prozkoumána.
"A co si myslí dnešní opat?" otázal se.
Básník se tajuplně usmál.
"Optejte se jeho, pane hejtmane. Snad vám nebude lhát," řekl upíraje na soudce své vodové oči.
Soudce Ti povstal. Mladík byl notně opilý.
Když se vrátil ke svému stolu, opat mu pravil s hořkostí:
"Vidím, že pan Cung má zase v hlavě. To je ale rozdíl mezi ním a jeho otcem!"
"Jestli se nemýlím, byl doktor Cung patronem tohoto kláštera?" poznamenal soudce. Usrkl silného čaje, po němž měla hostina končit.
"To byl," řekl opat. "Neobyčejná rodina, Vaše Ctihodnosti! Jeho dědeček dělal ve vsi dole na jihu kuliho. Sedával na ulici pod oknem školy a učil se psát tak, že znaky, které učitel psal na tabuli, maloval do písku. Když složil zkoušky na vesnické škole, složilo se na něj pár obchodníků a dali ho studovat. V provinčních zkouškách se umístil jako první. Stal se okresním soudcem, oženil se s dívkou ze zchudlé starobylé rodiny a nakonec to dotáhl na prefekta. Doktor Cung, jeho nejstarší syn, složil všechny zkoušky s vyznamenáním, vzal si za ženu dceru bohatého obchodníka s čajem a dotáhl to až na provinčního guvernéra. Své peníze investoval velmi rozumně a nashromáždil ohromné rodinné jmění."
"Jen díky tomu, že každý nadaný muž může bez ohledu na majetek a sociální postavení dosáhnout nejvyšší funkce,

naše velké císařství vzkvétá navěky," konstatoval soudce Ti s uspokojením. "Abych se vrátil k vašemu předchůdci, na co to vlastně zemřel?"
Opat odložil číši.
"Jeho Svatost Nefritové Zrcadlo nezemřela na žádnou chorobu," odpověděl pomalu. "Byl přenesen, to znamená, že se rozhodl nás opustit, protože cítil, že jeho dny na zemi se naplnily. Odebral se na Ostrov Blažených v dobrém zdraví a při plných duševních silách. Byl to ten nejpozoruhodnější zázrak, vzbuzující tajemnou bázeň, a v nás, jimž bylo dopřáno být jeho svědky, zanechal trvalý dojem."
"To je skutečně památná zkušenost, Ti!" dodal Sun Ming. "Víte, já jsem taky u toho byl. Opat svolal všechny starší bratry, a sám sedě na svém vysokém křesle, pronesl strhující řeč, která trvala skoro dvě hodiny. Nato složil ruce, zavřel oči a zesnul."
Soudce Ti přikývl. Zpustlý mladík si zřejmě liboval v opilých představách nebo snad opakoval falešné pomluvy.
"Takový zázrak může vzbudit závist u ostatních sekt," pravil. "Člověk si dovede představit, jak ta buddhistická sebranka v černých pláštích toho využila k šíření zlomyslných pověstí."
"Tomu bych se nedivil," řekl opat.
"Ale stejně," opáčil soudce Ti, "jestli zlí jazykové dělali zlomyslné pomluvy, exhumace by je vyvrátila. Stopy násilí lze odhalit i na balzamovaném těle."
"Doufejme, že k tomu nikdy nedojde," řekl Sun vesele. "No, je čas, abych se vrátil ke svému studiu." A povstávaje dodal: "Ale tak jako tak ukážu vám obraz kočky starého opata. Je to relikvie zdejšího kláštera, Ti!"
Soudce potlačil vzdech. Poděkoval opatovi za bohaté pohoštění a nato šel za Sunem k východu. Když míjel stůl herců, řekl rychle Tao Kanovi:
"Počkej na mě u vchodu, hned jsem zpátky." Mistr Sun prošel se soudcem postranní chodbou a zavedl ho do západní chrámové síně.
Na zadní stěně stál prostý oltář se čtyřmi rozžatými svícemi. Sun pozvedl jednu z nich do výše a nechal její světlo dopadat na středně velký svitek na stěně, podlepený krásným starým brokátem. Obraz zpodobňoval kočku s dlouhými šedými chlupy, jak leží na okraji stolku vyřezávaného z černého dřeva. Vedle ní leželo klubíčko vlny, za ní stála bronzová miska, na které byla umístěna skalka zajímavého tvaru a několik bambusů.
"Víte, to byla opatova oblíbená kočka," vysvětloval Sun tichým hlasem. "Maloval ji nesčíslněkrát. Je dost dobrá, co?"
Soudce si sice myslel, že je to docela průměrná amatérská práce, ale chápal, že její hodnota souvisí se svatou osobností. Postranní síň, jak se předem obával, byla strašně studená. "Pozoruhodný obraz," řekl zdvořile.
"Je to poslední obraz, který namaloval," pravil Sun. "Namaloval jej nahoře ve svém pokoji odpoledne toho dne, kdy zemřel. Když umřel, kočka přestala žrát a za pár dní zdechla. A pak lidé říkají, že kočky nepřilnou ke svým pánům. Teď bych vám radil, abyste si prohlédl sochy taoistické trojice v hlavní síni, mají přes deset stop - je to práce slavného sochaře. Loučím se a doufám, že zítra ráno, než odjedete, vás ještě uvidím."
Soudce Ti ho uctivě doprovodil ke vchodu přední síně a nato se vrátil do refektáře. Jestliže tu sochy stojí už dvě stě let, budou tu ještě asi stát nějakou dobu, usoudil. Může si je prohlédnout někdy později, až navštíví znovu klášter.
Svého pobočníka našel, jak na něj čeká u vchodu. "Mo Mo-te tu dosud není, pane," sdělil mu pobočník tichým hlasem. "Kuan mi řekl, že nikdo není s to odhadnout, kdy nebo kde se objeví. Dělá prý vždycky to, co se mu líbí. Ředitel i ostatní u stolu dost žvanili, ale o tom, co se tu děje, vědí opravdu pramálo a ještě míň se o to starají. Ale musí se nechat, bylo to příjemné posezení. Jediný rozlaďující moment byla hádka laických mnichů u stolu. Mnich, který má na starosti refektář, tvrdil, že ostatní nedali na stoly dost ubrusů. Jeden mnich si stěžoval, že nemá misku a tyčinky."
"Ty tomu říkáš příjemné posezení?" řekl soudce Ti znechuceně. "Já vypil jen pár číšek vína a trochu čaje. Z toho ostatního se mi dělalo nanic."
"Já jsem se docela obstojně najedl," řekl Tao Kan spokojeně. "A všechno to jídlo bylo zdarma."
Soudce Ti se usmál, neboť věděl, že Tao Kan je člověk spíše šetrný.
"Kuan mě k sobě ještě zval, abych s ním pokračoval v pití," řekl Tao Kan, "ale myslím, že bych se dřív měl podívat po tom tajemném herci."
"Udělej to!" řekl soudce. "Já zatím půjdu navštívit paní Pao a její dceru. Zaráží mne ten jejich vztah ke slečně Ou-jang. Cung Li se domnívá, že Bílá Růže není dcerou paní Pao a že ji násilím nutí, aby se stala jeptiškou. Ale ten chlap byl úplně opilý, když to říkal. Jinak taky tvrdil, že předchozí opat byl zavražděn, ale já jsem se vyptával opata a Mistra Suna a ukázalo se, že je to čirý nesmysl. Víš, kde má paní Pao svůj pokoj?"
"Řekl bych, že je to v prvním patře, pane, druhá chodba, páté dveře."
"Dobrá. Uvidíme se v Kuanově pokoji. Až to skončím s paní Pao, přijdu tam za tebou. Už snad neprší, takže můžeme jít k východnímu křídlu rovnou přes dvůr."
Avšak promočený novic, který právě vběhl dovnitř, jim řekl, že bouře sice trochu polevila, ale že dosud prší. A tak soudci s Tao Kaném nezbylo než projít přední síní chrámu, přeplněnou mnichy. V přízemí východního křídla před zasedacím sálem se rozloučili.
Soudce Ti zjistil, že první patro je úplně opuštěno. Úzké dlouhé chodby osvětlovaly jen tu a tam lucerny. Všude bylo úplné ticho, takže slyšel jen šustění svého brokátového šatu.
Právě se chystal, že začne s počítáním dveří, když se mu zazdálo, že zaslechl šepot. Zastavil se a poslouchal. Za sebou uslyšel šustot hedvábí a současně ucítil sladkou, těžkou vůni. Chtěl se otočit, ale v tom okamžiku mu temenem projela palčivá bolest a zatmělo se mu před očima.

X. kapitola

Soudce Ti si nejdřív myslel, že se jeho chřipka nějak zhoršila. Pekelně ho bolela hlava a v žaludku měl podivný prázdný pocit. Náhle ucítil jemný ženský parfém. Otevřel oči a s údivem patřil na nebesa z modrého hedvábí nad hlavou. Celý oblečený ležel na podivném loži. Zvedl ruce, aby si sáhl na hlavu, a zjistil, že čapka i obvaz jsou pryč. Na temeni nahmatal velkou bouli a přitom zaúpěl bolestí.
"Sedněte si a napijte se trochu tohohle!" ozval se tichý hlas vedle něho.
Nad ním se skláněla s šálkem čaje v ruce slečna Ting. Levou ruku mu podsunula pod záda a pomohla mu si sednout. Náhle cítil, jak se s ním točí celý svět. Ale slečna Ting ho pevně podpírala, a když do sebe vpravil několik doušků horkého čaje, začal se cítit lépe. Pomalu se mu ujasňovalo, co asi se stalo.
"Někdo mě zezadu srazil k zemi," řekl dívaje se nevlídně na slečnu Ting. "Co o tom víte?"
Slečna Ting usedla vedle na pelest.
"Slyšela jsem ránu na dveře," řekla klidně. "Šla jsem otevřít a našla jsem vás na zemi v bezvědomí. Protože jsem se domnívala, že jste mě šel navštívit, vtáhla jsem vás dovnitř a uložila jsem vás na lůžko. Mohu vás ujistit, že jste dost těžký, ale naštěstí mám dost velkou sílu. Dávala jsem vám na spánky studené obklady, až jste přišel k sobě. To je všechno, co vím."
Soudce Ti se zamračil.
"Koho jste viděla na chodbě?" otázal se úsečně.
"Vůbec nikoho."
"Slyšela jste kroky?"
"Ne."
"Ukažte mi taštičku, kde nosíte parfémy!"
Slečna Ting poslušně odvázala svou brokátovou taštičku od šerpy a podala ji soudci. Ten k ní přičichl. Cítil sice sladkou vůni, ale úplně jinou, než byla ta těžká vůně, kterou cítil vteřinu před tím, než byl napaden.
"Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" otázal se.
"Ale hezkou chvíli. Řekla bych, že asi tak dvě hodiny. Teď je skoro půlnoc." Pak špulíc pusu dodala: "Tak co, jak zní rozsudek, vinna či nevinna?"
Soudce Ti se znaveně usmál.
"Odpusťte," řekl, "byl jsem poněkud vyveden z míry. Byla jste nesmírně laskavá, slečno Ting. Nebýt vás, tak ten lump, co mě složil k zemi, by mě byl bezpochyby oddělal."
"Zachránil vás ten obvaz, co jste měl pod čapkou," poznamenala slečna Ting. "Museli vám zasadit tu hroznou ránu něčím ostrým, a kdybyste byl neměl kolem hlavy ten obvaz s pomerančovou kůrou, byli by vám rozrazili hlavu."
"Měl bych jít nahoru a poděkovat svým dámám," zahučel soudce Ti, "to ony mě měly k tomu, abych si ten obvaz vzal. Ale já musím nejdřív zjistit, jak to s tím proradným přepadením bylo." Chtěl slézt s postele, ale náhlá vlna závratě ho přiměla, aby znovu ulehl.
"Ne tak rychle, pane hejtmane," řekla slečna Ting. "Byla to ošklivá rána. Pomohu vám dolů tamhle do toho křesla."
Soudce seděl u rozvrzaného stolu a slečna Ting mezitím namočila obvaz do bronzové nádoby stojící na toaletním stolku. "Dám vám to znovu na hlavu," poznamenala, "po tom se vám ta boule ztratí."
Soudce Ti srkal pomalu čaj a přitom v zamyšlení hleděl na její příjemnou upřímnou tvářičku. Nebyla zrovna hezká, ale rozhodně byla přitažlivá. Hádal jí tak asi pětadvacet. Rovný šat z černého hedvábí opásaný širokou rudou šerpou ještě více podtrhával její úzké boky a malá pevná ňadra. Měla pružné, mrštné tělo cvičeného akrobata. Uvázala mu obvaz kolem hlavy, nasadila mu čapku a soudce řekl:
"Sedněte si, abychom si trochu popovídali, za chvíli půjdu. Řekněte mi, prosím vás, proč vy, taková hezká a schopná mladá dívka, jste si vybrala tohle zvláštní povolání. Nemyslete, že to považuji za něco znevažujícího, ale byl bych si myslel, že dívka jako vy by mohla najít lepší způsob obživy."
Pokrčila rameny. Nalévajíc soudci další šálek čaje, řekla:
"Obávám se, že jsem dost rozmarná a svéhlavá osoba. Můj otec měl v městě malou lékárnu a k tomu - na smůlu - pět dcer! Já jsem nejstarší a otec mě chtěl prodat jako konkubínu jednomu obchodníku s léky, kterému dlužil peníze. Pro mě to byl protivný dědek, ale druhá možnost byla jít do nevěstince a s tím jsem taky moc nadšená nebyla. A protože jsem měla vždycky dost velkou sílu a měla jsem ráda tělesné cvičení, připojila jsem se s otcovým svolením ke Kuanově souboru. Kuan dodal peníze, které otec potřeboval. Brzy jsem se naučila vystupovat a provozovat akrobatické tance a žonglování. Za rok měl Kuan dluh nazpátek i s úroky. Kuan je slušný člověk, nikdy si ke mně nic nedovolil, ani mě nijak nenutil, abych příznivcům našich vystoupení věnovala svou pozornost. Tak jsem tu vydržela." Pokrčila nos a pokračovala: "Já vím, že lidi říkají, že všichni herci jsou podvodníci a všechny herečky prostitutky, ale mohu vás ujistit, že Kuan je strašně poctivý. A pokud jde o mě, sice netvrdím, že vedu svatý život, ale své tělo jsem nikdy neprodávala a ani prodávat nehodlám."
Soudce Ti pokývl.
"Říkáte," pravil, "že Kuan vás nikdy neobtěžoval, ale co Mo Mo-te?"
"No, zpočátku si na mě párkrát dovolil, ale spíš proto, že to považoval za svou mužskou povinnost, než že mě skutečně chtěl. To jsem vycítila okamžitě. Ale stejně mé odmítnutí těžko nese, protože se to dotklo té jeho hloupé pýchy. Od té doby je na mě nevlídný, což je mi líto, protože skvělým způsobem zachází s mečem a já bych s ním ráda vystupovala."
"Moc se mi nezamlouval způsob, jakým ohrožoval na jevišti slečnu Ou-jang," poznamenal soudce. "Myslíte, že Mo je typ muže, kterému dělá dobře působit ženám bolest?"
"Ach ne. Je prudký, ale není podlý ani zvrhlý. V tomhle mi můžete věřit, já o mužích vím ledacos."
"Slečna Ou-jang ho také odmítla?"
Slečna Ting zaváhala a pak řekla pomalu:

"Slečna Ou-jang se připojila k našemu souboru teprve nedávno, víte, a..."
Odmlčela se a rychle vyprázdnila šálek s čajem. Pak sebrala se stolu tyčinku, vyhodila talířek do vzduchu, zachytla ho koncem tyčinky a začala jím obratně točit ve vzduchu.
"Položte to," řekl soudce mrzutě. "Při pohledu na to se mi znovu začíná točit hlava." A když talířek obratně zachytla a znovu postavila na stůl, řekl: "Odpovězte na mou otázku. Odmrštila Ou-jang toho Mo Mo-tea?"
"Nemusíte na mě křičet," řekla slečna Ting odměřeně. "Právě jsem o tom chtěla mluvit. Slečna Ou-jang mě má trochu příliš ráda, víte. Já na to nejsem, takže ji držím trochu od těla. Ale Mo Mo-te je přesvědčen, že mezi námi něco je, a z toho důvodu na ni žárlí a nemá ji rád."
"Aha, takhle. A jak dlouho už Mo Mo-te s vámi vystupuje?"
"Asi rok. Já si myslím, že to není opravdový herec, ale tulák, který se potlouká světem a živí se, jak se dá. Stejně tak si nemyslím, že Mo je jeho pravé jméno. Jednou jsem viděla jeho kabát s jménem Liou, ale tvrdil, že ho koupil v zastávárně. A pak ještě něco - musel už být v klášteře předtím."
"Jak to víte?" zeptal se soudce dychtivě.
"Hned první den se tady docela slušně vyznal. Nám všem to tu připadá hrůzostrašné a pokud možno se držíme ve svých pokojích, ale Mo se tu většinu času potuluje sám a vůbec nemá strach, že by se v tomhle labyrintu ztratil."
"Měli byste si na něj dát pozor," řekl soudce Ti vážně. "To může být zločinec, co můžete vědět? Uvažuji stále o slečně Ou-jang."
"Snad si nemyslíte, že ona by byla schopna spáchat zločin?" zeptala se rychle slečna Ting.
"Ne, ale připadá mi, že bych o ní měl vědět něco víc."
Vyčkávavě se podíval na dívku. Několik vteřin váhala a pak řekla:
"Slíbila jsem Kuanovi, že to nikomu neřeknu, ale koneckonců vy jste tady okresní soudce, takže je to všechno jiné. Krom toho bych nerada, abyste slečnu Ou-jang podezíral z nějakých zlých úmyslů. Ona není ve skutečnosti herečka a Ou-jang není její pravé jméno. Nevím, kdo je. Jen vím, že je ze sídelního města a že je to bohatá žena. Zaplatila Kuanovi velký obnos, aby se účastnil v klášteře upomínkové slavnosti a nechal ji vystupovat v jeho skupině. Ujistila Kuana, že jejím jediným cíleni je zde někoho varovat a proto že chce mít své číslo s medvědem a že si sama chce vybrat masku. Kuan proti tomu neměl žádné námitky, a protože to pro něj představovalo dvojnásobný zisk, souhlasil. Když jsme přijeli, ona se našich schůzek s mnichy nezúčastnila. Nechala to na Kuanovi, jeho ženě a mně, abychom ty pitomce naučili se pohybovat po jevišti. Mo v té věci taky nebyl moc platný."
"Myslíte, že Mo znal slečnu Ou-jang už dříve?" zeptal se rychle soudce.
"To nevím. Když jsou spolu, tak se většinou hádají. Dnes večer jsme viděli, že se nalíčila tak, aby vypadala jako slečna Pao. Když se jí pak Kuan na to ptal, řekla, že ví, co dělá. Když jste se neočekávaně objevil, Kuan se velmi vyděsil, protože si myslel, že slečna Ou-jang provedla něco protizákonného a že jste sem přišel vyšetřovat. To je všechno. Ale prosím vás, neříkejte Kuanovi ani ostatním, že víte o tom, co jsem vám řekla."
Soudce Ti přikývl. Říkal si, že tímhle podivným příběhem se celá věc ještě víc komplikuje. Zvedl se ze židle, ale vtom zase pocítil silnou nevolnost. Naznačil slečně Ting, že si přeje zůstat o samotě, dovrávoral do rohu k noční váze a začal strašně zvracet.
Když si pak v umyvadle, které stálo na nočním stolku, umyl obličej a učesal si vous, začal se cítit mnohem lépe. Napil se čaje a šel ke dveřím, aby slečnu Ting zavolal dovnitř. Uvědomil si, že kráčí docela pevným krokem a že bolest hlavy je pryč.
"Teď půjdu," řekl s úsměvem. "Děkuji vám za vaši pomoc, která přišla právě včas. Dejte mi vědět, jestli pro vás mohu něco udělat. Strašně zapomínám."
Slečna Ting přikývla. Sklopila oči a chvíli si hrála s konci své rudé šerpy. Náhle vzhlédla a řekla:
"Chtěla bych se s vámi o něčem poradit. Jde o něco osobního. Je to trochu nevhodné, ale jako soudce musíte vyslechnout plno věcí, o kterých se normálně nemluví. Abych to řekla jednoduše, při těch pár milostných dobrodružstvích jsem toho stejně neužila tolik, jak by se u dívky očekávalo. Ale musím přiznat, že slečna Ou-jang mě velmi přitahuje, daleko víc než všichni muži, které jsem potkala. Říkám si pořád, že to všechno je nesmysl a že to přejde. Úmyslně se jí vyhýbám, ale přitom mě trápí představa, že jsem možná pro manželství nevhodná. Víte, nerada bych učinila muže, který by si mne vzal, nešťastným. Co myslíte, že bych měla dělat?"
Soudce Ti se poškrabal na hlavě, ale ostrá bolest ho okamžitě zarazila. Místo toho se pomalu potahoval za vous.
"Prozatím bych nic nedělal," řekl. "Možná že jste ve skutečnosti neměla ráda muže, s kterými jste se předtím stýkala, nebo je možné, že oni neměli rádi vás. Stejně ty přechodné svazky se nikdy nedají srovnat s manželským životem. Trvalá intimita zpevňuje vzájemné pochopení a to je základ šťastného milostného života. Krom toho slečna Ou-jang je poněkud tajemná, a to spolu s tou lichotivou pozorností, kterou vám projevuje, vyvolává i tu přitažlivost, kterou cítíte. Držte ji trochu od těla, než porozumíte svému citu a seznáte její úmysly. Nehrňte se do dobrodružství, které by snížilo vaši sebeúctu a rozvrátilo vaše city, dokud si nebudete jista sama sebou i druhou stranou. Jako okresní soudce mohu jen dodat, že milostný život vás dvou, ježto jste obě dospělé a svobodné ženy, se mě nikterak netýká; zákon zasahuje jen v případě, kdy se záležitost týká slabších a závislých jedinců. Nechat každého, aby si uspořádal život podle svého za předpokladu, že druhým neškodí ani neohrožuje zákonité vztahy, to je v duchu naší společnosti a zákonů, která nám vládnou."
"Ten chlap Cung Li o mně a slečně Ou-jang mluví velmi nepříjemně," řekla slečna Ting nešťastně.
"Nevšímejte si ho, je to nezodpovědný mladík. Mimochodem má teorii, že slečnu Pao nutí k tomu, aby se stala jeptiškou."
"Nesmysl!" vykřikla slečna Ting, "mluvila jsem s ní mezi čtyřma očima, má pokoj ve stejném patře jako já. Velmi stojí o to, vstoupit do kláštera. Dala mi na srozuměnou, že měla nešťastnou lásku a že proto si přeje vzdálit se světského

života."
"Když mě přepadli, šel jsem právě k paní Pao," řekl soudce. "Teď už je příliš pozdě. Navštívím ji zítra ráno. Má Mo Mo-te pokoj taky v tomhle patře?"
"Ano, má." Počítala na prstech a pak pokračovala: "Když zahnete za roh, je to čtvrtý pokoj po pravé straně."
"Mnohokrát vám děkuji," řekl soudce Ti a otočil se ke dveřím. "A o sebe nemějte starost!"
Vděčně se na něj usmála a on vyšel.

XI. kapitola

Rychle se rozhlédl chodbou oběma směry. Zdálo se nepravděpodobné, že by se útočník odvážil čekat a pokusil se zaútočit podruhé, ale člověk nikdy neví. Všude však bylo ticho jako v hrobě. Ponořen do svých myšlenek vykročil na chodbu.
Ten ničema Mo Mo-te byl dost vysoký a měl dost síly, aby mu zasadil takovou ránu. A pokud jde o motiv - jestli je Mo maniak, který si za oběti vybírá ženy, a jestli on byl tím hercem, co vrazil do pokoje, když mluvil s opatem, pak je možné, že má strach, že soudce chce vypátrat, jak to bylo s dívkami v klášteře, a tak se dopídit toho, jak to bylo s Moem a tou jednorukou dívkou - jestli ovšem scéna, jejímž byl svědkem, nebyla vůbec halucinací. Ať je tomu jakkoli, měl by se zeptat opata, co to bylo za herce, který vrazil dovnitř, když spolu hovořili v přijímací místnosti.
To, co mu slečna Ting sdělila o slečně Ou-jang, ho rovněž znepokojovalo. Zřejmě se oblékla tak, aby vypadala jako slečna Pao, protože chtěla varovat ji nebo její matku. Ale proti čemu nebo proti komu? Ou-jang pravděpodobně Kuanovi lhala; byla to představa naprosto se vymykající rozumu, aby si bohatá dívka ze sídelního města držela obrovského medvěda jako hračku. Bylo spíš pravděpodobné, že slečna Ou-jang je členkou nějaké potulné tlupy, která se přidala ke Kuanově souboru na příkaz třetí osoby, dosud neznámé. Bylo to všechno velmi zašmodrchané.
Nespokojeně potřásaje hlavou zahnul soudce Ti za roh a zastavil se před čtvrtými dveřmi nalevo. Zaklepal, ale jak předpokládal, nic se neozývalo. Strčil do dveří a viděl, že jsou otevřené. Naskýtala se vhodná příležitost prohledat Mo Mo-teovi majetek.
Otevřel dveře a v šeru spatřil stůl se svící a za ním velký příborník s otevřenými dvířky. Vešel dovnitř, zavřel za sebou, šel ke stolu a nahmatal v rukávci křesadlo. Vtom uslyšel za sebou temné zamručení.
Prudce se otočil. Vedle dveří od země na něho upřeně hleděl pár zelených očí. Oči se pomalu zvedly a soudce cítil, jak se pod těžkým krokem prohýbají prkna v podlaze.
Cestu ke dveřím měl uzavřenou. Rychle obešel stůl a zběsile hmatal ve tmě, aby objevil dvířka příborníku. Nahmatal je, vlezl do příborníku a přitáhl dvířka za sebou. Za nimi velmi blízko slyšel zamručení. Ozvalo se drápání a nato mručení zesílilo.
Soudce Ti proklínal svou roztržitost. Příliš pozdě si vzpomněl, že slečna Ting mluvila o čtvrtých dveřích napravo. Omylem vešel do pokoje naproti, který patřil zřejmě slečně Ou-jang. Byla pryč, ale to hrozné zvíře bylo tady.
Škrabání ustalo. Prkna v podlaze se zachvěla, zřejmě jak medvěd ulehl před příborníkem.
Byla to velice nepříjemná situace. Spoléhal se, že se slečna Ou-jang každou chvíli vrátí a že skrz dvířka bude moci na ni zakřičet, prozatím však byl vydán na milost té hrozné obludě. Pokusí se teď to šeredné zvíře rozbít dvířka? Vypadala sice dost pevně, ale kdyby se medvěd plnou silou o ně opřel, pravděpodobně by snadno rozdrtil celý příborník.
Příborník byl sice prázdný, ale zase tolik místa tu nebylo. Byl nucen stát se skloněnou hlavou, do boule v zátylí ho bolestně tlačila svrchní prkna. A vzduch se tu pomalu začal stávat nedýchatelným. Co nevidět se začne dusit. Opatrně pootevřel dvířka na úzkou skulinu. Dovnitř vnikl závan čerstvého vzduchu, ale v témž okamžiku se venku něco pohnulo a celý příborník se zatřásl. Medvěd zlověstně zamručel a začal škrábat na dveře. Soudce rychle přibouchl a oběma rukama pevně přidržel kliku.
Srdcem mu projel chladný strach. To byla situace, které nedovedl čelit. Za chvíli vzduch zase ztěžkl a soudci po celém těle vyrazil pot. Kdyby znovu pootevřel dvířka, strčil by medvěd mezi ně pracky a otevřel je násilím?
Právě když se odhodlal k tomu, že se o to znovu pokusí, uslyšel, jak někdo vstupuje do pokoje. Nějaký hlas řekl drsně: "Už zase jsi na myších? Okamžitě do kouta!"
Podlaha se znovu zachvěla pod těžkým krokem medvěda. Soudce zpolehoučka otevřel dvířka a nadechl se čerstvého vzduchu. Viděl slečnu Ou-jang, jak zapaluje svíci. Nato přistoupila k toaletnímu stolku, ze zásuvky vyndala hrst kandovaného ovoce a hodila je medvědovi:
"Umí," pochválila ho, když je chytil. Medvěd zamručel.
Soudce Ti si zhluboka oddechl úlevou. Sice ho dvakrát netěšila představa, co ho čeká, že musí vylézt ze svého nedůstojného úkrytu a ohlásit svou přítomnost, ale pořád to bylo lepší než se tou hroznou bestií dát sežrat. Už otvíral ústa, aby něco řekl, ale vtom s údivem patřil na slečnu Ou-jang, jak si rozvazuje šerpu a netrpělivě si uvolňuje šaty. To aby teď čekal, až se převleče do svého nočního úboru. Už už se chystal, že zavře dvířka, když náhle se zarazil a s úžasem hleděl na obnažené dívčiny paže. Byly hubené, ale vlnily se pohybem vypracovaných svalů a byly pokryté černými chloupky. Přes levou paži se táhla dlouhá rudá jizva. V tu chvíli se šat svezl k zemi a před udivenými zraky soudce Ti se zjevila nahá hruď mladého muže.
Soudce otevřel dvířka, odkašlal si a pravil:
"Jsem okresní soudce a sem k vám jsem vešel nedopatřením." Protože se medvěd znovu blížil s hrozivým mručením, dodal: "Odžeňte to zvíře trochu dál!"
Mladý muž hleděl s překvapením na muže v příborníku. Nato dal úsečný povel medvědovi, ten sice stále ještě mručel, ale stáhl se do rohu. Chlupy na krku měl zježeny.
"Můžete vylézt," řekl mladík úsečně. "Nic vám neudělá."

Soudce Ti vylezl a šel k židli u stolu, ale stále s nedůvěrou sledoval medvěda.
"Sedněte si!" vykřikl druhý netrpělivě. "Povídám vám, že vám nic nehrozí."
"Stejně bych byl rád, kdybyste si ho uvázal na řetěz," řekl soudce stroze.
Mladík si sundal paruku, přistoupil k medvědovi, vzal ho za železný obojek a uvázal ho na těžký řetěz. Ten visel na háku na okenní římse. Zaklapnutí zámku znělo soudci Ti jako jeden z nejlibějších zvuků, které kdy slyšel. Mladík usedl na bambusovou židli a pravil nevrle:
"Nuže, co hodláte podniknout, když jste zjistil, kdo jsem?"
"Vy jste bratr slečny Pao, pravda?" zeptal se soudce.
"Ano, ale naštěstí madam Pao není moje matka. Jak jste to poznal?"
"Když jsem se díval na vaše vystoupení, viděl jsem, že Bílá Růže byla velmi vyděšena tím, jak vás Mo Mo-te ohrožuje mečem, zatímco vaše vystoupení s medvědem ji nikterak nevyvedlo z míry. To ukazovalo, že ví všechno o vás a o medvědovi. A teď, když jsem spatřil vaši tvář, uvědomil jsem si tu nápadnou podobu."
Mladý muž přikývl.
"Stejně," řekl, "jsem se dopustil jen drobného přestupku, když jsem vystupoval jako příslušník opačného pohlaví. A v dobré záležitosti!"
"Měl byste mi o tom něco povědět. Kdo jste?"
"Jsem Kang I-te, nejstarší syn Kang Wua, proslulého obchodníka s rýží v sídelním městě. Bílá Růže je moje jediná sestra. Před půl rokem se zamilovala do mladého studenta, ale můj otec pro nápadníka nebyl a odmítl dát k sňatku svůj souhlas. Brzy nato mladý muž při návratu z nějaké veselice, kde se opil, spadl s koně, zlomil si vaz a na místě byl mrtev. Mou sestru to málem zabilo. Tvrdila, že její miláček tím, že ho otec odmítl, propadl beznaději a že moji rodiče mají na svědomí, že se dal na pití a proto že jsou vinni i jeho smrtí. To byl pochopitelně nesmysl, protože ten chlap byl vůbec ožrala. Ale zkuste jít na zamilovanou holku s rozumnými argumenty. Bílá Růže prohlásila, že vstoupí do kláštera. Otec s matkou dělali všechno, aby ji to rozmluvili, ale ona se zatvrdila ještě víc. Vyhrožovala, že spáchá sebevraždu, jestli ji nenechají. V sídelním městě vstoupila do kláštera Bílé vrány jako novicka."
Kang si chvíli třel horní ret, kde zřejmě nosil knírek, a pak pokračoval nešťastně:
"Několikrát jsem za ní byl a zkoušel jsem jí to rozmluvit. Vysvětloval jsem jí, že ten mladík byl znám svým nezřízeným životem a že otec byl docela v právu, když byl proti sňatku. Ale jediný výsledek byl ten, že se na mě rozzuřila a odmítla se se mnou dál stýkat. Když jsem tam byl naposled, abatyše mi oznámila, že Bílá Růže od nich odešla, a kam šla, že neví. Podplatil jsem fortnýře a ten mi řekl, že jakási paní Pao, zbožná vdova, se s ní spřátelila a odvedla ji s sebou. Mí rodiče se strašně trápili a pověřili mě, abych po ní dál pátral. Po velkém úsilí se mi konečně podařilo zjistit, že paní Pao mou sestru odvedla sem do kláštera, aby tu byla vysvěcena na jeptišku. Rozhodl jsem se, že se sem za ní vypravím a znovu se ji pokusím přesvědčit, aby se vrátila domů. Protože jsem věděl, že když přijdu, odmítne se mnou mluvit, převlékl jsem se za herečku. Mám dost drobnou postavu a vystupoval jsem jako amatér. Pod jménem slečna Ou-jang jsem se dostal do blízkosti Kuana a podplatil ho, aby se účastnil v tomto klášteře vzpomínkové slavnosti a přijal mne do svého souboru. Ten člověk jednal poctivě, nemáte ho, pane z čeho vinit.
Plán vyšel. Mo Mo-te mi nechtě prokázal službu tím, že na mě při tanci dorážel mečem. To mou sestru vyděsilo natolik, že úplně zapomněla na svůj hněv vůči mně. Po představení se na chvíli od paní Pao utrhla a za scénou mi spěšně sdělila, že je ve strašné situaci. Paní Pao k ní prý je velice laskavá, víceméně se k ní chová jako ke své dceři a její jediný cíl v životě prý je vidět mou sestru jako řádnou jeptišku, neboť prý je to velmi zbožná osoba. Zde v klášteře se však moje sestra setkala s jakýmsi mužem, nějakým panem Cungem. Přestože ho moc dobře nezná, po setkání s ním začala jevit pochyby, zda se rozhodla správně, ale na druhé straně nemůže zklamat paní Pao, která kvůli ní měla tolik potíží a která jí byla útěchou, když její vlastní rodina se obrátila proti ní. Tak to doslova řekla: ‚obrátila se proti ní´, to si představte, pane! Řekl jsem jí, že by bylo líp, kdyby přišla za mnou nahoru do pokoje, kde bychom si v klidu mohli promluvit o tom, co by měla udělat. Řekl jsem jí, aby si svlékla svůj černý oděv, že v bílém ji lidé budou spíše považovat za mne. Učinila to a šla - své černé šaty si nacpala do rukávů."
Poškrabal se na hlavě a pokračoval lítostivě: "Chtěl jsem jít za ní nahoru, ale v sále jsem narazil na toho blbce Cunga. Než jsem se ho zbavil a dostal se do svého pokoje, sestra tam nebyla. Sel jsem do pokoje k paní Pao, tam taky nikdo nebyl. Tak jsem vypil pár číšek s Kuan Lajem. Právě teď jsem byl v pokoji u paní Pao znova a doufal jsem, že budu mít štěstí a že jedna z nich bude vzhůru, ale bylo zhasnuto a dveře zamčeny. Zítra to zkusím znova. To je všechno, pane!"
Soudce Ti si pomalu uhlazoval licousy. O Kang Wuovi slyšel, byl to skutečně známý obchodník v sídelním městě.
"Byl byste udělal líp," řekl, "kdybyste tuto záležitost svěřil do rukou patřičných úřadů, Kangu."
"V tom se, pane, neshodujeme. Bílá Růže vstupuje do kláštera se svolením rodičů a paní Pao je v taoistických kruzích v sídelním městě velmi váženou osobou. A vy víte, pane, že taoisté mají dnes ve vládních kruzích velký vliv. Můj otec je konfucianista, ale jako obchodník si nemohl dovolit stát se známým antitaoistou - to by bývalo pro jeho obchod tuze špatné."
"Stejně teď tu záležitost svěříte mně," řekl soudce Ti. "Zítra ráno si osobně promluvím s paní Pao a vaší sestrou. Byl bych rád, kdyby se mi podařilo ji přesvědčit, aby se sama o své vůli rozhodla vrátit, a zájem o pana Cunga tu pravděpodobně pomůže. Za zetě bych si ho nevybral, ale pochází z dobré rodiny a možná že se s léty polepší. Stejně mám za to, že nebesa uložila ženě povinnost se vdát a mít děti; na jeptišky si nepotrpím, ať jsou taoistické nebo buddhistické. Teď mi ještě povězte, jak jste přišel k tomu hroznému zvířeti a proč jste ho sem přivedl?"
"Víte, pane, rád lovím. Chytil jsem ho na severu před sedmi lety, když to bylo ještě mládě. Od té doby zůstal se mnou; bylo to velmi zajímavé, učit ho tancovat a různým kouskům. Má mě moc rád, skoro mě považuje za tátu medvěda. Jenom jednou mi tlapou rozdrásal levou ruku, ale to bylo nedopatřením, bylo to míněno trochu jako pohlazení. Rána se zahojila, zlobí mě to, jen když je vlhko jako dneska, to mi pak ruka celá ztuhne. Když jsem se připojil ke Kuanově

souboru, vzal jsem medvěda s sebou jednak proto, že poslouchá jenom mě a doma se o něj nikdo jiný nemůže starat, a jednak že mi umožní pěkné číslo v programu."
Soudce přikývl. Všechno to zapadalo do sebe. Na jevišti Kang levé paže příliš neužíval, protože ho zlobila jizva, a když s Tao Kaném potkali na chodbě Bílou Růži a ona měla levou paži přitištěnou k tělu, bylo to proto, že v rukávě měla nacpány své černé šaty. Strašně pospíchala, protože se nechtěla setkat s paní Pao. Musela ji potkat za rohem a zřejmě se rozhodla, že hovor s bratrem odloží na druhý den.
"O medvědech téměř nic nevím," řekl. "Co by byl dělal, kdybyste byl nepřišel? Myslíte, že by byl rozbořil příborník, aby se na mé dostal?"
"Ach ne! Medvědi jsou velmi chytří, ale ne příliš podnikaví. Nikdy nedělají nic, o co se již dříve nepokusili, pokud ovšem nejsou navedeni. Proto ho mohu tady v pokoji pustit samotného ze řetězu, a on se ani nepokusí otevřít si dveře. Byl by chvílemi čmuchal a drápal po příborníku, aby se ujistil, že tam ještě jste, ale pak by se byl svinul do klubíčka a čekal, až vylezete. Mají nekonečnou trpělivost."
Soudce Ti se nechtěně zachvěl.
"Ale lidi, doufám, nežerou?" otázal se.
"Něco horšího," řekl Kang a ušklíbl se. "Srazí člověka k zemi, vrhnou se na něj a pak si s ním hrají jako kočka s myší, dokud není po něm. Jednou jsem viděl pozůstatky lovce roztrhaného medvědem. Na to není moc pěkný pohled!"
"Nebesa!" vykřikl soudce Ti, "to je mi pěkný kamarád."
Kang pokrčil rameny.
"Žádné potíže jsem s ním nikdy neměl," řekl. "Má rád i mou sestru, přestože ji neposlouchá tak jako mě. Ale cizí lidi nemá rád, znervózňují ho, ale stejně je přitom dost legrační, někteří cizí lidé mu nevadí, podívá se na ně, stočí se v koutě a dál si jich nevšímá. Vy, pane, zřejmě do té kategorie nepatříte. Ale musím říci, že teď je špatně naložen, protože nemá dost pohybu. Později, pár hodin před rozedněním, což je jediná doba, kdy v tomhle včelíně se to trochu utiší, vezmu ho do prostoru mezi dvěma budovami. Nejsou tam žádné dveře a žádná okna a ulička je uzavřena pevnou branou, dříve se toho místa používalo jako vězení pro mnichy, kteří zhřešili, aspoň jsem to tak slyšel. Tam se může vydovádět, aniž koho ohrožuje."
Soudce Ti přikývl a řekl:
"Mimochodem, když jste hledal paní Pao a svou sestru, neviděl jste někde Mo Mo-tea?"
"Neviděl," řekl Kang zlostně. "Ten ničema pořád obtěžuje slečnu Ting. Nesměl jsem prozradit své přestrojení, jinak bych mu byl dal na pamětnou. Je snad vyšší a těžší než já, ale jako cvičený boxer mu to nandám. Já už se postarám, aby nelezl za slečnou Ting. To je moc milá dívka, pane, a dobře cvičí. Umí jezdit na koni líp než leckterý muž. Kdyby si mě vzala, mohl bych ji brát s sebou na lov. Víte, já vůbec nestojím o ty útlocitné a rozmazlané slečinky, do kterých mě nutí moji rodiče. Jenže ona je velmi soběstačná a já nevím, zda by mě chtěla."
Soudce Ti povstal.
"Zeptejte se jí," řekl. "Uvidíte, že je to velmi upřímné děvče. Už musím jít, můj pobočník mě bude hledat."
Pokusil se přátelsky pokynout medvědovi, ale zvíře na něj patřilo malýma zákeřnýma očima.

XII. kapitola

Jakmile pan Kang zavřel, soudce Ti přešel ke dveřím naproti. Nebylo zamčeno. Otevřel, ale nikoho neviděl. Na bambusovém stolku stála prskající svíčka, téměř už dohořelá. Nebyl tam žádný nábytek, jen ustlané lůžko a dvě židle. Nebyly tu žádné krabice ani vaky, ani žádný oděv nevisel na věšáku. Nebýt hořící svíčky, člověka by vůbec nenapadlo, že tam někdo bydlí.
Soudce povytáhl jednu zásuvku, ale byl v ní jen prach. Poklekl, aby se podíval pod lůžko, ale zahlédl jen malou myšku, která utíkala pryč.
Zvedl se, oprášil si kolena, vyšel ven a zamířil k pokoji Tao Kana. Bylo něco po půlnoci. Předpokládal, že jeho vychrtlý pobočník se už nabažil společnosti s herci.
Zastihl Tao Kana, jak sedí sám ve svém ledovém, pustém pokoji, nakloněn nad ohřívadlem, ve kterém byly pouze dva nebo tři žhnoucí uhlíky. Tao Kan nerad utrácel víc, než bylo vysloveně potřebí. Když spatřil vstupovat soudce, jeho dlouhá zachmuřená tvář se rozzářila. Vstal a rychle se otázal:
"Co se stalo, Vaše Ctihodnosti? Všude jsem se díval, ale -"
"Dej mi šálek horkého čaje," řekl soudce Ti stroze. "Nemáš tu náhodou něco k jídlu?"
Soudce Ti usedl ztěžka k malému stolu a Tao Kan se začal spěšně prohrabovat ve své cestovní kabele, z níž po chvíli vytáhl dva ztvrdlé smažené koláčky. Podal je soudci a řekl rozpačitě:
"Je mi líto, ale nemám nic jiného ..."
Soudce Ti se do nich rychle zakousl. "Jsou vynikající," pochválil je. "Žádné ty vegetariánské nesmysly, je z nich cítit poctivé vepřové sádlo."
Když je sežvýkal a vlil do sebe tři šálky čaje, zívl a řekl:
"Jediné, co bych si teď přál, je pořádně se vyspat. Ale přestože jsem leccos už vyřešil, je tu ještě pár věcí, kterých je třeba si pořádně všimnout, včetně pokusu o vraždu!" A vyprávěl Tao Kanovi, co se přihodilo, a zhruba mu vylíčil obsah své rozmluvy se slečnou Ting a s údajnou slečnou Ou-jang. "Tak vidíš," uzavřel, "že případ zbožné dívky Bílé Růže je prakticky skončen. Zítra ráno, než odjedeme, promluvím s ní a s paní Pao. Zbývá ještě jediné - kdo mě praštil do hlavy a proč?"
Tao Kan seděl zabrán do svých myšlenek a ukazováčkem navíjel a zase odvíjel tři dlouhé chlupy, které mu rašily na

levé tváři. Posléze pravil:
"Slečna Ting vám řekla, že Mo Mo-te se vyzná v klášteře. Nemohl by to ve skutečnosti být potulný taoistický mnich? Ti chlapíci se potloukají po celé zemi, chodí od jedné taoistické svatyně k druhé a všude provádějí samé neplechy. Protože si hlavu neholí jako buddhisté, mohou vystupovat jako normální lidé. Mo Mo-te už tady v klášteře byl možná dřív, možná taky, že je nějak zapleten do smrti některé z těch dívek. Jednoruká žena, kterou jste viděl, byla třeba jedna z jeho dalších obětí. Je taky možné, že se sem vrátil v přestrojení za herce, buď aby to děvče s jednou paží navždycky umlčel, anebo aby umlčel své spoluviníky."
"Na tom, co říkáš, Tao Kane, je mnoho pravdy," řekl soudce Ti zamyšleně. "Souhlasí to i s neurčitou teorií, kterou jsem se pokoušel zformulovat. Připomíná mi to tvou poznámku, že na hostině chyběl jeden ubrus. To by mohlo znamenat, že si Mo vzal na sebe taoistickou kutnu a vmísil se mezi mnichy. Jestli tu měl nějakého spřežence, mohl to snadno dokázat. Obyvatelé kláštera ho většinu času viděli s maskou nebo s nalíčenou tváří. To by taky vysvětlovalo, proč ho teď nemůžeme najít a proč jeho pokoj zeje prázdnotou, jak jsem se právě teď přesvědčil. A jestli to byl on, kdo vyslechl můj rozhovor s opatem, mohl to být také on, kdo mě chtěl odstranit z cesty!"
"Ale vražda okresního soudce, to není žádná maličkost," poznamenal Tao Kan.
"Proto právě je nejspíš podezřelý Mo Mo-te. Nemyslím, že někdo jiný tady v klášteře by se to odvážil udělat. Každý přece ví, že vražda císařského úředníka uvede do pohybu celou administrativní mašinérii a že za chvíli by se celý klášter začal hemžit vyšetřovateli, policejními úředníky a zvláštními agenty, kteří doslova nenechají kámen na kameni, dokud vraha nevypátrají. Ale Mo je tu cizí, zmizí v ten moment, kdy splní, co chtěl udělat, a bude se čerta starat, co se stane s klášterem a jeho osazenstvem."
Tao Kan souhlasně přikývl. Po chvíli pravil:
"Musíme mít na paměti i jinou možnost, pane. Řekl jste mi, že jste se při hostině vyptával na smrt předcházejícího opata. Dejme tomu nyní, že se smrtí toho starého dědka skutečně nebylo něco v pořádku a že někdo, kdo měl se zločinem co dělat, vyslechl vaše otázky. Nedá se očekávat, že ten dotyčný vám za každou cenu chtěl zabránit v pátrání?"
"Vyloučeno! Povídám ti, že když starý opat umíral, bylo přítomno víc jak tucet lidí. Řekl jsem jasně opatovi, že nevěřím, že..." Náhle se odmlčel, ale za chvíli pokračoval: "Ano, máš úplnou pravdu. Řekl jsem rovněž, že stopy násilí mohou být zjištěny i na balzamovaném těle. Někdo to mohl zaslechnout a z toho chybně vyvodit, že chci provést posmrtné ohledání mrtvoly." Ztichl. Nato uhodil pěstí do stolu. "Cung mi bude muset říci všechny ty podrobnosti kolem opatovy smrti," zamumlal. "Kde najdeme toho zatraceného básníka?"
"Když jsem odcházel od Kuan Laje, tak ještě popíjeli. Pravděpodobně je tam Cung Li dosud. Herci dostali plat za dnešní večer a ti lidé rádi ponocují."
"Dobrá, pojďme tam tedy," řekl soudce a povstávaje dodal: "Buď ta rána do hlavy, anebo těch pár hodin nuceného odpočinku mě vyléčily z mého nastuzení! Hlavu mám teď úplně jasnou a zbavil jsem se i horečky. A co s tebou?"
"Ach," řekl Tao Kan s nepříliš přesvědčivým úsměvem, "já jsem docela v pořádku. Nikdy moc nespím, noc obyčejně proklimbám a v hlavě se mi honí různé myšlenky."
Soudce zvědavě pohlédl na svého společníka, jak opatrně zháší zkřehlými prsty svíci. Během toho roku, kdy tento podivný, smutný muž u něho pracoval jako jeden z jeho pobočníků, velmi si ho oblíbil. Trochu mu vrtalo hlavou, na co asi v noci myslí. Otevřel dveře.
V témž okamžiku bylo slyšet, jak šelestí hedvábí, a chodbou se spěšně vzdalovala temná postava.
"Hlídej schody!" vykřikl úsečně na Tao Kana. A sám se hnal za roh, kam neznámá postava zmizela.
Tao Kan běžel rychle ke schodišti a z rukávu přitom vyndával balíček černé navoskované niti. Když s nohou na prvním schodě uvazoval niť přes schody, mumlal: "Jeje, jeje, jestli sem přijde, tak si pěkně natluče."
Právě když oba konce upevnil k zábradlí, soudce se vrátil.
"To nemá cenu," řekl s hořkostí. "Na druhé straně budovy je úzké schodiště."
"Jak vypadal, pane?"
"Jen jsem ho letmo zahlédl. Byl za rohem jak blesk, a než jsem se tam dostal, nebylo už ho vidět. Ale byl to týž ničema, co mě přepadl."
"A jak to Vaše Ctihodnost ví?" ptal se Tao Kan zvědavě.
"Zanechal po sobě stejnou sladkou vůni, jakou jsem cítil těsně před tím, než mě srazil k zemi," odpověděl soudce. Zatahal se za vous a řekl rozzlobeně: "Podívej se, už mě to otravuje a mám dost téhle hry na schovávanou. Musíme něco rychle udělat, protože ten darebák asi vyslechl všechno, o čem jsme teď mluvili. Nejdřív půjdeme do Kuanova pokoje. Jestli tam Cung není, půjdu přímo za Mistrem Sunem a zalarmuju ho. Zorganizujeme skupinu lidí a prohledáme všude všechna zákoutí, ať je tam návštěvníkům přístup zakázán, nebo ne. Pojď!"
Když vešli do šatny herců, našli tam jen ředitele a Cung Lia. Po stole se povalovaly prázdné láhve od vína. Kuan zvrácen nazad ve svém křesle hlasitě chrápal. Cung seděl skloněn nad stolem a v rozlitém víně maloval bezmyšlenkovitě prstem panáčky. Když viděl vstupovat soudce, chtěl povstat, ale ten úsečně pravil:
"Zůstaňte sedět!"
Přitáhl si židli k mladému muži a drsně pokračoval:
"Poslouchejte! Někdo se pokusil připravit mě o život a může to souviset s tím, co jste mi vykládal o smrti předchozího opata. Já už odmítám pobíhat dál jako pes kolem horké kaše a chci tady a hned slyšet všechno, co o té věci víte. Mluvte!"
Cung Li si přejel rukou obličej. Zdálo se, že nenadálým příchodem soudce a jeho pobočníka a po drsném oslovení poněkud vystřízlivěl. Nešťastně pohlédl na soudce, odkašlal si a řekl váhavě:
"Je to podivný příběh, skutečně nevím ..."

"Přejděte rovnou k věci!" nakázal mu tvrdě soudce Ti a obraceje se k Tao Kanovi dodal: "Koukni se, jestli ti ožralové nechali ještě něco v láhvích, a nalij mi číšku! To mě postaví na nohy!"
Básník hleděl toužebně na Tao Kana, jak nalévá víno, ale hubený človíček neučinil žádný pohyb, který by naznačoval, že mu nalije taky. Vzdychl a pokračoval:
"Jistě víte, že můj otec byl blízkým přítelem Nefritového Zrcadla, dřívějšího opata. Častokrát tu za ním v klášteře byl a pravidelně si dopisovali. V posledním dopise psal opat o tom, že nevěří Pravé Moudrosti, nynějšímu opatovi, který byl tehdy převorem kláštera. Nefritové Zrcadlo udělal nějaké temné narážky na nepravosti kolem děvčat, která tu čekají na své vysvěcení, a..."
"Jaké nepravosti?" přerušil ho soudce ostře.
"Dost jasně se nevyjádřil, pane. Podle všeho podezíral mnichy z toho, že ty holky svádějí, aby se účastnily tajných obřadů, jistého druhu náboženských orgií, víte. A zřejmě se domníval, že převor k tomu dal svůj souhlas. Taky psal o tom, že převor zasadil v odlehlém rohu zahrady rulík. Proto ho Nefritové Zrcadlo začal podezírat, že se chystá někoho otrávit."
Soudce Ti zprudka postavil číšku na stůl.
"Proč u všech všudy nebyly tyhle okolnosti hlášeny okresnímu soudu?" otázal se zlostně. "Jak se máme úspěšně zhostit svých povinností, když lidi před námi věci skrývají nebo nám říkají jen polopravdy?"
"Můj otec byl člověk velmi dbalý svých povinností, Vaše Ctihodnosti," pravil básník s omluvou. "Ani ve snu by mu nikdy nebylo přišlo na mysl učinit nějaké úřední kroky, dřív než si ověří všechna fakta. Když chodil sem do kláštera, Nefritové Zrcadlo se nikdy o těch věcech nezmínil, a protože opatovi bylo přes sedmdesát, počítal s možností, že stařec vidí možná věci, které nejsou; někdy jeho mysl už nebyla příliš jasná. Můj otec se domníval, že se nemá dělat nic do té doby, než by se vágní domněnky Nefritového Zrcadla ověřily. Dokonce bez hmatatelného důkazu se nechtěl poradit ani s Mistrem Sunem. Na neštěstí v té době můj otec onemocněl a zemřel dřív, než s tím mohl něco udělat. Ale na smrtelné posteli mě pověřil, abych sem zašel a tajně to tu vyšetřil."
Cung Li si zhluboka oddechl a pak pokračoval:
"Po otcově smrti jsem několik měsíců byl zaměstnán tím, že jsem dával do pořádku rodinné záležitosti. Jsem nejstarší syn. Pak se vyskytl složitý spor o nějakou půdu, kterou vlastníme. Spor se vlekl měsíce, takže než jsem se sem dostal a zahájil pátrání, uplynul celý rok. Teď se tím zabývám už dva týdny, ale nedá se říci, že bych byl učinil velký pokrok. Zemřely tu tři dívky, ale jak bezpochyby víte, všechny tyto případy mají své přirozené vysvětlení. Není tu ani nejmenší náznak toho, že by těchto dívek bylo bývalo zneužito pro nějaké hanebné pokusy. Pokud jde o smrt Nefritového Zrcadla, měl jsem ztíženou pozici tím, že severní část kláštera je pro návštěvníky uzavřena. A já jsem zvláště chtěl navštívit kryptu, abych se podíval na papíry, které po sobě opat zanechal. Nakonec jsem se rozhodl, že se pokusím opata zastrašit, v bláhové naději, že v případě viny se sám prozradí nebo proti mně podnikne nějaké neprozíravé kroky. Proto ta moje báseň o ‚řádění temných sil´ a o dvou opatech. Mohl jste si, pane, všimnout, že opat tím byl velice dotčen."
"Já taky," poznamenal soudce Ti suše, "a to nemám na svědomí smrt žádného opata. To ještě nic neznamená." Na chvíli se zamyslil a pak řekl: "Při hostině mě Pravá Moudrost ve stručnosti seznámil se způsobem, jak starý opat zemřel. Řekněte mi všechno, co o tom víte."
Cung Li vrhl toužebný pohled na číšku vína, kterou soudce Ti držel v ruce.
"Nalij mu!" přikázal soudce znechuceně Tao Kanovi. "Zdá se, že knot je suchý, lampa potřebuje dolít."
Básník si vděčně lokl a pak pokračoval:
"Ježto smrt Nefritového Zrcadla byla považována za zázračnou událost, byly zaznamenány všechny podrobnosti, aby mohly být vtěleny do historie tohoto kláštera. Asi před rokem, šestnáctého dne osmého měsíce Nefritové Zrcadlo zůstal celé ráno ve svém pokoji. Byl sám a zřejmě si četl v posvátných knihách, jak to často ráno činíval. Spolu s Pravou Moudrostí, Sun Mingem a ostatními mnichy poobědval v refektáři a po obědě se vrátil s Pravou Moudrostí do svého pokoje na šálek čaje. Brzy poté Pravá Moudrost vyšel ven a sdělil dvěma mnichům, kteří tu stáli na chodbě, že odpoledne se opat chce věnovat malování své kočky."
"Mistr Sun mi ten obraz ukázal," řekl soudce Ti, "visí teď v postranní chrámové síni."
"Ano, pane. Starý opat měl velmi rád kočky a s velkou oblibou je maloval. Pravá Moudrost se vrátil do chrámu. Oba mniši věděli, že starý opat nemá rád, když ho někdo při malování vyrušuje. Protože ten den měli u opata službu, zůstali za dveřmi, aby v případě, kdyby je volal, byli po ruce. Asi tak hodinu slyšeli, jak si opat prozpěvuje nějaké nábožné písně, což míval ve zvyku, když maloval a práce se mu dařila. Pak začal najednou mluvit nahlas, jako by s někým rozmlouval. Když bylo slyšet jeho hlas stále zřetelněji, mniši se znepokojili a šli dovnitř. Zastihli opata, jak s povzneseným výrazem v tváři sedí ve svém křesle a před ním leží skoro dokončený obraz. Nakázal mnichům, aby zavolali Mistra Suna, převora, almužníka a dvanáct nejstarších mnichů, že má pro ně nějaké důležité sdělení.
Když se všichni před ním shromáždili, opat se šťastně usmál a oznámil jim, že nebesa mu zjevila novou formulaci Pravdy Tao a že by jim ji rád vyjevil. Seděl vzpřímen ve svém křesle, s kočkou na klíně, a s planoucími zraky začal pronášet mystickou řeč, zahalenou do podivného, tajemného jazyka. Jeden z mnichů ji zaznamenal. Později byl text uveřejněn zároveň s obšírným komentářem hlavního opata ze sídelního města, který vyjasnil všechny temné výrazy a dokázal, že je to vlastně mistrovské shrnutí nejhlubších tajemství. Té řeči i s komentářem se nyní používá jako základního textu ve všech klášterech naší provincie.
Opat mluvil víc jak dvě hodiny. Pak náhle zavřel oči a zvrátil se dozadu v židli. Jeho dech byl stále nepravidelnější a zanedlouho ustal úplně. Byl mrtev.
Všichni přítomní byli hluboce dojati. Málokdy se vyskytl tak dokonalý příklad taoistického mudrce, který by se o své vůli pokojně přenesl z tohoto do onoho světa. Hlavní opat v městě prohlásil Nefritové Zrcadlo za svatého. Jeho tělo

bylo balzamováno a pohřbeno v kryptě s velkolepými ceremoniemi, které trvaly tři dny a kterých se zúčastnilo tisíce lidí.
Tak vidíte, pane," uzavřel Cung Li sklesle, "že tu bylo víc jak tucet svědků, kteří všichni mohou dosvědčit, že starý opat zemřel přirozenou smrtí a že nikdy se nezmínil o tom, že by byl Pravou Moudrostí nebo kýmkoli jiným ohrožován. Čím dál tím víc se přikláním k názoru, že v době, kdy tento dopis psal, jeho mysl už bloudila. Říkal jsem vám přece, že už mu bylo přes sedmdesát, a bylo o něm známo, že se občas chová trochu divně."
Soudce Ti k tomu neučinil žádnou poznámku. Chvíli mlčel a jenom si pohrával s licousy. V pokoji bylo ticho. Jediný zvuk, který bylo slyšet, bylo chrápání ředitele. Posléze soudce pravil:
"Musíme mít na paměti, že starý opat ve svém dopise naznačil, že Pravá Moudrost se chystá někoho otrávit semeny rulíku. Naše lékařská díla uvádějí, že tento jed uvede oběť do stavu vrcholné extáze a pak teprve nastává koma a dotyčný umírá. Tímto způsobem by bylo možno vysvětlit chování opata během posledních několika hodin. Starý opat mohl tuto extázi připisovat inspiraci nebes a zapomenout na veškeré podezření, které choval vůči Pravé Moudrosti. Jediná námitka proti této teorii je, že opat před tím, než všechny svolal, aby k nim pronesl svou poslední řeč, asi tak hodinu klidně pracoval na obrazu své kočky. Hned tohle prozkoumáme. Víte, Cungu, kudy se můžeme dostat ke kryptě?"
"Studoval jsem náčrtek, který kdysi nakreslil můj otec, Vaše Ctihodnosti. Cestu znám, ale taky vím, že všechny dveře na chodbách, které tam vedou, jsou bezpečně uzavřeny."
"O to se postará můj pobočník," řekl soudce Ti povstávaje. "Pan Kuan nás zřejmě postrádat nebude, pojďme!"
"Kdoví jestli v té uzavřené části kláštera nenajdeme Mo Mo-tea nebo tu dívku s jednou paží?" řekl Tao Kan s jistou nadějí.
Vzal z kouta svítilnu a vyšli ven. Kuan dosud pokojně chrápal.

XIII. kapitola

V tuto pozdní hodinu byl klášter opuštěn. V přízemí nepotkali nikoho a ani na schodech vedoucích k odpočívadlu nad chrámovou lodí.
Soudce Ti vrhl rychlý pohled na chodbu vedoucí ke skladišti, ale nikdo tam nebyl.
Cung Li je vedl opačným směrem dlouhým průchodem, vedoucím k věži v jihozápadní části, kde měl Sun Ming své pokoje. Když se dostali do malé síně, odkud byl přístup k odpočívadlu před Sunovou pracovnou, Cung Li otevřel úzká dvířka po pravé straně a sešli po schodech. Ocitli se v prostorné předsíňce. Básník ukázal na vysoké dvojité dveře, zdobené bohatou řezbou, a zašeptal:
"To je vchod do galerie Hrůz. Ten ohromný zámek na dveřích vypadá dost hrozivě."
"Už jsem viděl horší," zavrčel Tao Kan. Z objemného rukávu vytáhl kožený váček s různým náčiním a pustil se do práce. Cung Li mu držel svítilnu.
"Bylo mi řečeno, že galerie nebyla otevřena po několik měsíců," poznamenal soudce, "a přesto na závoře není ani smítko prachu."
"Včera tu byli, pane," řekl básník. "Jedna červotočivá socha se musela opravit."
"Tak to tady máte!" řekl Tao Kan spokojeně, otevřel zámek a sundal závoru. Soudce a Cung Li vešli dovnitř. Tao Kan za nimi přivřel dveře. Cung Li vyzvedl svítilnu vysoko nad hlavu a soudce Ti přeletěl očima dlouhou, širokou galerii. Bylo tu chladno a vlhko. Přitáhl si šat těsně k sobě a zamumlal: "Odpuzující podívaná, jako vždycky!"
"Můj otec říkával, že tyhle galerie by se měly zrušit, pane," poznamenal Cung.
"Měl pravdu," řekl soudce ostře.
"Všechny tyhle hrůzy nejsou k ničemu," řekl Tao Kan rozhlížeje se s opovržením po galerii. "Lidé budou provádět lotroviny bez ohledu na strašidla. Už jsou zkrátka takoví!"
Stěna po jejich pravé straně byla pokryta svitky, obsahujícími taoistické texty o hříchu a odplatě. Podle celé levé stěny stála řada soch v životní velikosti. Všechny představovaly mučení, které v taoistickém pekle čeká na duše hříšníků. Bylo tu vidět hrůzné ďábly, jak pilou rozřezávají člověka svíjejícího se v bolestech, tamhle zase skupina rarachů vařila v železném kotli muže a ženu, o kus dál dva čerti, jeden s volskou, druhý s koňskou hlavou, táhli za vlasy muže a ženy k Černému Soudci podsvětí, vypodobněnému v reliéfu, ale s dlouhým vousem z pravých vlasů. Všechny sochy byly křiklavě pomalovány, světlo Cungovy svítilny osvětlovalo rozšklebené masky démonů a hrůzně znetvořené tváře jejich obětí.
Všichni tři muži kráčeli rychle vpřed, držíce se těsně při pravé zdi, aby se nedostali do přílišné blízkosti ďáblů. Zrak soudce Ti upoutala nahá ženská figura s roztaženýma rukama a nohama, ležící naznak na ohromném balvanu, zatímco velký modrý ďábel jí do prsou zarýval hrot svého kopí. Přes obličej jí visely dlouhé vlasy. Ruce a nohy měla uřezány a sádrové tělo, celé popraskané, měla omotané těžkými řetězy, ale přesto všechny podrobnosti byly znázorněny s obscénní zřetelností. Další scéna byla ještě hrůznější. Dva démoni, odění jako staří válečníci v brnění, na kterém byly patrny stopy od krve, válečnými sekyrami rozsekávali na ohromném špalku na kusy jakéhosi nahého muže a ženu. Z muže zbýval už jenom trup, ale žena, která ležela přes špalek obličejem dolů, měla zatím useknuty jen obě paže. Soudce Ti přidal do kroku.
"Řeknu opatovi, aby ty sochy žen odstranil," zahučel nevrle k Tao Kanovi. "Všechny tyhle scény jsou samy dost odpudivé a nemusí tu být vystaveny ještě ženy. Na oficiálně uznávaných posvátných místech takovéhle hrůzyplné výjevy nejsou povoleny."
Dveře na konci galerie nebyly zavřeny. Po strmém schodišti se dostali do prostorného čtverhranného pokoje.
"Tady musíme být v prvním patře severozápadní věže," řekl Cung Li. "Jestli si ten plán dobře pamatuji, tamhletěmi

dveřmi se dostaneme ke schodišti vedoucímu dolů do krypty."
Tao Kan si začal hrát se zámkem. Nějakou dobu trvalo, než jim cvaknutí oznámilo, že Tao Kanovi se zámek podařilo otevřít. Otevřel těžké dveře a zdola z temnoty sem zavanul zatuchlý vzduch.
Soudce Ti vzal od Cung Lia lucernu a opatrně se jal sestupovat dolů po úzkých, nerovných schodech. Když napočítal do třiceti, schody se zatočily doprava. Znovu napočítal třicet schodů, teď už tesaných přímo do skály. Lucernou si posvítil na pevné železné dveře, na kterých visel těžký řetěz s visacím zámkem a které tarasily další cestu. Přitiskl se k vlhké stěně, aby udělal Tao Kanovi místo.
Když hubený pobočník otevřel i tento zámek a odstranil řetěz, soudce vstoupil dovnitř. Z temnoty sem doléhal zvuk třepotajících se křídel. Rychle ucouvl. Něco malého černého mu zasvištělo nad hlavou.
"Netopýři!" řekl zhnuseně. Vešel dovnitř a zvedl svítilnu vysoko nad hlavu. Druzí dva zůstali stát za ním. Padla na ně bázeň z podívané, která se naskytla jejich očím.
Uprostřed malé osmihranné krypty stál podstavec z pozlaceného dřeva. Na něm ve vysoké lenošce z vyřezávaného rudého laku trůnila postava opata, oděná v plné nádheře. Kolem úzkých ramen měl nařásněn šat z tuhého zlatého brokátu se širokou štolou z rudého hedvábí. Zpod vysoké tiáry, blyštící se zlatem, zírala na ně hnědavá, propadlá tvář s podivnýma očima v podobě scvrklých průzorů. Bradu mu pokrýval rozcuchaný bílý vous, z něhož jeden pramínek trčel do vzduchu. Levou ruku měl schovanou pod štolou. Druhá ruka s tenkými prsty podobnými drápům držela berlu.
Soudce Ti se uklonil. Jeho dva průvodci následovali jeho příkladu.
Nato soudce učinil krok kupředu a nechal světlo dopadnout na stěny. Do hladce vyleštěného kamenného povrchu byly vyryty taoistické texty v krásných velkých znacích, vyvedených ve zlatém laku. Vzadu u zdi stála velká truhlice z červené kůže, uzamčená na měděný visací zámek. Jiný nábytek tu nebyl; zemi pokrýval tlustý koberec s taoistickými symboly vetkanými do zlatově hnědého podkladu. Vzduch tu byl suchý, mrazivý.
Když šli kolem podstavce, přeletělo kolem lucerny několik malých netopýrů, ale soudce Ti je odehnal.
"Odkud sem asi lítají?" otázal se Cung Li přitlumeným hlasem.
Soudce ukázal na dva otvory ve stropě.
"To jsou vzdušné průduchy," řekl. "Ta vaše báseň o dvou opatech byla úplně mylná, tady nejsou žádní červi, je tu moc sucho. Ale pojďme se teď podívat na obrazy koček, prý jich starý opat namaloval plno. Otevři tu truhlici, Tao Kane! Určitě jsou v ní jeho obrazy a rukopisy. Nevidím jiné místo, kde by byly ukryty."
Soudce Ti s Cung Liem přihlíželi, jak Tao Kan otvírá visací zámek. Truhlice byla vrchovaně naplněna svitky papíru a hedvábí. Tao Kan jich svrchu několik vzal a podávaje je soudci pravil: "Tady jsou další obrazy té šedé kočky, Vaše Ctihodnosti!" Soudce Ti si je letmo prohlédl. Jeden znázorňoval kočku, jak si na zemi hraje s klubíčkem vlny, na druhém obraze si kočka hrála v trávě a přitom měla zvednutou tlapku, jak se pokoušela chytit motýla. Náhle ztuhl. Chvíli stál jako přimrazen zíraje přímo před sebe. Nato vložil oba obrazy nazpět do truhlice a řekl napjatě:
"Tu truhlu už zavři. Další důkazy nepotřebuji. Starý opat byl skutečně zavražděn."
Tao Kan a Cung Li se na to chtěli zeptat, ale soudce jim úsečně nařídil:
"Pospěšte si s tou truhlou, teď půjdeme a vraha z té odporné vraždy usvědčíme."
Tao Kan dal svitky rychle nazpátek, truhlu zavřel a běžel za soudcem. Soudce Ti naposledy pohlédl na propadlý obličej postavy sedící na podstavci. Nato se uklonil a zamířil ke schodům.
"Nesídlí opat v budově nad čtvrtou branou?" otázal se Cung Lia, když stoupali nahoru.
"Ano, pane. Až půjdeme nazpátek do západní věže, můžeme to vzít chodbou, která vede na východ přímo k místnostem v bráně svatyně."
"Můžete mě tam zavést. A ty, Tao Kane, běž nazpátek přes galerii Hrůz do chrámu a vezmi z postranní síně obraz kočky, co tam visí nad oltářem. Pak vzbuď některého z noviců a nech se jím zavést do opatova příbytku cestou, kudy se tam obvykle chodívá."
Mlčky se vyšplhali až do severozápadní věže. Odtamtud pokračoval Tao Kan dál a soudce s Cung Liem se dali chodbou nalevo. Přes okenice v oknech k nim zvenku doléhalo šumění deště a skučení větru. Bylo slyšet, jak se na kamenných dlaždicích na prostředním dvoře tříští nějaké předměty z kameniny.
"Vichřice shazuje tašky se střechy," poznamenal básník. "Už bude brzy konec, bouřky začínají a končí obyčejně prudkou vichřicí."
Oba muži se zastavili před zavřenými, důkladně vyhlížejícími dveřmi.
"Pokud si z plánu pamatuji, Vaše Ctihodnosti," řekl Cung Li, "tohle jsou zadní dveře opatovy ložnice."
Soudce Ti zprudka zabušil na dveře kotníky prstů a přitiskl ucho k jejich hladkému povrchu. Připadalo mu, že slyší, jak se uvnitř někdo hýbe. Znovu zaklepal. Nato zašramotily klíče a dveře se pomalu se zaskřípěním pootevřely. Světlo svítilny ozářilo vyhublou tvář, na které se zračil děs.

XIV. kapitola

Když opat viděl soudce, zdálo se, že se mu značně ulevilo a jeho napjatý výraz se poněkud uvolnil. Váhavě se otázal:
"Čemu vděčím za to, že..."
"Pojďme dovnitř," přerušil ho zkrátka soudce Ti. "Chci s vámi mluvit v naléhavé záležitosti."
Opat je zavedl přes prostě zařízenou ložnici do vedlejší pracovny, kde soudce Ti zarazila zvláštní vtíravá vůně. Linula se z velké starodávné kadidelnice, stojící na postranním stole. Opat pokynul soudci, aby usedl do lenošky s vysokým opěradlem vedle psacího stolu. Sám si šel sednout za stůl a Cung Li se usadil na židli u okna. Opat párkrát otevřel ústa, ale zřejmě si ještě nevěřil, že se mu podaří promluvit. Zažil patrně ohavný šok.
Soudce se zvrátil do lenošky. Chvíli studoval opatovu poškubávající se tvář a nato řekl přátelsky:

"Mnohokrát prosím za odpuštění, že vás vytrhuji v tak pozdní noční hodinu nebo spíše tak v časnou hodinu ranní. Naštěstí jsem vás zastihl dosud vzhůru, vidím, že jste dosud oblečen. Čekal jste společnost?"
"Nikoli," pravil opat s ustaraným výrazem, "právě jsem chvíli dřímal v křesle ve své ložnici. Za pár hodin se bude sloužit ranní mše... takže se mi zdálo, že už nestojí za to se převlékat. Jak to, že Vaše Ctihodnost přišla zadními dveřmi? Domníval jsem se, že..."
"Nemyslel jste si, že starý opat povstal ze své krypty?" otázal se soudce Ti tiše. A ježto zahlédl panický strach v očích Pravé Moudrosti, dodal: "Povstat nemohl, protože je až moc mrtev. Mohu vás o tom ujistit, neboť odtamtud právě přicházím."
Opat se už ovládl, posadil se a ostře se zeptal: "Nač jste chodil do krypty? Řekl jsem vám, že v tuto roční dobu..."
"Řekl," přerušil ho soudce. "Ale cítil jsem, že je nutno prozkoumat poznámky, které po sobě váš předchůdce zanechal. Teď bych si chtěl ověřit pár věcí stran jeho smrti, dokud mám ještě v čerstvé paměti to, co jsem viděl. Proto jsem sem vpadl v tak nevhodnou hodinu. Vraťte se v myšlenkách k poslednímu dni života svého předchůdce. Společně jste poobědvali v refektáři. Ráno jste ho neviděl, že?"
"Jen na ranní mši. Potom se Jeho Svatost odebrala do svého pokoje, to jest právě do této pracovny. Tyto místnosti byly odjakživa soukromým příbytkem zdejších opatů."
"Aha," řekl soudce Ti. Otočil se na židli a podíval se na tři vysoká okna za sebou. "Ta okna vedou na prostřední dvůr, pravda?"
"Ano," řekl opat spěšně. "Za dne je v tomto pokoji dobré světlo, proto jej měl můj předchůdce rád. Pro své jasné světlo se hodil k malování, což byl jediný druh zábavy, kterému holdoval."
"Ten pokoj je opravdu velmi vhodný," poznamenal soudce. Chvíli přemýšlel a pak pokračoval: "Mimochodem, když jsem s vámi mluvil v přijímacím pokoji, vrazil dovnitř jakýsi herec a vy jste utrousil nějakou poznámku o klackovitém chování. Viděl jste, kdo to byl?"
Opat, kterému se podařilo se ovládnout, znovu zneklidněl.
"Ne, vlastně ano," zakoktal. "To byl ten akrobat s mečem, Mo Mo-te!"
"Děkuji." Soudce hleděl upřeně na zděšeného muže za psacím stolem a pomalu si uhlazoval vous.
Chvíli seděli mlčky. Cung Li sebou začal netrpělivě vrtět na židli. Soudce Ti bez hnutí naslouchal, jak déšť bubnuje do okenic. Zdálo se, že už neprší tak hustě jako předtím.
Ozvalo se zaklepání na dveře. Dovnitř vešel Tao Kan se svitkem pod paží. Podal jej soudci Ti a zůstal stát u dveří. Soudce svitek rozvinul a položil jej na stůl před svého hostitele.
"Jestli se nemýlím," řekl, "je toto poslední obraz, který Nefritové Zrcadlo namaloval."
"Ano. Po obědě jsem s ním zde vypil šálek čaje a nato mne propustil s tím, že se odpoledne chce věnovat malování své kočky. To ubohé zvíře sedělo tamhle na tom postranním stolku z vyřezávaného ebenu. Okamžitě jsem se vzdálil, neboť jsem věděl, že Jeho Svatost chce být při práci sama. Poslední, co jsem viděl, bylo, jak na tento stůl pokládá arch čistého papíru a -"
Soudce náhle vyskočil a pěstí uhodil do stolu.
"Lžete!" vykřikl.
Opat se schoulil v křesle. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale soudce křičel:
"Podívejte se na tento obraz, poslední dílo velkého a dobrého muže, kterého jste hanebně zavraždil tím, že jste mu po obědě nasypal do šálku s čajem jed z rulíku, a to prosím tady v téhle pracovně!" Rychle se sklonil nad stolem a ukázal na obraz. "Chcete snad říci, že člověk může během jedné hodiny namalovat takhle složitý obraz? Podívejte se na to pečlivé vypracování srsti anebo na tuhle jemnou kresbu řezby na stolku! To mu muselo trvat aspoň dvě hodiny! Lžete, když říkáte, že začal malovat potom, co jste ho tu nechal. Musel to dělat ráno, před obědem!"
"Nemluvte tak opovážlivě!" řekl opat hněvivě. "Jeho Svatost byla velmi zručný umělec, každý ví, že pracoval velmi rychle. Nebudu -"
"Mne neoklamete!" vyjel na něj soudce Ti. "Tato kočka, miláček vaší oběti, prokázala pánovi poslední službu! Tato kočka jasně dokazuje, že lžete! Tadyhle, podívejte se! Nevidíte, že má zorničky široce rozevřeny? Kdyby byla namalována v létě v poledne a k tomu v tomto jasně osvětleném pokoji, bylo by místo panenek vidět jen úzké štěrbiny."
Opat se zachvěl. S očima široce rozevřenýma patřil na obraz před sebou. Pak si rukou přejel obličej. Pohlédl do planoucích soudcových očí a řekl neslyšně:
"Chtěl bych učinit prohlášení v přítomnosti Sun Minga."
"Jak si přejete," řekl soudce Ti chladně. Svinul obraz a vložil jej do záňadří. Opat je vedl dolů po širokém schodišti. Dole řekl neslyšným hlasem:
"Je po bouřce, můžeme jít dvorem."
Čtyři muži kráčeli přes mokrý, prázdný prostřední dvůr, kde ležely poházeny tašky. Soudce Ti šel s opatem vpředu, Tao Kan s Cung Liem těsně za nimi.
Opat zamířil k budově ležící západně od chrámu a strčil do branky v rohu dvora. Brankou se dostali do úzké chodby vedoucí přímo před refektář. Když přistoupili k točitým schodům vedoucím do jihozápadní věže, ozval se hluboký hlas:
"Co tu děláte v tak pozdní noci?"
S rozsvícenou svítilnou stál tam Sun Ming.
"Opat chce učinit prohlášení, pane," řekl vážně soudce Ti. "Vyjádřil přání, aby se tak stalo v přítomnosti Vaší Excelence."
Mistr Sun pozvedl svítilnu do výše a užasle se zahleděl na opata.
"Pojďte do mé pracovny, příteli," řekl úsečně, "v tomhle průvanu tady se přece nemůžeme zabývat prohlášeními." Nato

se obrátil k soudci a otázal se: "Je přítomnost těch dvou tady nutná?"
"Obávám se, že ano, pane. Jsou to důležití svědci."
"V tom případě by bylo lepší, kdybyste si vzal mou svítilnu," řekl Sun podávaje ji soudci, "já se tu vyznám."
Nato se jal stoupat po schodech vzhůru. Za ním šel opat a za nimi v patách soudce Ti, Tao Kan a Cung Li. Soudce si uvědomil, že má nohy jako z olova. Zdálo se, že těm točitým schodům nebude nikdy konec.
Nakonec dorazili na vršek temného schodiště. Soudce Ti pozvedl svítilnu do výše a viděl, že Sun Ming vstupuje na odpočívadlo před svou pracovnou. Opat jej následoval. Když soudce Ti měl hlavu asi tak ve stejné výši s odpočívadlem, slyšel, jak Sun říká:
"Pozor na schod!" a náhle zařval: "Držte se, člověče!"
A v témž okamžiku zazněl chraplavý výkřik a nato hluboko pod nimi se ozvalo z temnoty ohavné žuchnuti.

XV. kapitola

Soudce Ti se svítilnou ve zdvižené ruce vkročil spěšně na odpočívadlo. Sun Ming, jehož kulatý obličej byl mrtvolně bledý, ho chopil za paži a zachraptěl:
"Ten chudák se chtěl přidržet zábradlí a ono tam nebylo!"
Pustil paži soudce Ti a otřel si z čela pot.
"Utíkej dolů!" poručil soudce Tao Kanovi a obrátil se na Sun Minga: "Ten pád nemohl přežít. Pojďme dovnitř, pane."
Oba muži vstoupili do knihovny. Cung Li šel za Tao Kanem dolů.
"Ubožák," povzdechl Sun sedaje ke svému stolu. "Co se stalo, Ti?"
Soudce Ti usedl na židli naproti němu. Nohy se pod ním podlamovaly únavou. Ze záňadří vytáhl svitek a položil jej na stůl se slovy:
"Navštívil jsem kryptu, pane, a tam jsem si prohlédl několik obrazů, na kterých opat Nefritové Zrcadlo zpodobnil svou kočku. Všiml jsem si, že na obrazech byly zachyceny všechny detaily. Na jednom obraze bylo kočce vidět jen oční štěrbiny, ten musel být malován za samého poledne. Vzpomněl jsem si, že na jeho posledním obraze, který jste mi ukazoval v chrámě, měla kočka zřítelnice široce rozevřeny. To bylo pro mne důkazem, že obraz byl namalován ráno, a nikoli v poledne, jak tvrdil opat Pravá Moudrost."
Rozvinul obraz a ukázal na kočičí oči.
"Nevím, kam tím míříte, Ti," prohodil Sun mrzutě. "Co tohle všechno má co dělat se smrtí Nefritového Zrcadla. Já jsem tam tehdy byl a povídám vám, že ten člověk zemřel pokojně -"
"Dovolte mi, pane, abych vám to vysvětlil," přerušil ho soudce Ti zdvořile. Nato Sunovi vyprávěl o zmínce o rulíku v dopise, který starý opat napsal doktoru Cungovi, a jak příznaky otravy rulíkem dobře zapadají do chování opata během posledních pár hodin. Nato pokračoval: "Jestli mohu, pane, něco říci, často mne napadlo, že taoistické texty bývají zahaleny do vysoce temné a dvojsmyslné řeči. Člověk si umí představit, že poslední řeč starého opata byla ve skutečnosti změť různých náboženských citací, které si pamatoval. Bylo třeba komentáře hlavního opata, aby to dávalo nějaký smysl. Předpokládám, že si vybral nějaké nejasné termíny z opatovy řeči a ty potom objasňoval nebo..." Odmlčel se, hledě starostlivě na Mistra Suna.
Sun byl tak zmaten, že se ani nepokusil taoistické texty hájit. Jen tam seděl a vrtěl svou velkou hlavou.
"Když po obědě spolu popíjeli v knihovně čaj," pokračoval soudce, "Pravá Moudrost nasypal do šálku Nefritovému Zrcadlu jed. Tehdy byl obraz, nad nímž opat strávil celé ráno, téměř dokončen. Nejdříve namaloval kočku, pak pozadí a pak maloval zbývající detaily. Když práci přerušil, aby poobědval, zbývalo mu ještě domalovat bambusové listy. Když Nefritové Zrcadlo vypil šálek otráveného čaje, Pravá Moudrost se vzdálil a mnichům, kteří čekali venku, přikázal, že opat nesmí být vyrušován, protože začíná malovat. Jed brzy uvedl Nefritové Zrcadlo do stavu duševního vzrušení, začal si prozpěvovat taoistické hymny a pak začal mluvit sám k sobě. Není pochyb o tom, že se domníval, že se ho zmocňuje inspirace. Vůbec mu nedošlo, že je otráven. Pamatujete se, pane, že neřekl ani slovo o tom, že by chtěl odejít z tohoto světa a že by to bylo jeho poslední kázání? Nebyl taky k tomu žádný důvod. Chtěl jen sdělit svým následovníkům zjevení, kterého se mu od nebes dostalo. Nato se opřel ve svém křesle, aby si po té dlouhé řeči odpočinul. A tak - ten šťastný muž - zesnul."
"Všemocné nebe!" zvolal Sun. "Vy máte, Ti, určitě pravdu! Ale proč pak ten blázen vraždil Nefritové Zrcadlo? A proč naléhal na to, že učiní prohlášení přede mnou?"
"Myslím," odpověděl soudce Ti, "že Pravá Moudrost se dopustil špinavého zločinu a měl strach, že na to starý opat přišel a má v úmyslu ho odhalit. Nefritové Zrcadlo ve svém posledním dopise doktoru Cungovi napsal, že chová podezření, že se na dívkách, které sem přišly, aby tu byly vysvěceny, páchají nemravnosti. Kdyby bylo tohle vyšlo najevo, byl pochopitelně s Pravou Moudrostí konec."
Sun si unaveným pohybem přejel rukou přes oči.
"Nemravnosti!" zamumlal. "Ten hlupák se určitě zabýval černou magií, do které patří obřady se ženami. Vznešené nebe, já taky za to zodpovídám, Ti! Neměl jsem celou dobu sedět tady zavřen v pracovně. Měl jsem dávat pozor na to, co se děje. Nefritové Zrcadlo je rovněž vinen svým způsobem. Proč mi nikdy nepověděl o svém podezření? Neměl jsem nejmenší potuchy,
Odmlčel se.
"Domnívám se," řekl soudce Ti, "že opat Pravá Moudrost spolu s tím ničemou, který si říká Mo Mo-te, měl na svědomí osud tří děvčat, která tu v loňském roce zemřela. Byla zřejmě nucena účastnit se těch hnusných obřadů stejně jako všechna ta ostatní, co sem přišla před tím, než starý opat zemřel. Mo Mo-te do zdejšího kláštera znovu zavítal, tentokrát v převlečení jako člen Kuanova souboru, a pravděpodobně opatovi vyhrožoval a pokusil se ho vydírat;

všiml jsem si, že opat má z Mo Mo-tea strach. Tohle a spolu s tím i narážky, že starý opat byl připraven o život jedem z rulíku, jak žvanil Cung Li, muselo Pravou Moudrost dohnat k zoufalství. Když ke konci hostiny viděl, že Cung Li se mnou hovoří, a když jsem já potom přímo oznámil Pravé Moudrosti, že chci navštívit kryptu, myslel, že mám v úmyslu započít s pátráním. Začal šílet a pokusil se mě sprovodit ze světa tím, že mě zezadu praštil do hlavy. Těsně před tím, než jsem ztratil vědomí, jsem cítil zvláštní vůni kadidla, které, jak jsem zjistil, pálil ve své ložnici. V jeho blízkosti to člověk obyčejně necítil. Ale ve chvíli, kdy na mě vztáhl ruku, jsem ze záhybů jeho roucha ucítil závan vůně. Pak mě špehoval, když jsem mluvil se svým pobočníkem, a když utekl, cítil jsem tu vůni zase. Ten člověk musel úplně ztratit hlavu."
Sun Ming pokýval hlavou.
"Ale proč naléhal na to," otázal se po chvíli, "že učiní prohlášení přede mnou? Kdyby si byl myslel, že budu mluvit v jeho prospěch, musel by to být ještě větší hlupák, než za jakého jsem ho měl."
"Než vám, pane, na tuto otázku odpovím," pravil soudce Ti, "chtěl bych se vás nejdřív zeptat, zda si Pravá Moudrost byl vědom skutečnosti, že zábradlí u odpočívadla je poškozeno?"
"Samozřejmě že byl," odpověděl Sun. "Říkal jsem mu sám, že je chci dát spravit, a on se o to staral, to mu musím přiznat."
"V tom případě," řekl soudce Ti vážně, "spáchal sebevraždu."
"Nesmysl! Sám jsem ho, Ti, viděl, jak šmátrá po zábradlí."
"Obalamutil vás i mne," řekl soudce. "Pamatujte si, že nemohl vědět, že vás potkáme dole na schodišti, které sem vede. Domníval se, že budete ve své pracovně. Nikdy nezamýšlel se s vámi setkat, pane, natož činit nějaké prohlášení. Chtěl sem jen jít, protože věděl, že je ztracen, a protože odpočívadlo bylo nejlepší místo, které si pro sebevraždu vymyslel, ještě než ho zatknu.
Předstíral, že to byla nehoda, aby zachránil svou pověst a zájmy své rodiny. Teď už nebudeme s to říci s absolutní jistotou, jaká byla jeho účast na tom, co se zde stalo. Vaše nečekané objevení jeho plán nikterak zásadně nezměnilo."
Dovnitř vešli Tao Kan a Cung Li.
"Zlomil si vaz, Vaše Ctihodnosti," hlásil první střízlivě. "Smrt musela nastat okamžitě. Došel jsem pro převora, teď odnášejí mrtvolu do postranní chrámové síně a tam bude uložena do doby, než bude vystrojen úřední pohřeb. Vysvětlil jsem mu, že šlo o nehodu." Otočil se k Sunovi a dodal:
"Převor si přeje s vámi mluvit, pane."
Soudce Ti povstal.
"Prozatím bychom se měli přidržet teorie o nehodě," řekl. "Snad bude Vaše Excelence tak laskavá a prohovoří s převorem opatření, která je třeba podniknout. Mám za to, že hlavní opat v sídelním městě musí být co nejdřív informován."
"Hned zítra ráno pošleme kurýra," řekl Sun. "Budeme si rovněž muset ověřit přání Jeho Svatosti, pokud jde o následovníka. Zatím administrativních prací v klášteře se může ujmout převor."
"Doufám, že zítra ráno mně laskavě pomůžete s načrtnutím úřední zprávy," pravil soudce. "Obraz kočky tu nechám, je to důležitý důkaz."
Sun Ming přikývl. S obdivem pohlédl na soudce a řekl:
"Měl byste se jít trochu vyspat. Jste celý zelený."
"Ještě musím zatknout Moa, pane," řekl soudce sklesle. "Jsem přesvědčen, že pravým zločincem je Mo a že je vinen více než sám opat. Záleží na Moově výpovědi, zda budeme opatovu smrt hlásit jako sebevraždu nebo smrt zaviněnou nešťastnou náhodou. A teď, když opat je mrtev, je Mo jediný, kdo nám může říci, jak to bylo skutečně s těmi dívkami, co tu zemřely."
"Jak ten chlapík vyhlíží?" otázal se Sun. "Říkáte, že je to herec? S výjimkou poslední scény jsem sledoval celé vystoupení."
"Mo byl na scéně celou dobu, hrál Smrtonoše. Ale jeho obličej jste nemohl vidět, pane, protože měl na sobě jednu z těch těžkých dřevěných masek. Viděl jsem ho v poslední scéně, kdy předváděl mečový tanec, ale to měl obličej nalíčen. Něco mi říká, že teď se tu pohybuje jako jeden z mnichů. Je to vysoký chlapík se širokými rameny a obyčejně se tváří dost nerudně."
"To většina mnichů," zahučel Sun. "Myslím, že to dělá chybná životospráva. Jak si myslíte, že ho najdete, Ti?"
"To je to, co si musím vymyslet, pane," řekl soudce Ti se žalostným úsměvem. "Bez plného přiznání Mo Mo-tea nemohu ten případ uzavřít."
A s hlubokou úklonou se poroučel. Když došel ke dveřím, dovnitř vstoupil malý převor, který se tvářil ještě nervózněji než kdy jindy.

XVI. kapitola

Když soudce Ti s Tao Kanem a Cung Liem vstoupili do chrámové síně, našli tam almužníka, jak tlumeným hlasem rozmlouvá se skupinou mnichů. Když spatřil soudce Ti, rychle postoupil kupředu a mlčky ho vedl do postranní síně. Opatova mrtvola ležela vystavena na katafalku, zahalena kusem rudého hedvábí s taoistickými symboly vyšitými zlatou nití. Soudce nazvedl jeden cíp. Na chvíli patřil na tichou tvář mrtvého muže. Když cíp látky opětovně spustil, almužník pravil:
"Čtyři mniši tu budou celou noc předčítat modlitby, Vaše Ctihodnosti. Převor má v úmyslu oznámit opatovu smrt za několik hodin při ranní mši."
Soudce Ti vyslovil soustrast a nato se vrátil do přední síně, kde na něj čekal Tao Kan s Cung Liem. Básník se nejistě otázal:

"Smím pozvat Vaši Ctihodnost na šálek čaje do své pracovny?"
"Další lezení do schodů odmítám," odpověděl soudce Ti pevně. "Řekněte některému z mnichů, aby tamhle do té místnosti přinesl konev horkého čaje."
Přešel do malého kabinetu, který ležel na druhé straně přední síně. Zřejmě se ho používalo jako přijímacího pokoje. Soudce Ti usedl k čajovému stolku, krásnému starodávnému kusu z vyřezávaného santalového dřeva, a pokynul Tao Kanovi, aby si přisunul židli naproti němu. Mlčky studoval věkem zažloutlé portréty taoistických Nesmrtelných, visely všude po stěnách zarámovány v přepychových rámech. Nad nimi skrze prolamovanou řezbu stěn se matně rýsovaly hlavy velkých pozlacených soch na oltáři v ztemnělé chrámové síni.
Dovnitř vešel Cung Li s velkou konví čaje a každému naplnil šálek. Soudce ho vyzval, aby se rovněž posadil.
Srkali čaj a naslouchali monotónnímu zpěvu, který sem zaznával z protější síně. Mniši stojící kolem opatova katafalku začali prozpěvovat modlitby za mrtvého.
Soudce Ti seděl bez hnutí ve svém křesle. Měl pocit naprosté vyčerpanosti. V nohou a zádech cítil tupou bolest a v hlavě měl podivný prázdný pocit. Snažil se rekapitulovat okolnosti, které vedly ke smrti starého opata a sebevraždě Pravé Moudrosti. Měl nejasný pocit, že některé detaily by potřebovaly další vyjasnění a že některá fakta, kdyby jen mohl nalézt správný výklad, by doplnila jeho představu o Mo Mo-teovi. Ale jeho mozek byl unaven, nemohl jasně myslet. Před očima se mu stále zjevovala Mo Mo-teova přilba a zřetelně cítil, že s přilbou není něco v pořádku. Myšlenky se mu zmátly a náhle si uvědomil, že monotónní zpěv mnichů ho uspává.
Potlačil zívnutí a s úsilím se vzpřímil na židli. S lokty opřenými o stůl hleděl na své dva druhy. Tao Kanova hubená tvář byla jako vždycky nehnuta. Cung Li vyhlížel nadmíru unaveně, tváře mu visely a soudce si říkal, že když ten básník pod tlakem únavy odloží své obvyklé drzé chování, je to docela přitažlivý mladý muž.
Soudce Ti dopil svůj šálek a oslovil ho:
"Teď, Cung Li, když jste splnil poslední přání svého otce, byste měl zasednout k vážnému studiu konfuciánských klasiků, abyste se připravil na literární zkoušky. Můžete se ještě osvědčit jako syn hodný svého významného otce."
Pohlédl mrzutě na mladíka, posunul si čapku z čela a rozhodným tónem pokračoval: "Teď se musíme poradit, jak dostaneme Mo Mo-tea a jak před ním zachráníme jeho další oběť. Musí nám říci, kam schoval tu ženu s jednou rukou a kdo to vůbec je!"
"Žena s jednou rukou?" otázal se Cung Li udiveně.
"Ano," řekl soudce Ti a ostře na něj pohlédl. "Viděl jste někdy takovou zohavenou ženu?"
Cung Li zavrtěl hlavou:
"Nikoli, pane, jsem tu už víc jak dva týdny, ale o ženě s jednou rukou jsem nikdy neslyšel. Pokud," dodal s úsměvem, "Vaše Ctihodnost nemyslí tu sochu v galerii Hrůz."
"Sochu?" otázal se soudce. Teď bylo opět na něm, aby projevil svůj úžas.
"Ano, ta, co má kolem sebe tolik řetězů, pane. Levou paži měla celou prolezlou červotočem a tak jí odpadla, ale musím říci, že ji dali dost brzy do pořádku." Protože na něj soudce Ti upřeně hleděl, dodal: "Víte, to je ta nahá ženská, jak ji probodává ten modrý ďábel. Slyšel jsem, jak jste říkal Tao Kanovi, že..."
Soudce Ti uhodil pěstí do stolu.
"Vy jste úplný idiot!" vybuchl, "proč jste mně to neřekl dřív?"
"Myslel jsem... Říkal jsem vám, pane, když jsme přišli do galerie, že jednu sochu opravují. A..."
Soudce vyskočil a uchopil svítilnu.
"Pojďte se mnou, vy dva!" úsečně přikázal a vyběhl do chrámové síně. Zdálo se, že dočista zapomněl na svou únavu. Bral schody po dvou a hnal se na odpočívadlo nad chrámem. Tao Kan s Cung Liem měli co dělat, aby mu stačili. Ztěžka dýchaje vedl je soudce západní chodbou do věže a nato seběhl se schodů, které vedly ke vchodu do galerie Hrůz. Kopl do dveří, až se rozlétly, a vešli dovnitř. Když došli k modrému ďáblu a k nahé ženě, která tu ležela na balvanu s rukama a nohama roztaženýma, zastavil se:
"Podívejte se, ona krvácí!" zamumlal.
Tao Kan a Cung Li bez dechu hleděli na tenký pramínek krve, který prýštil zpod ztvrdlého nánosu barvy na ženině prsu, místa, kudy vnikl hrot oštěpu.
Soudce Ti se naklonil a shrnul na stranu vlasy, které jí zacláněly obličej.
"Bílá Růže," vydechl Cung Li. "Oni ji zavraždili!"
"Nikoli," řekl soudce Ti. "Podívejte se, prsty se jí chvějí."
Tělo bylo pokryto tenkou vrstvou hlinky, ruce a nohy byly natřeny černou barvou. Náhodný pozorovatel by je byl proti temnému pozadí neviděl.
Dívčina víčka se zachvěla. S očima pološílenýma bolestí a hrůzou na ně dívka pohlédla a nato jí promodralá víčka znovu poklesla. Přes dolní polovinu obličeje se jí táhl pruh řemene, který fungoval jednak jako roubík a zároveň jí přidržoval hlavu u samé zdi.
Cung Li natáhl ruce, aby jí uvolnil roubík, ale soudce ho drsně odstrčil.
"Dejte ruce pryč," poručil, "mohl byste jí ublížit víc, než už jí bylo ublíženo. Přenechte to nám!"
Nato jí Tao Kan sundal řetězy, které měla uvázány kolem hrudi, rukou a nohou.
"Tohle železo je tu jen proto, aby zakrylo svěráky, do kterých má svěřeny údy, pane," řekl a ukázal přitom na železné háky kolem kotníků, stehen a paží. Nato rychle vyndal z rukávu pytlík s náčiním.
"Počkej," poručil mu soudce Ti. Pozorně prohlédl hrot kopí, pak opatrně stiskl kůži kolem, aby se hrot uvolnil. Vystříkla krev a potřísnila vrstvu bílé hlinky, která pokrývala dívčino tělo. Nevypadalo to na nic víc než na poranění. Jen díky tomu, že soudce měl v rukou takovou sílu, se mu podařilo ohnout kopí tak, že směřovalo od dívčina těla, a nato násadu kopí zlomil. Ruka dřevěného ďábla zapraskala a upadla na zem.

"Teď uvolni nohy!" vykřikl na Tao Kana. "A podej mi kleště!"
Zatímco se Tao Kan pustil do uvolňování železných pout, která spoutávala dívce nohy, soudce se dal do odstraňování roubíku. Když ze stěny vytáhl hřeby na konci kožených řemenů, odstranil z dívčiných úst chuchvalec dřevité vlny a pak s nekonečnou péčí začal odstraňovat pouta, která se dívce na pažích zařezávala hluboko do masa.
"Dokonalá práce," zabručel Tao Kan s nevraživým obdivem, jak uvolňoval pouta z pravého stehna.
Cung Li si zakryl rukama obličej a srdceryvně se rozplakal.
"Pojďte sem a podržte jí hlavu a ramena!" poručil mu úsečně soudce.
Cung Li jí ovinul ruku kolem ramen a nadzvedl jí ztuhlé tělo. Soudce Ti pomohl Tao Kanovi odstranit poslední pouto z pravé paže. Nato všichni tři společnými silami ji zvedli s kamene a položili na zem na rohož. Soudce sňal z krku šátek a ovázal jí jej kolem boků. Cung Li si k ní přisedl na bobek, hladil jí tváře a šeptal jí vroucná slova, ale dívka ho nevnímala. Byla v hlubokém bezvědomí.
Soudce Ti s Tao Kanem vykroutili z rukou dvou zelených ďáblů, kteří tu stáli opodál, dvě kopí a položili je vedle sebe na podlahu. Tao Kan si svlékl vrchní šat a upevnil jej k násadám, takže se vytvořila jakási primitivní nosítka. Dívku na ně položili a pak Tao Kan s Cung Liem se chopili násad.
"Zaneste ji do pokoje ke slečně Ting!" poručil soudce.

XVII. kapitola

Soudce Ti musel dlouho klepat, než mu slečna Ting otevřela. Měla na sobě průsvitný noční úbor. Rozespale si soudce změřila a řekla:
"Vy byste mohl být mým manželem, jste v mém bytě pečený vařený."
"Buďte potichu a jděte dovnitř," řekl soudce nakvašeně. Ucouvla a jen s údivem přihlížela tomu, jak dva muži vnášejí dovnitř břemeno. Když omdlelou dívku pokládali na lůžko slečny Ting, soudce řekl:
"Rozdmychejte vějířem uhlíky v ohřívadle, ať se ten pokoj trochu zahřeje. Nachystejte velkou konev horkého čaje a dejte jí napít, ať pije, co může nejvíc. Několik hodin ležela bez šatů v studené vlhké galerii a mohla nebezpečně prochladnout. Přestože ta barva, pokud vidím, je jen obyčejná hlinka, mohla se jí dostat do kůže. Namočte ručník do horké vody a rychle jí tu barvu odstraňte! Dávejte pozor, rána na prsou je sice jen povrchní, ale pohmožděniny na rukou a na nohou mohou být horší, než vypadají. Podívejte se taky, nemá-li zraněná záda, vy přece jako akrobatka víte všechno o přehozených svalech a o kostře, ne?"
Slečna Ting přikývla. Vrhla lítostivý pohled na ležící postavu na lůžku.
"Opatřím nějaké léky a náplasti," řekl soudce, "tihle dva zůstanou venku za dveřmi na stráži a vy se pusťte do práce!"
Slečna Ting se na nic neptala a okamžitě se jala bambusovým vějířem rozdmýchávat v ohřívadle uhlí. Soudce Ti s Tao Kanem a Cung Liem opustili místnost.
"Dojděte pro pana Kanga," řekl soudce. "A kdyby se objevil Mo, tak ho zatkněte! A žádné rukavičky!" A hnal se nahoru do třetího poschodí.
Zburcoval služebné ze spánku, a když mu otevřely dveře, zamířil ihned do ložnice, kde dohořívaly dvě svíce. Rozevřeným závěsem spatřil, že jeho tři ženy pokojně spí stuleny vedle sebe pod prošívanou pokrývkou.
Po špičkách došel k lékárničce a prohrabával se v jejích přihrádkách tak dlouho, až našel náplasti a nějaké mastičky a prášky. Obrátil se a tu spatřil, že První dáma je vzhůru. Nadzvedla se a rozespalýma očima na něj pohlížela, stahujíc si přitom noční úbor přes sebe, aby si zakryla nahá ňadra.
Soudce Ti se na ni povzbudivě usmál a vyšel ven.
Když se vrátil k pokoji slečny Ting, hlásil mu Tao Kan, že pokoj Kang I-teův je prázdný a že ani on, ani medvěd tam nejsou a že nikoho neviděli.
"Jdi do pokoje za paní Pao," poručil soudce, "a přiveď ji sem."
"Kdo byl ten ničema, co ji mučil, Vaše Ctihodnosti?" ptal se s napětím Cung Li. Jeho obličej byl zrůzněn hněvem a úzkostí.
"To se brzy dozvíme," řekl soudce krátce.
Tao Kan se vrátil s tím, že dveře u paní Pao jsou zavřeny. Vypáčil je, ale uvnitř nikdo nebyl. Našel tam jen uzlík s šaty patřícími Bílé Růži. Zavazadla paní Pao chyběla a obě postele byly ustlané.
Soudce Ti to nijak nekomentoval. S rukama za zády začal přecházet po chodbě nahoru a dolů.
Po dlouhé době čekání slečna Ting konečně otevřela a soudci pokynula, aby vstoupil.
"Až budu hotov, tak vás zavolám," řekl oběma mužům a vešel dovnitř.
Když přistoupil k lůžku, slečna Ting odhrnula pokrývky. Při světle svítilny si soudce prohlížel pohmožděniny na bělostném těle. Dívka byla dosud v bezvědomí, ale ve chvíli, kdy se soudce dotkl hlubokých zářezů, které po sobě zanechala pouta, víčka se jí zachvěla.
Narovnal se a z rukávu vytáhl malou krabičku.
"Obsah rozpusťte v šálku horkého čaje," přikázal. "Je to uspávadlo s tišícím účinkem."
Pak prohlížel dívčino tělo dál. Tlukot srdce se mu moc nelíbil, ale přitom se zdálo, že dívka nemá žádné vnitřní zranění. Byla dosud panna a kromě modřiny na levém spánku to nevypadalo, že by ji byli bili. Pohmožděniny natřel mastičkou a přelepil náplastí. S uspokojením se díval, jak slečna Ting jí na ránu na prsou přiložila mázdru z vajíčka. Potom soudce Ti dívku opět přikryl, z jiné krabičky nabral špetku bílého prášku a vložil jej Bílé Růži do nosu.
Slečna Ting mu podala šálek s čajem obsahujícím lék a na soudcovo znamení nadzvedla dívce hlavu. Ta kýchla a otevřela oči. Soudce jí dal napít a znovu ji položil. Usedl k ní na pelest. Dívka na něj hleděla široce rozevřenýma, nic nechápajícíma očima.

"Zavolej sem ty dva!" poručil soudce Ti slečně Ting. "Za chvíli bude schopna mluvit a chci, aby tu byli přítomni jako svědkové."
"Není její stav nebezpečný?" ptala se s úzkostí slečna Ting.
"Není to tak zlé," řekl soudce Ti. Usmál se na ni, pohladil ji po rameni a dodal: "Provedla jste to dobře. Teď jděte pro ty dva chlapce!"
Když Tao Kan s Cung Liem vešli dovnitř, obrátil se soudce laskavým tónem k Bílé Růži.
"Jste v bezpečí, má drahá. Za chvíli se hezky vyspíte."
Ale podivný strnulý výraz v dívčiných očích se mu nelíbil. "Promluvte na ni!" nakázal Cung Liovi.
Básník se nad ni sklonil a něžně ji oslovil jménem. Náhle se zdálo, že dívka zareagovala. Pohlédla na něj a sotva slyšitelným hlasem se otázala:
"Co se stalo? Tlačila mě snad noční můra?"
Soudce Ti dal Cung Liovi znamení. Básník poklekl vedle lůžka, vzal dívčinu ruku do své a něžně ji hladil.
"Ať to bylo cokoli," řekl soudce konejšivě, "je to za vámi."
"Ale já to doposud vidím před sebou!" vykřikla. "Všechny ty ohavné obličeje!"
"Povězte mi o tom," řekl soudce Ti povzbudivě. "Víte, jaké to je, když se člověku něco ošklivého zdá, ne? Až to všechno vypovíte, ztratí sny nad vámi svou moc a budou pryč, navždycky pryč. Kdo vás zavedl do galerie?"
Bílá Růže zhluboka vydychla. Hledíc na baldachýn nad svou hlavou, řekla pomalu:
"Pamatuji se, že po tom, co jsem viděla na jevišti, jsem se ocitla ve velkém zmatku. Vždycky jsem měla blízko k svému bratrovi a strašně mě vyděsilo, když ho ten muž ohrožoval svým mečem. Zašeptla jsem nějakou omluvu paní Pao a šla jsem za bratrem za scénu a řekla jsem mu, že jsem ve velkých nesnázích a že bych s ním chtěla mluvit o samotě. Nato on mi řekl, abych šla nahoru do jeho pokoje a dělala, jako že jsem on. On totiž byl přestrojen za herečku, víte?"
Tázavě pohlédla na soudce.
"Ano, to všechno je mi známo," řekl soudce Ti. "A co se stalo poté, co jste nás potkala na chodbě?"
"Když jsem zahnula za roh, vrazila jsem do paní Pao. Byla vzteklá, nahlas mi nadávala a doslova mě vlekla do našeho pokoje. Tam se začala poněkud omlouvat a říkala, že nese za mě zodpovědnost a že mi nechce dovolit, abych se stýkala s herečkou pochybné pověsti. Měla jsem na ni dopal, že se ke mně tak hrubě chová, a to mi dodalo odvahy, abych se jí přiznala, že si nejsem jista, zda se vůbec chci stát jeptiškou. Dodala jsem, že bych si o tom chtěla promluvit se slečnou Ou-jang, o které jsem řekla, že ji znám ze sídelního města.
Paní Pao přijala mou zprávu dosti klidně. Řekla, že rozhodnutí je samozřejmě na mně, ale že klášter chce začít s přípravami na mé vysvěcení a že tudíž bude nucena okamžitě o tom informovat opata. Nato odešla, a když se vrátila, řekla mi, že mě opat chce vidět."
Obracejíc se k Cung Liovi, pokračovala:
"Nato mě paní Pao zavedla do chrámu. Šli jsme po pravé straně po schodišti nahoru, tam mě zavedla do nějakého malého pokoje a řekla mi, že se musím převléci do šatů s kápí pro jeptišku, neboť to prý je vhodný úbor, ve kterém mohu být přijata opatem. Protože mi došlo, že mě takto chtějí přinutit, abych se stala jeptiškou, odmítla jsem to.
To uvedlo paní Pao v zuřivost. Ani jsem ji nepoznávala, jak ohavnými jmény mě častovala. Strhala ze mne šaty a já byla tak vyvedena z míry neuvěřitelnou proměnou, která se s ní udala, že jsem už ani neodporovala. A pak mě nahou strčila vedle do pokoje."
Žalostně pohlédla na soudce. Ten jí dal rychle napít čaje a ona tichým hlasem pokračovala:
"Byla jsem ve velkém, přepychově zařízeném pokoji. U zadní stěny stálo lože, žlutý závěs na něm byl napůl stažen. Zevnitř vycházel tlumený hlas: Jen vstup dál, moje nevěsto, budeš vysvěcena, jak se sluší a patří. Náhle mi bylo jasné, že jsem upadla do léčky nastražené zlými lidmi a že se musím pokusit prchnout. Otočila jsem se ke dveřím, ale ta ženská mě drapla a bleskurychle mně za zády svázala ruce. Nato mě popadla za vlasy a vlekla k loži. Kopala jsem ji a křičela o pomoc, co mi jen síly stačily. ‚Pusťte ji!´ řekl hlas. ‚Chci si ji pořádně prohlédnout.´ Nato mě paní Pao srazila na kolena a sama ustoupila dozadu. Z lože jsem zaslechla zachechtnutí. Znělo to tak hrozně, že jsem se dala do pláče. ‚To už je lepší,´ řekla paní Pao. ‚Teď bud hodná holčička a dělej, co ti řekne.´ Křičela jsem na ni, ať mě raději zabijí. ‚Mám přinést bič?´ zeptala se ta odporná ženská, ale hlas řekl: ‚Ne, nebylo by dobré poničit tu hezkou kůžičku. Potřebuje trochu času na rozmyšlenou. Dej ji spát!´ Paní Pao ke mně přiskočila a zasadila mi prudkou ránu do hlavy. Nato jsem ztratila vědomí."
Cung Li chtěl něco říci, ale soudce Ti pozvedl ruku. Po krátké odmlce Bílá Růže pokračovala:
"Přivedla mne k sobě mučivá bolest v zádech. Napůl jsem ležela a napůl visela přes něco tvrdého. Dobře jsem neviděla, protože mi přes tvář visely vlasy. Pokoušela jsem se otevřít ústa, ale měla jsem v nich roubík. Ruce a nohy jsem měla sevřeny do svěráku, který se mi při sebemenším pokusu o pohyb zařezával do masa. Záda mě strašně bolela a kůži jsem měla napnutou, jako bych byla pokryta vrstvou něčeho tuhého.
Bylo mi hrozně, když jsem skrze vlasy zahlédla odpornou modrou tvář, která se na mě šklebila, a zapomněla jsem na všechnu bolest. Myslela jsem si, že jsem mrtvá a že jsem na onom světě, a z té hrůzy jsem ztratila vědomí. Až zase bolest v rukou a nohou mě přivedla k sobě. Silně jsem dýchala nosem, až se mi konečně podařilo odfouknout vlasy a já si uvědomila, že ten ďábel, který mi tiskne kopí do prsou, je ve skutečnosti dřevěná socha. Pochopila jsem, že mám nahradit jednu ze soch v galerii Hrůz a že mám tělo pokryté tenkou vrstvou hlinky. Pocit úlevy, že jsem dosud naživu, vystřídala nová hrůza. Někdo musí stát za mnou se svítilnou. Jaké nové mučení zas chystají pro mne, která tu ležím zcela bezbranná? Nato světlo zhaslo a kolem dokola byla zase tma. Šíleně jsem se namáhala otevřít ústa, všechno bylo lepší než zůstat ležet samotná ve tmě. Za chvíli nato bylo ticho přerušeno pobíháním krys."
Zavřela oči a tělem jí proběhlo zachvění. Cung Li se dal do pláče a jeho slzy jí kanuly na ruku. Vzhlédla a unaveně pokračovala:

"Nevím, jak dlouho jsem tam byla, byla jsem napůl šílená bolestí a strachem a zdálo se mi, že zima a vlhko mi pronikají až do morku kostí. Posléze jsem spatřila světlo a uslyšela jsem hlasy. Poznala jsem váš hlas, pane, a dělala jsem všechno, abych vám dala znamení. Pokoušela jsem se pohnout nohama a prsty u ruky, ale ty byly zcela ztuhlé a bez vlády. Slyšela jsem vaši poznámku o nahatosti, ale... měla jsem kolem boků aspoň nějaký kus látky, ne?"
V rozpacích na něj pohlédla.
"Ovšemže," řekl soudce Ti rychle. "Ty ostatní sochy ovšem byly odhalené, jen tak. Odtud má poznámka."
"Já jsem si to myslela," řekla s úlevou. "Ale nevěděla jsem jistě, víte, kvůli té vrstvě hlinky. No, a pak... pak jste odešli. Věděla jsem, že mou jedinou nadějí je upoutat vaši pozornost, až půjdete kolem mne nazpátek. Donutila jsem se jasně uvažovat. Najednou mně napadlo, že kdybych se pohnula tak, aby se mi zařízla do kůže špička kopí, opřená o má prsa, pak by se na bílé hlince objevila krev, a to by mohlo upoutat váš zrak. Jen s největším úsilím se mi podařilo trochu pohnout. Bolest při tom, když kopí mi vniklo do masa, nebyla nic ve srovnání s nesnesitelnou bolestí v zádech a rukou. Protože jsem byla celá natřena hlinkou, necítila jsem, zda mi teče krev či ne, až pak jsem náhle slyšela, jak kapka krve dopadla na zem. Věděla jsem, že se mi plán zdařil, a to mi dodalo odvahy.
Znovu jsem slyšela kroky. Někdo běžel galerií, přehnal se kolem, aniž se na mě vůbec podíval. Věděla jsem, že vy přijdete, ale zdálo se mi, že to trvá nějak moc dlouho. A nakonec jste přišli..."
"Jste statečné děvče," pravil soudce Ti. "Mám jen dvě otázky na vás, a pak si musíte odpočinout. Vylíčila jste, jak vás paní Pao odvedla do pokoje, kde vás očekával dotyčný muž. Nemohla byste mi říci poněkud podrobněji, kudy jste šli?"
Bílá Růže svraštila čelo a usilovně přemýšlela.
"Jsem si jista," řekla, "že to bylo v jedné z těch budov na východ od chrámu. Ale pokud jde o ostatní... Nikdy jsem tam předtím nebyla, a my jsme šli tak klikatě..."
"Nešli jste náhodou přes odpočívadlo s dřevěným mřížovím?"
Zavrtěla hlavou. "Skutečně si nepamatuji," řekla.
"To nevadí. Řekněte mi jen, zda jste poznala hlas, který přicházel od lůžka? Nemohl to být opat?"
Znovu zavrtěla hlavou.
"Dosud ten nenáviděný hlas mám v uších, ale nepřipomíná mi nikoho, koho znám. A já mám dobrý sluch." Nato dodala se slabým úsměvem: "Hlas Cung Liův jsem poznala hned, jak jste vešli do galerie poprvé, ačkoliv jsem jej slyšela jen na dálku. A ta úleva, když..."
"To byl Cung Li, který mě přivedl na myšlenku, že jste v galerii," poznamenal soudce Ti. "Bez něho bych vás nebyl našel."
Otočila hlavu a láskyplně se zahleděla na klečícího mladíka. Pak zvedla hlavu k soudci a řekla slabým hlasem:
"Cítím takový pokoj a jsem tak šťastná. Nikdy vám to nemohu odplatit."
"Můžete," řekl soudce Ti suše. "Naučte toho mladíka psát lepši verše!"
Povstal a dívka se slabě usmála. Víčka se jí zachvěla, to uspávací prášek zabíral. Soudce Ti se obrátil na slečnu Ting se slovy:
"Až usne, vyhoďte toho mladíka ven a tímhle olejíčkem ji celou lehce masírujte!"
Na dveře se ozvalo zaklepání. Dovnitř vešel Kang I-te v mužském úboru.
"Medvěda jsem nechal za dveřmi," hlásil. "Co je to tu za shluk?"
"Optejte se slečny Ting," řekl soudce nevrle. "Já mám jiné věci na práci." Nato pokynul Tao Kanovi, aby šel za ním.
Slečna Ting zírala na Kanga s široce rozevřenýma očima.
"Vy jste muž!" vydechla.
"To by vám mělo pomoci rozřešit váš problém," poznamenal k ní soudce Ti. Kang měl upřen zrak jen na slečnu Ting, takže básníka ani ležící postavu na posteli nevnímal. Poslední, co soudce Ti viděl, bylo, jak uchvátil slečnu Ting do náručí.

XVIII. kapitola

Soudce Ti se obrátil nakvašeně k Tao Kanovi:
"Snad by bylo lepší, kdybych se vzdal místa okresního soudce a dal se na dráhu profesionálního dohazovače. Už jsem dal dohromady dva páry, ale toho nebezpečného blázna pořád ještě nemám. Pojď, půjdem k tobě do pokoje, musíme něco vymyslet, a to hned!"
"Je mi strašně líto, pane," poznamenal Tao Kan, jak kráčeli spolu chodbou, "že když jsem procházel galerií, abych vám přinesl obraz z chrámu, nezastavil jsem se a nepodíval znovu na tu nahou ženu, jinak bych si jistě byl všiml krve a..."
"Nic ti nemusí být líto," řekl soudce suše. "To ti dělá čest. Tohle očumování svlečených ženských přenech svému kolegovi Ma Žungovi!"
Usazen v Tao Kanově pokoji, soudce Ti mlčky vypil čaj, který mu jeho pobočník udělal. Nato vzdychl a řekl:
"Nuže, teď vím, že to byla ta bezruká dřevěná socha z galerie Hrůz, kterou Mo Mo-te stěhoval do své skrýše. Takže jednorukou ženu jsme nalezli, jenže mně pořád nejde na rozum, jak jsem tu dřevěnou sochu mohl vidět oknem, které tam není. Ale tohle zatím nechme být a soustřeďme se na nová konkrétní fakta, která jsme zjistili. Mo musel paní Pao užívat jako dohazovačky a zesnulý opat musel s těmi hanebnostmi souhlasit. Mo měl zřejmě v plánu, že slečnu Kang uloží na nějaký čas do galerie Hrůz, a proto ještě než jsme tam přišli, odstranil dřevěnou sochu a pravděpodobně připravil svěráky do zdi. A tyhle lotroviny mi ten darebák dělá před nosem!" Soudce Ti se hněvivě tahal za vous. "Po tom, co paní Pao zpravila Mo Mo-tea a opata o tom, že Bílá Růže zamýšlí do kláštera nevstupovat a chce navázat spojení se slečnou Ou-jang, rozhodli se zakročit neprodleně. Věděli, že mám v plánu dnes ráno opustit klášter, a že kdybych se po ní sháněl, mohli by dívčinu nepřítomnost vysvětlit lehce tím, že by řekli, že se na pár dní uchýlila do zakázané části

kláštera. To ubohé děvče by svým ďábelským mučením vystrašili natolik, že by se nebyla odvážila je udat, a oni by už byli bezpochyby našli nějaký způsob, jak celou věc vysvětlit slečně Ou-jang, Kang I-teovi nebo Cung Liovi. A to už by bývala zneuctěna a sama už by se nebyla chtěla vidět s bratrem ani s básníkem. Ti hnusní zlotřilci!"
Svraštil husté obočí. Tao Kan se při tom tiše tahal za své tři dlouhé chlupy na obličeji. Žádná lidská nepravost ho nedokázala překvapit.
"Opat unikl pozemské spravedlnosti," řekl soudce, "ale Mo Mo-tea dostaneme, a to je ten hlavní zločinec. Nemyslím, že opat byl nějaký hrdina, byl to v podstatě zbabělec, ale Mo je naprosto bezohledný, perverzní maniak. Teď, Tao Kane, není čas na nějaká polovičatá opatření. Půjdu a vzbudím Mistra Suna. Veškeré osazenstvo kláštera shromáždíme ve velkém sále a necháme Kuan Laje a Kang I-tea, aby na ně dozírali. Jestli mezi nimi Mo nebude, dáme celé to prokleté místo prohledat, jak už jsem to měl původně v plánu."
Tao Kan se tvářil pochybovačně.
"Obávám se, pane, že nemůžeme zburcovat celý klášter, aby Mo nepojal podezření, že celý ten povyk souvisí s ním. Ten uteče dřív, než celé vyšetřování začne. Je po bouřce, a jen nebesa vědí, kolik je tady východů. Bylo by to samozřejmě něco jiného, kdybychom tu měli Ma Žunga, Tiao Taje a ostatní pomocníky ještě tak s dvaceti strážníky, ale když jsme tu jenom dva..." Nedokončil.
Soudce Ti nešťastně přikývl. Musel dát svému pobočníkovi za pravdu. Ale co dělat? Vzal bezmyšlenkovitě tyčinku na jídlo a pokoušel se udržet na ní talíř v rovnováze.
"Je to velká škoda, že nemáme plán kláštera," řekl Tao Kan. "Kdybychom jej měli, pravděpodobně bychom přišli na to, kde je ta ložnice, kam paní Pao Bílou Růži zavedla. Nemůže být daleko od skladiště, kde Vaše Ctihodnost zahlédla Mo Mo-tea, jak tam odkládá tu dřevěnou sochu nahé ženy z galerie. A pak bychom tam taky mohli změřit tloušťku zdi."
"Mistr Sun mi ukázal náčrtek," řekl soudce Ti, "podle něhož byl celý klášter postaven." Oči přitom nespouštěl z talíře. Myslel si, že ho skoro vybalancoval. "To byla velká pomoc pro mou orientaci, ale pochopitelně na něm nebyly žádné detaily."
Nechal talíř spadnout a zároveň zvedl tyčinku. Talíř dopadl na kamennou podlahu a rozletěl se na kusy.
Tao Kan se shýbl, aby střepy sebral. Když se pokoušel je na stole sestavit dohromady, zvědavě se otázal:
"Co jste to chtěl udělat, pane?"
"Ach," odpověděl soudce poněkud ostýchavě, "to je trik, který předváděla slečna Ting. Necháš talíř zprudka se otáčet na špičce tyčinky. Odletět nemůže, protože na dně má talíř zvýšený okraj. Je to docela pěkný trik. Tohle víření talíře mi připomnělo kulatý taoistický symbol, který Mistr Sun nakreslil nahoru na svůj plánek. Symbol představuje dvě základní síly, které se neustále otáčí ve věčné interakci. To je zvláštní, že mi upadl. Když jsem se díval na slečnu Ting, jak to dělá, připadalo mi to tak snadné."
"Když se triky dělají dobře, vypadají většinou snadné," poznamenal Tao Kan s úsměvem, "ale ve skutečnosti si to žádá dlouhou praxi. Podívejte se, žádný kus tu neschází. Zítra dám talíř spravit a pak může sloužit další léta."
"Jak to, že se z tebe stal takový držgrešle, Tao Kane," otázal se soudce Ti zvědavě. "Vím, že máš značné jmění a přitom žádné rodinné závazky. Vždyť to není žádné rozhazování, když občas pustíš nějaký ten měďák."
Hubený pobočník se stydlivě podíval na pána a pak řekl trochu rozpačitě:
"Nebe nám uštědřilo tolik dobrých věcí, pane, a zadarmo. Střechu nad hlavou, jídlo pro naše žaludky a šaty na naše těla. Mám stále nějak strach, že jednoho dne se nebe rozhněvá, když bude vidět, že my všechny ty dobré věci bereme za samozřejmé a dokonce že je nesmyslně utrácíme. Proto nerad vyhazuji věci, kterých je možno ještě nějakým způsobem použít. Podívejte se, pane, tady zůstane jen tahle ošklivá puklina, která běží vodorovně přes květinový vzor, ale to se nedá nic dělat."
Soudce Ti se nadzvedl na židli. Upřeně hleděl na slepený talíř, který Tao Kan držel v rukou.
Náhle vyskočil a začal po malém pokoji přecházet sem a tam, mumlaje cosi pro sebe. Tao Kan vzhlédl a pak se zahleděl na rozbitý talíř, který držel v rukou. Bylo by ho zajímalo, co na něm soudce viděl.
Soudce se zastavil před Tao Kanem.
"Jsem blázen, Tao Kane!" vykřikl vzrušeně. "Dal jsem se vodit za nos, to jsem udělal. Nemusíš svolávat osazenstvo, vím, kde máme hledat svého muže! Pojď se mnou, půjdem do pracovny Mistra Suna. Počkáš na mě na odpočívadle nad chrámem."
Popadl svítilnu, vyběhl ven a Tao Kan za ním. Oba muži seběhli dolů a na opuštěném dvoře se rozdělili. Soudce Ti se dal přes dvůr směrem k západnímu křídlu, prošel dveřmi refektáře a vystupoval po schodech k Sunově pracovně.
Několikrát zaklepal na vyřezávané dveře, ale nikdo se neozýval. Strčil do dveří, a když zjistil, že nejsou zamčeny, vešel dovnitř.
Pracovna tonula napůl ve tmě, svíce už dohořívaly. Soudce zamířil k úzkým dvířkám za psacím stolem, o kterých předpokládal, že vedou do Sunovy ložnice. Znovu zaklepal. Přitiskl ucho na dveře, ale nic neslyšel. Pokoušel se dveře otevřít, ale byly pevně zamčeny.
Rozhlédl se kolem sebe a zpytavě si změřil pokoj. Nato přistoupil ke svitku s náčrtkem kláštera a prohlížel si kulatý symbol dvou sil. Poté se obrátil ke dveřím a vyšel ven. Vrhl krátký pohled na rozbité zábradlí a vešel do chodby vedoucí východním směrem k čtverhrannému odpočívadlu nad chrámovou síní.
Zdálky nejasně slyšel mručení modliteb, nesoucí se sem zdola z chrámu. Tao Kana nebylo nikde vidět. Pokrčil rameny a vydal se chodbou vedoucí ke skladišti. Dveře u něho byly otevřeny dokořán.
Vešel dovnitř a vyzdvihl svítilnu vysoko nad hlavu. Místnost vypadala přesně tak jako posledně, když hledal Mo Mo-tea, jenom s tím rozdílem, že dvojité dveře starožitného příborníku v nejzazším rohu byly otevřeny. Běžel k příborníku, vstoupil dovnitř a svítilnu podržel těsně u zadní stěny, na které byli namalováni dva draci. Kruh mezi nimi

byl skutečně taoistický symbol dvou sil, ale dělící čára byla na rozdíl od obvyklého zobrazení vedena horizontálně. Když se na to ptal Suna, zapomněl, že to bylo zde, kde viděl kruh takto rozdělen. Teprve Tao Kanovy poznámky a rozbitý talíř ho přivedly na určité souvislosti.
Viděl teď rovněž to, čeho si dříve nevšiml, že v každé polovině kruhu je malý bod, což měl být ten zárodek, o kterém se Sun zmiňoval, když mu vysvětloval smysl tohoto symbolu. Při bedlivější prohlídce však zjistil, že body jsou ve skutečnosti malé otvory, vyvrtané hluboko do dřeva. Kotníkem zaťukal na kruh. Ne, to nebylo dřevo, to byl železný kotouč. A od lakované stěny kolem ho dělila úzká rýha.
Domníval se, že přišel na to, co znamenají ty dvě dírky v kulatém kotouči. Nadzvedl si čapku a z uzlu vlasů vytáhl jehlici, její špičku zasunul do jedné z dírek a pokoušel se otočit kotoučem doleva. Nepohnul se. Pak ho zkusil otočit opačným směrem, drže přitom jehlici oběma rukama. Teď se kotouč pohnul. Otočil jím lehce pětkrát a pak se zdálo, že se kotouč nějak zasekl. S velkými obtížemi se mu podařilo jím otočit ještě čtyřikrát. Pravá polovina zadní stěny příborníku se začala lehce sunout jako dveře, které se otevírají. Z druhé strany k němu dolehl nějaký zvuk. Zlehka dveře znovu přivřel.
Vstoupil zpět do pokoje, vyběhl na chodbu a rozhlédl se po odpočívadle. Tao Kan se doposud nedostavil. Dobrá, bude to muset provést beze svědka. Vrátil se nazpátek do skladiště, vstoupil do příborníku a strčil do dveří.
Spatřil úzkou chodbu, širokou pouze tři stopy, která se táhla vpravo rovnoběžně se stěnou asi tak pět stop. Dvěma rychlými skoky byl za rohem a spatřil malý pokojík, který matně osvětlovala zaprášená olejová lampička, upevněná na nízkém stropě. Nad bambusovým lůžkem, které stálo přistavěno k zadní stěně, stál vysoký muž se širokými rameny a drhl je kusem nějaké látky. Na zemi soudce spatřil kuchyňský sekáček v kaluži krve.

XIX. kapitola

Muž se narovnal a obrátil. Když viděl soudce, pravil s dobromyslným úsměvem:
"Tak vy jste tento tajný pokoj našel sám od sebe. Vy jste ale, Ti, chytrý! Posaďte se a povězte mi, jak jste to udělal. Můžete si sednout sem na pohovku, právě jsem ji očistil, ale pozor na tu krev na podlaze!"
Soudce Ti pohlédl rychle na dřevěnou sochu nahé ženy v životní velikosti, stojící v koutě. Nátěr na ní byl oprýskaný a na místě, kde měla mít levou ruku, byl jenom pahýl z červotočivého dřeva obalený hadry. Sedl si vedle muže a rozhlédl se kolem. Pokojík byl sotva šestistopý čtverec a kromě pohovky, na které seděli, nebyl tu žádný jiný nábytek. Před sebou ve stěně viděl soudce kulatý otvor, zřejmě větrací. Po pravé straně byl temný výklenek. Řekl pomalu:
"Měl jsem podezření, že blízko rohu budovy je nějaký tajný pokoj, ale když jsem bral v úvahu hloubku okenních výklenků na chodbě, zdálo se to nemožné. Nevypadalo to, že by tu bylo dost místa."
"Taky není," uchechtl se Sun, "ale zvenku proti rohu budovy je silná podpěrná zeď a tento útulný pokojíček je uvnitř zdi. Nemůžete jej vidět ani z druhé strany strže, která běží podle kláštera, ani z oken protějšího východního traktu. Staří stavitelé se vyznali ve svém řemesle, jak vidíte. Co vás přivedlo k domněnce, že je tu tajný pokoj, Ti?"
"Jen šťastná náhoda," odpověděl soudce a vzdychl. "Včera v noci krátce po tom, co jsme sem dorazili, se rozletělo dokořán okno a já jsem tento pokojík zahlédl. Viděl jsem vás, jak stěhujete tuhle dřevěnou sochu, kterou jste odnesl z galerie Hrůz. Viděl jsem vám jen záda a ty hladké šedé vlasy, které vám tak těsně přiléhají, jsem omylem považoval za přiléhající přilbu. A krom toho jsem se domníval, že ta socha je skutečná žena. To byla ta halucinace, o které jsem se s vámi radil."
"To je dobré," řekl Sun udiveně. "Tak vy, abych tak řekl, jste se radil se mnou o mně." Dal se do upřímného smíchu.
"Ta scéna," pokračoval soudce Ti s nehybnou tváří, "mě přiměla k tomu, abych začal pronásledovat herce jménem Mo Mo-te, který při svém mečovém tanci měl na hlavě takovou starodávnou přilbu. Jen mi nejde na rozum, jak to že to okno po pravé straně není zvenku vidět. Tohle je přece okno, které jsem musel vidět."
"Ano, je," odpověděl Sun, "ale je zamaskované. K němu se nehlásím, už tam bylo loni, když jsem tento užitečný pokojík objevil. Okenice, jak vidíte, jsou zevnitř a pruhy voskovaného papíru na vnější straně splývají s povrchem zdi a jsou natřeny jako cihly. Bylo použito průhledné barvy, takže je možno otevřít okenice za dne a mít tu světlo, aniž by zvenčí někdo něco zpozoroval." Zamyšleně si přejel rukou věneček vousu a pokračoval: "Ano, teď si vzpomínám, minulou noc jsem je otevřel, abych trochu vyvětral. Okno je, jak vidíte, odvráceno od návětrné strany. Nenapadlo mi, že se něco stane, protože jsem věděl, že okenice všech oken odnaproti jsou kvůli bouři uzavřeny. Když jsem slyšel, jak se jedna rozlétla, rychle jsem zavřel, ale zřejmě jsem nebyl dost rychlý. Obávám se, že jsem si nedával dost pozor."
"A dával jste si ještě menší pozor, když při výkladu o diagramu ve své pracovně jste uvedl, že kruh dvou sil je vždycky rozdělen vertikálně. Byl jsem si jist, že jsem někde viděl kruh s dělicí čarou horizontální, ale v tom okamžiku jsem si nemohl vzpomenout, kde a kdy to bylo. Kdybyste mi byl tehdy řekl, že kruh může být zpodobněn v různých pozicích, byl bych to pustil z hlavy a úplně na to zapomněl."
Sun se plácl rukou do kolena a řekl s úsměvem: "Ano, teď si vzpomínám, že jste se mě na to ptal. Musím se přiznat, že když jsem vám podával vysvětlení, vůbec jsem nemyslel na ten tajný zámek. Jste vy ale pozorovatel, Ti! A jak se vám podařilo kotoučem otočit? Po straně dveří je upevněna svislá zástrčka, a s tou se nesnadno hýbá. Je na to zvláštní klíč, víte." Při těch slovech vyňal ze záňadří železný hák s dvěma vyčnívajícími zuby a s dlouhým držadlem. Soudce viděl, že zuby přesně zapadnou do obou otvorů v kotouči.
"Zjistil jsem, že moje jehlice se na to taky hodí," řekl. "Trvá to jen trochu déle, pochopitelně. Ale abychom se vrátili zpět k svému tématu. Myslím, že jste si potřetí nedával dost pozor, když jste slečnu Kang umístil do galerie Hrůz. Sice nemohla pohnout ani hlavou ani tělem, a ta černá barva, co měla na rukou a na nohou, byla taky chytrá věc, ale přece jenom s tolika lidmi kolem to bylo dost velké riziko, že na ni někdo přijde."
"Nikoli," řekl Sun káravě, "v tomhle nemáte vůbec pravdu, Ti. Normálně by to nebylo vůbec žádné riziko; galerie bývá

v tuto roční dobu zavřena. A byl to velmi originální nápad, nemyslíte?
Předpokládám, že po jediné noci tam strávené by se to děvče bylo stalo zcela povolným. Jednou tenhle pokus zopakuji, i když namalovat ji byla dřina, to vám povím, jenže já dělám rád věci pořádně. Vy jste, Ti, podnikavý člověk. To, co jste vysoudil na základě těch kočičích očí, to bylo od vás chytré. Tenhle bod jsem přehlédl, když jsem radil svému ubohému příteli Pravé Moudrosti, jak by měl odstranit starého opata. Jsem nucen bohužel konstatovat, že Pravá Moudrost byl člověk skutečně ničemný, který bažil jenom po bohatství a po moci, ale kterému chyběla iniciativa a síla vůle, aby toho sám dosáhl. Dokud tu byl ještě jako převor, ukradl jednou větší peněžitou částku z klášterní pokladnice. Kdybych mu nebyl pomohl, byl s ním konec. Proto mi byl zavázán, aby mně pomáhal při některých těch kratochvílích. A starý opat byl všemi mastmi mazaný. Naštěstí měl nějaký ten rok, a když přišel na to, že se tu něco děje s děvčaty, začal okamžitě podezírat Pravou Moudrost - toho nekňubu, který ani nevěděl, jak taková ženská vypadá. Připadalo mi tudíž bezpečnější navést Pravou Moudrost, aby odstranil Nefritové Zrcadlo, a přemluvil jsem hlavního opata v sídelním městě, aby Pravou Moudrost ustanovil jako následníka." Sun si v zamyšlení tahal za rozcuchané obočí. Pátravě se zahleděl na soudce Ti a pokračoval:
"Pravá Moudrost poslední dobou ztratil hlavu. Soužily ho narážky toho ničemného básníka a mimoto tvrdil, že se do kláštera vloudil podivný mnich, který ho špehuje, nějaký chlapík s nevraživou tváří. Pravá Moudrost měl za to, že už ho předtím někde viděl. Zřejmě jdete po stejném chlapíkovi, Ti! To je všechno přirozeně nesmysl! Právě předtím, než jste přijel, musel jsem vzít Pravou Moudrost k sobě a pořádně jsem mu domluvil, ale zřejmě to nemělo valný účinek. Pořád ztrácel hlavu, a to je taky důvod, proč se vás pokusil zabít. Ale jsem rád, že se přepočítal."
Soudce mlčel. Chvíli přemýšlel a pak řekl:
"Nikoli, strach Pravé Moudrosti, pokud jde o toho nevraživého mnicha, byl opodstatněn. Kde jste našli dívku, která tu údajně zemřela na nějakou nevyléčitelnou nemoc?"
"Nevyléčitelná nemoc, to není to nejvhodnější označení," řekl Sun se zachichtnutím. "Nuže, slečna Liou byla něco docela zvláštního, Ti! Silné, vyvinuté, čilé děvče. Patřila k bandě tuláků a chytli ji, když kradla slepice na statku za městem. Moje dobrá paní Pao ji získala tím, že podplatila stráže ve vězení."
"Aha. Ten nevraživý mnich, jak mu říkáte, byl bratr slečny Liou. Bylo mi řečeno, že jeho pravé jméno je snad Liou. Občas chodil po kraji jako potulný taoistický mnich a v této roli byl tady v klášteře už dříve. Choval podezření, že jeho sestra tu byla zavražděna. Vrátil se sem a vystupoval v přestrojení za herce Mo Mo-te, aby vypátral vraha a pomstil sestřinu smrt. Opat se zcela oprávněně bál Mo Mo-tea, neboť skvěle zachází s mečem a vy víte, jak těmhle lidem z podsvětí záleží na tom, aby si vyrovnali rodinné spory."
"No," řekl Sun lhostejně, "opat je mrtev a my na něj můžeme svalit všechno, takže váš krvežíznivý Mo bude spokojen. Můj přítel Pravá Moudrost se dopustil smutné chyby tím, že v posledním okamžiku mě chtěl udat, Ti, v naději, že zachrání vlastní kůži!"
Soudce Ti přikývl.
"Opat samozřejmě sebevraždu nespáchal," řekl, "měl jsem na to přijít hned. Vy jste do něho na tom odpočívadle strčil, není-liž pravda?"
"Je to tak," řekl Sun šťastně. "Domníval jsem se, že jsem to provedl se značnou dávkou duchapřítomnosti. Vaše vývody na mě udělaly ohromný dojem, Ti! Bylo to tak logické, že jsem skoro začal věřit, že skutečně spáchal sebevraždu. Poslouchejte, je mi líto, že vám nemohu nabídnout šálek čaje. To bohužel nepatří k výhodám tohoto útulného pokojíku."
"Měl jste tu ještě nějaké jiné spolupracovníky kromě opata a paní Pao?"
"Samozřejmě že nikoli. Jako zkušený soudce musíte, Ti, vědět, že jestli chcete něco uchovat v tajnosti, musíte umět držet jazyk za zuby."
"Předpokládám, že jste paní Pao zabil zde," řekl soudce hledě na zakrvácený sekáček na podlaze.
"Ano, nemohl jsem s ní dělat dlouhé cavyky, po tom, co jsem zjistil, že galerie je otevřena a slečna Kang že je pryč. Zabít ji neskýtalo pochopitelně žádný velký problém, ale dalo mi dost práce odstranit její mrtvolu tamhletím větrákem, neboť, jak víte, to byla dosti korpulentní dáma. Ale její ostatky budou odpočívat v pokoji, jestli mi dovolíte tento chatrný vtip. Na dně strže je proláklina a dosud nikdo nezbadal její hloubku. Poněkud lituji ztráty paní Pao, neboť se osvědčila jako dosti prospěšná a v sídelním městě jsem jí získal vynikající pověst. Leč ta zbožná vdova musela zmizet, neboť byla jediná, kdo proti mně mohl svědčit poté, co jste mi zhatil mé plány se slečnou Kang." Usmál se a rychle dodal: "Nemyslete, že proti vám něco mám, Ti! Mám rád souboj důvtipu s chytrým protivníkem, jako jste vy. Umíte bezpochyby hrát výborně šachy. Zítra bychom si mohli zahrát. Hrajete šachy, ne?"
"Moc ne," odpověděl soudce Ti. "Mou oblíbenou hrou je domino."
"Co? Domino?" řekl Sun znechuceně. "No, vaše choutky vám nebudu rozmlouvat. Pokud jde o paní Pao, brzy si opatřím jinou ženu, která by v její zbožné práci pokračovala."
"Paní Pao byla skutečně důležitým svědkem," řekl soudce pomalu. Přihladil si licousy a zamyšleně se díval na svého hostitele. Pak řekl:
"Povězte mně, proč jste odešel ze sídelního města a usadil se v tomhle opuštěném klášteře?"
Přes Sunovy rty přeletěl úsměv. Přejel si rukou stříbrné vlasy a odpověděl:
"V době, kdy se mi dostalo zvláštní cti vykládat Jeho Milosti taoistickou víru, několik dvořanů a dvorních dam začalo projevovat zájem o tajné obřady. Dcera jistého předního dvořana mi připadala velmi přitažlivá a projevovala takové nadšení! Na neštěstí se ta pitomá holka zabila. Všechno se ututlalo, pochopitelně, ale já jsem z paláce byl nucen odejít. Zjistil jsem, že tento klášter je velmi vhodné místo pro pokračování v mých studiích. Paní Pao mně v minulém roce opatřila společnost tří dívek, byly docela ucházející. Na neštěstí všecky tři, jak víte, zemřely."
"Co se vlastně stalo té dívce, co spadla tady nahoře z věže, byla to náhoda, jak se říkalo?"

"Ale vůbec nebyla nahoře ve věži. Aspoň ne ten den, co zemřela. Byla samozřejmě v tom mém zvláštním pokoji. Měl byste jej vidět, Ti, celý potažený žlutým brokátem. Myslím, že na slečnu Kang udělal dojem! Ale abychom se vrátili k té druhé, slečna Kao jí říkali. Odešla stejnou cestou jako paní Pao, ale z vlastní vůle, jestli to chcete vědět. Zavřel jsem ji sem do pokoje a nechal jsem ji tu tak asi den, abych jí dal lekci. Podařilo se jí prolézt tamhletím úzkým větrákem. Bylo to docela štíhlé děvče, jak vidno."
"Jestliže se takhle ochotně přiznáte, až budete u mně před soudem," řekl soudce Ti suše, "ulehčíte mi značně práci,"
Sun zvedl své huňaté obočí.
"Před soudem?" otázal se užasle. "O čem to u všech všudy mluvíte, Ti?"
"Inu," odpověděl soudce, "dopustil jste se pěti vražd, a to nemluvím o svádění a znásilnění. Snad jste si nemyslel, že vás nechám uklouznout?"
"Můj milý!" vykřikl Sun, "pochopitelně, že mé necháte uklouznout - když už chcete volit tenhle výraz. Vašimi jedinými svědky proti mně byli náš dobrý opat a paní Pao - a z těch už ani jeden není mezi živými. Po těch poučných zkušenostech, co jsem měl s těmi dvěma děvčaty ještě za starého opata, jsem se nikdy neukázal dřív, než byly holky úplně zajištěny. Veškerá vina za zacházení, kterého se dostalo slečně Kang, padne na Pravou Moudrost a paní Pao." A když soudce důrazně zavrtěl hlavou, Sun vykřikl: "No tak, Ti! Mám za to, že jste chytrý muž, nezklamte mě! Co by si pomyslila vyšší místa, kdybyste obžaloval mě, slavného taoistického mudrce a někdejšího císařského vychovatele Sun Minga, z řady fantastických zločinů, a to bez jakéhokoli důkazu. Každý by si myslel, že jste se zbláznil, Ti. To by vám zničilo úplně kariéru, a mně by to bylo doopravdy líto, neboť se mi líbíte, jak vidíte."
"A co kdybych se, abych doložil žalobu, zmínil o té nechutné aféře v paláci, o které jste mi vyprávěl?"
Sun Ming se dal do srdečného smíchu.
"Můj drahý Ti, vy si neuvědomujete, že ono drobné neštěstí je přísně střeženým palácovým tajemstvím, do kterého je zapleteno velké množství význačných jmen. Jakmile byste o tom jen hlesl, sesadili by vás a poslali někam hodně daleko - pokud by vás nevsadili rovnou do vězení a nenechali na samotce až do konce života."
Soudce Ti chvíli přemýšlel a pomalu si přitom uhlazoval vous.
"Ano," řekl s povzdechem, "obávám se, že máte pravdu."
"Pochopitelně že mám pravdu. Tahle konverzace se mi docela zamlouvala, je to hezké, mluvit o svých zálibách s osobou, která jeví takové porozumění jako vy. Ale musím vás požádat, abyste na tohle všechno zapomněl, Ti. Vrátíte se do Chan-jüanu s osobním zadostučiněním, že jste sám pro sebe rozluštil pár zašmodrchaných problémů a v případě slečny Kang na mě vyzrál. A já zde v klášteře budu žít dál svým pokojným životem. Samo sebou se nebudete pokoušet, ať přímo či nepřímo, omezovat mou budoucí činnost, na to jste moc chytrý - jste si bezpochyby vědom faktu, že dosud mám v sídelním městě značnou váhu. Dostalo se vám teď cenné lekce, že zákon a zvyk platí jen pro prostý lid, ale že se nevztahuje na lidi, jako jsem já. Patřím k tomu úzkému kruhu vyvolených, Ti, kteří díky svým výjimečným schopnostem a talentu se vymykají obyčejným lidským zákonům a omezením. My jsme se dostali za takové konvenční pojmy, jako je ‚dobro´ a ‚zlo´. Jestliže bouře zničí dům a zabije všechny jeho obyvatele, nebudete snad volat bouři k soudu, či ano? Později tuto lekci shledáte velmi prospěšnou, až se vám v sídelním městě dostane vysokého postavení, jakože se vám ho bezpochyby dostane. Pak si vzpomenete na tento rozhovor a budete mi vděčen." Vstal a poklepal soudci Ti na rameno. "Teď půjdeme dolů do sálu," dodal rázně. "Za chvíli mniši začnou s přípravami na snídani. Tuhle spoušť uklidím později. Nejdřív se potřebujeme pořádně nasnídat, neboť oba jsme měli velmi pohnutou noc, abych tak řekl."
Soudce Ti se rovněž zvedl.
"Ano," řekl znaveně, "pojďme dolů." Když viděl, že si Sun chce vzít svůj široký plášť, řekl zdvořile: "Dovolte, pane, abych vám jej vzal. Počasí se vyjasnilo."
"Děkuji vám," řekl Sun podávaje mu plášť. "Je to zvláštní s těmi zdejšími bouřkami, přitrhnou naráz, chvíli řádí s neuvěřitelnou prudkostí a pak se najednou utiší. Já si ovšem nestěžuji, protože přicházejí zpravidla jenom v tuhle roční dobu. Většinou mi zdejší podnebí velmi vyhovuje."
Soudce Ti vzal svítilnu. Prošli příborníkem, a když Sun otáčel kotoučem, aby zavřel dveře, řekl přes rameno: "Myslím, že tenhle zámek nepotřebuji měnit, Ti. Není tolik lidí, kteří si všimnou, že dvě síly jsou v nezvyklé pozici."
Mlčky prošli chodbou a pak sestoupili po schodišti, které je zavedlo k chrámovým dveřím. Sun vyhlédl ven a zaznamenal s uspokojením:
"Ano, teď je skutečně sucho a vítr se utišil. Do refektáře můžeme přes dvůr."
Když sestupovali po schodech vedoucích na dlážděný dvůr, dosud zšeřelý v ranním rozbřesku, soudce Ti se otázal:
"Na co jste, pane, užíval toho druhého tajného pokoje, nahoře nad skladištěm? Viděl jsem tam malé kulaté okénko, sotva viditelné. Nebo bych se neměl ptát?"
Sun se zastavil.
"Nepovídejte!" vykřikl udiveně. "O tom jsem nikdy nevěděl.
Ti staří architekti si vymýšleli jen samé triky. Vy rozhodně nejste k zahození. Pojďte mi ukázat, kde jste to okno viděl!"
Soudce Ti zavedl Suna k vysokým vratům, která uzavírala jámu mezi východním křídlem a budovou skladiště. Položil svítilnu a plášť na zem, nadzvedl z železných háků těžkou závoru a strčil do dveří. Sun vešel, soudce Ti ucouvl o krok a dveře rychle zavřel. Když zandával závoru, slyšel, jak Sun bouchá na prkno zakrývající kukátko. Soudce nadzvedl svítilnu a otevřel záklopku. Světlo dopadlo na užaslou Sunovu tvář.
"Co tím míníte, Ti?" ptal se užasle.
"To znamená, Sun Mingu, že budete souzen tam uvnitř. Měl jste bohužel pravdu, když jste mi vysvětlil, že bych proti vám nikdy nemohl na soudu zahájit přelíčení. Proto toto rozhodnutí přenechávám vyššímu tribunálu. Nebe rozhodne, zda bude pět hnusných vražd pomstěno, či zda zahynu já. Je zcela možné, že vaše přítomnost tady nebude zpozorována. V případě, že budete napaden, máte stále ještě možnost obrátit se na jediného člověka, který vás může

zachránit."
Sunova tvář znachověla vzteky.
"Jediného člověka říkáte, vy nafoukaný pitomče! Během hodiny bude dvůr plný mnichů a ti mne okamžitě vysvobodí."
"Jistěže tak učiní - budete-li v tu dobu ještě naživu," řekl soudce Ti vážně. "Jenže vy tam nejste sám."
Sun se rozhlédl kolem. Ze tmy se ozývaly nezřetelné zvuky.
Přitiskl obličej zrůzněný děsem k záklopce a naplněn šílenou hrůzou křičel:
"Ti, co je to?"
"To poznáte," řekl soudce a záklopku uzavřel.
Když znovu vstupoval do chrámové budovy, vzduch rozřízl výkřik hrůzy.

XX. kapitola

Soudce Ti pomalu vystoupil po schodech k odpočívadlu nad chrámem. Po Tao Kanovi nebylo dosud stopy. Vešel do chodby vedoucí ke skladišti a otevřel druhé okno po pravé straně. Hluboko dole pod sebou zaslechl slabé sténání, smíšené s hněvivým mručením. Nato bylo slyšet suché praskavé zvuky, jako by se lámaly suché větve. Pozvedl zrak k oknům naproti v budově pro hosty.
Všechna zůstala tak, jak byla, s okenicemi pevně zavřenými. Zhluboka si vydechl. Případ byl rozhodnut.
Odložil Sunův plášť na okenní římsu a rychle se vzdálil. Po snídani sestaví zprávu o Sunově náhodné smrti, ke které došlo, když se Sun příliš vyklonil z okna, aby se podíval na medvěda dole.
S povzdychnutím zamířil zpět k odpočívadlu. Uslyšel rychlé kroky a v tu chvíli spatřil Tao Kana, který se vyřítil zpoza rohu. Se spokojeným výrazem v tváři mu pobočník hlásil:
"Právě jsem vás hledal, pane. Už nemusíte pátrat po Mo Mo-teovi, už ho mám."
Odvedl soudce do vedlejší chodby, kde na zemi ležel statný muž v mnišské kutně v bezvědomí. Ruce a nohy měl pevně svázány. Soudce Ti se naklonil a přidržel si nad ním svítilnu. Poznal nevraživou tvář. Byl to ten vysoký, nerudný muž, kterého potkal ve skladišti spolu se starším mnichem, jehož se ptal, zda tam není Mo Mo-te.
"Kdes ho našel?" otázal se a narovnal se.
"Zanedlouho potom, co Vaše Ctihodnost odešla do pracovny k Mistru Sunovi, jsem ho spatřil, jak se tudy tiše krade. Šel jsem za ním, ale on je prohnaný chlapík. Trvalo mi dost dlouho, než se mi podařilo zezadu se k němu natolik přiblížit, abych mu mohl přehodit smyčku navoskovaného provazu kolem hlavy. Táhl jsem za něj pevně tak dlouho, až se přestal bránit, a pak jsem ho takhle svázal."
"Měl bys ho radši zase rozvázat," řekl soudce Ti a ušklíbl se. "To není náš muž. Byl jsem s ním na špatné stopě. Jeho skutečné jméno je Liou a on a jeho sestra byli tuláci, přičemž on měl i své zaměstnání, občas vystupoval jako žebravý taoistický mnich a občas jako herec. Je to pravděpodobně ničema schopný ledačehos, ale sem přišel za chvályhodným účelem, aby pomstil vraždu své sestry. Až ho pustíš na svobodu, přijď za mnou sednout si na odpočívadlo. Jsem unaven."
Obrátil se a kráčel nazpět k odpočívadlu, nechávaje Tao Kana stát na místě s otevřenými ústy. Soudce Ti usedl na dřevěnou lavici a hlavu si opřel dozadu o zeď.
Když Tao Kan přišel, soudce mu ukázal na místo vedle sebe. A pak, když tam tak potmě spolu seděli, vyprávěl Tao Kanovi o objevu tajného pokoje a o celém rozhovoru se Sun Mingem. Závěrem dodal:
"Za to, že jsem si dřív neuvědomil, že kulatou Sunovu hlavu s hladkými stříbrnými vlasy jsem omylem považoval za vojáka s těsně přiléhající železnou přilbou, za to si vinu nedávám, neboť nebylo žádného důvodu, abych spojoval muže Sunovy výjimečnosti a předpokládané bezúhonnosti s tak špinavými zločiny, ale měl jsem ho začít podezírat, hned jak Pravá Moudrost připustil svou vinu a potvrdil, že se zde v klášteře s ženami skutečně páchaly nepřístojnosti."
Tao Kan byl vyjeven. Po chvíli se otázal: "A proč jste měl mít podezření na Mistra Suna, pane?"
"Měl jsem si uvědomit, Tao Kane, že muž Sunovy inteligence a zkušeností nemohl přejít bez povšimnutí fakt, že se tu dějí podivné věci. A měl jsem ho podezírat tím spíš od chvíle, kdy jsem s ním mluvil po smrti Pravé Moudrosti. Sun tehdy zdůrazňoval, že se stále zdržuje jen ve své pracovně a že se vzdaluje všeho, co se děje v klášteře. Měl jsem si vzpomenout, že při naší první rozmluvě mě Pravá Moudrost ujišťoval, že Sun vždy projevoval živý zájem o všechno v klášteře. A to mě mělo přivést na to, že Sun je do vražd zapleten a že ho opat chce udat jako spoluviníka a proto taky ho Sun srazil dolů s odpočívadla. Když jsme potom s Cung Liem popíjeli v chrámové síni čaj, měl jsem nejasný pocit, že někde něco není v pořádku, ale pravdu jsem objevit nedokázal. K tomu, abych viděl všechna fakta v patřičné souvislosti, jsem potřeboval ten rozbitý talíř."
Soudce si zhluboka vzdychl a pomalu zavrtěl hlavou. Nato zívl a pokračoval:
"Taoismus proniká hluboko do tajemství života a smrti, a přece jeho tajemné, těžko proniknutelné znalosti se mohou stát inspirátorem pro zlou a nelidskou pýchu, která z člověka udělá krutého ničemu. A ta jeho hluboká filosofie o vyrovnávání mužských a ženských prvků může zdegenerovat až na ty ohavné obřady s ženami. Je otázka, Tao Kane, zda máme objevovat tajemství života a zda toto poznání nás učiní šťastnějšími. Taoismus má mnoho vznešených myšlenek, učí nás odplácet dobro dobrem a zlo také dobrem, ale přikázání odplácet zlo dobrem náleží do lepší doby, než v které my, Tao Kane, žijeme. To je sen budoucnosti, krásný sen - a přece jenom sen. Já sám se raději přidržuji praktické moudrosti našeho Mistra Konfucia, který nás učí prostým, denním povinnostem vůči bližním a společnosti, učí odplácet dobro dobrem a zlo spravedlností." Po krátké chvíli pokračoval: "Pochopitelně že by bylo pošetilé ignorovat úplně existenci tajemných, nadpřirozených zjevů, a přece u většiny případů, které za ně považujeme, se nakonec ukáže, že mají své dokonale přirozené vysvětlení. Když jsem byl v chodbě, kde jsi teď nechal Mo Mo-tea, slyšel jsem šeptat své jméno. Vzpomněl jsem si na podivný příběh o duchách zavražděných lidí a domníval jsem se, že je to varování, že

mám zemřít. Když jsme ale za chvíli poté vstoupili do skladiště, našel jsem tam Mo Mo-tea a dalšího jeho kumpána, taky mnicha, který mu zřejmě pomáhal změnit úbor válečníka za kutnu starého mnicha, vytaženou právě z truhlice. Teď mi dochází, že ti dva museli o mně mluvit a díky nezvyklé ozvěně jsem je slyšel vedle v chodbě."
"Máte pravdu," ozval se v tu chvíli chraptivý hlas. "Můj přítel mi poradil, že bych vás měl zpravit o sestřině vraždě. Ale já to znám. Vy úředníci jste spokojení sami se sebou a nehnete pro nás obyčejné lidi prstem."
Před nimi stála neforemná postava Mo Mo-teova. Soudce Ti se podíval po té hrozivé postavě.
"Měl jste jednat podle rady svého přítele," řekl klidně, "byl byste si ušetřil mnoho nepříjemností, a mně taky!"
Mo ho probodával očima a prstem si přejížděl po rudé ráně na krku. Nato přistoupil k soudci a nakláněje se nad ním zavrčel:
"Kdo zabil mou sestru?"
"Vraha jsem našel," odpověděl soudce Ti úsečně. "Přiznal se a já ho odsoudil na smrt. Vaše sestra byla pomstěna. To je všechno, co potřebujete vědět."
V tu chvíli vytáhl Mo bleskurychle ze záňadří dlouhý nůž, a šermuje jím zkušeně kolem hrdla soudce Ti, zasyčel:
"Řekněte mi o tom, nebo je s vámi konec. Já to budu, kdo vraha zabije. Jsem její bratr, a co jste vy, co?"
Soudce Ti složil ruce do svých dlouhých rukávců, a pohlížeje na Mo Mo-tea planoucími zraky, řekl pomalu:
„Představuji zákon, Mo. Jsem to já, kdo mstím." Sklopil zrak a dodal náhle unaveným hlasem: „A jsem to já, kdo se bude za to zodpovídat."
Zavřel oči a opřel se hlavou o zeď.
Mo zíral na nehybný, bledý obličej soudce Ti. Jeho velká ruka svírala jílec meče tak pevně, že mu zbělaly kotníky. Na jeho nízkém čele se začal perlit pot a ztěžka dýchal. Tao Kan s napětím sledoval ruku s nožem.
Nato Mo odvrátil od soudce své planoucí zraky, střízlivě si změřil Tao Kana, vložil nůž nazpět do záňadří a řekl zamračeně: "Pak už tady nemám co pohledávat."
Obrátil se a nejistě zamířil ke schodům.
Soudce Ti po chvíli otevřel oči a řekl neslyšným hlasem:
"Zapomeň, co jsem ti řekl o Sun Mingovi a jeho zločinech, Tao Kane. Přidržíme se výkladu, že to byl opat a paní Pao, kdo tak hanebně zacházel s těmi děvčaty a nakonec je zabil a kdo týral slečnu Kang. Suna necháme zemřít nešťastnou náhodou. Má tři syny a my nesmíme svévolně ničit životy dalších lidí. Příliš mnoho lidí pracuje na tom, aby sami zničili svůj."
Soudce se svým pobočníkem seděli dlouhou dobu vedle sebe mlčky, naslouchajíce zpěvu, který k nim doléhal zdola z chrámové síně, přerušovaný pouze údery do dřevěného gongu - to mniši stojící kolem opatova katafalku stále ještě drmolili své modlitby za zemřelého. Soudce Ti rozeznal slova refrénu, opakovaná s monotónní naléhavostí:

"Smrt je jen návrat domů,
návrat do rodného domu,
kapka, jež s proudem splyne,
a velký proud dále plyne."

Soudce se posléze zvedl a řekl:
"Jdi teď do skladiště a postarej se, aby ten tajný zámek nefungoval. Tajný pokojík obsahuje jen starou sochu nahé ženy. Já stejně dám příkaz, aby se nahé ženy v galerii Hrůz nevystavovaly. A ten tajný pokoj už nebude nikoho svádět, aby se tu páchala další zvěrstva. Uvidíme se po snídani."
Šel s Tao Kaném až k prvnímu oknu na chodbě, kde zanechal Sunův plášť jako doklad nehody. Tao Kan potom kráčel dál a soudce rozevřel okenice dokořán.
Hluboko dole bylo ticho. Náhle se do prostoru mezi oběma budovami snesl temný stín a za ním další. Horští supové objevili svou kořist.
Soudce Ti se vrátil na odpočívadlo a sestoupil po schodech vedoucích k chrámové síni. Vešel na otevřené prostranství před chrámovými dveřmi a vzhlédl. Šedou oblohou prorážely rudé paprsky vycházejícího slunce.
Sešel dolů po širokých schodech a zamířil k hlavnímu vchodu
východního křídla. Když šel kolem vysokých vrat, uzavírajících jámu mezi východním křídlem a budovou, z které právě vyšel, zůstal náhle stát. Zíral na ruku, která rozbitými, zkrvavělými prsty svírala nahoře bránu. Na okamžik se domníval, že Sun visí z druhé strany a že činí poslední šílený pokus o únik. Vtom se ale snesl sup, ruku uchvátil a odletěl směrem k horám.
Soudce pomalu vystoupil po schodech do druhého patra. Cítil každý krok a strašně ho bolelo v zádech. Na každém odpočívadle se musel na chvíli zastavit. Když nakonec zaklepal na dveře svého pokoje, sotva se držel na nohou.
V pokoji rozdmýchávaly služebné vějíři uhlíky v ohřívadle, aby připravily rýži na snídani.
Když vešel do ložnice, zjistil, že všechny tři dámy už jsou vzhůru. Záclony v ložnici byly dosud zataženy a v matném přítmí svíček vypadal pokoj útulně a vlídně. První dáma, napůl svlečená, seděla u toaletního stolku a další dvě, dosud v nočním úboru, jí pomáhaly s účesem.
Soudce Ti ztěžka usedl k malému čajovému stolku, sňal s hlavy čapku, odstranil obvaz a ohmatal si pohmožděné místo.
Když si čapku znovu nasadil, jeho Třetí dáma se na něj pátravě zahleděla a starostlivě se optala:
"Doufám, že můj obvaz byl něco platný?"
"A jak pomohl!" řekl soudce procítěně.
"Já jsem věděla, že to pomůže," řekla šťastně, a podávajíc mu šálek vroucího čaje, dodala: "Rozhrnu záclony a otevřu okenice. Doufám, že už je po bouřce."

Soudce pomalu usrkával čaj a přitom sledoval půvabné pohyby První dámy, která si pročesávala dlouhé vlasy s pohledem upřeným do kulatého zrcadla z leštěného stříbra, které jí Druhá dáma přidržovala. Přejel si rukou oči. V tomto poklidném prostředí mu hrůzy minulé noci náhle připadaly jako pouhá podivná noční můra.
První dáma si naposledy ještě přihladila vlasy a poděkovala Druhé dámě za pomoc. Přes kulatá nahá ramena si přetáhla noční úbor a nato se odebrala k čajovému stolku, aby soudci popřála dobré jitro.
"Vy jste ale zřízen!" vykřikla, když viděla jeho nevyspalý obličej. "Co jste kde dělal celou noc? Jednou jsem vás zahlédla, jak vcházíte a něco si berete z naší lékárničky. Stalo se něco?"
"Ale někomu se tady udělalo špatně," řekl soudce vyhýbavě, "a potřebovali jsme nějaké léky. A pak jsme museli pár věcí zařídit, ale teď už je všechno v pořádku."
"Neměl jste celou noc pobíhat venku, a ještě s takovou rýmou," řekla káravě. "Počkejte, přichystám vám rychle misku horkého rýžového vývaru, to vám udělá dobře." A jak šla kolem otevřeného okna, vykoukla ven a spěšně dodala: "Budeme mít příjemnou zpáteční cestu do Chan-jüanu. Dělá se hezky."

*scan camelka, korektura kibi 2003